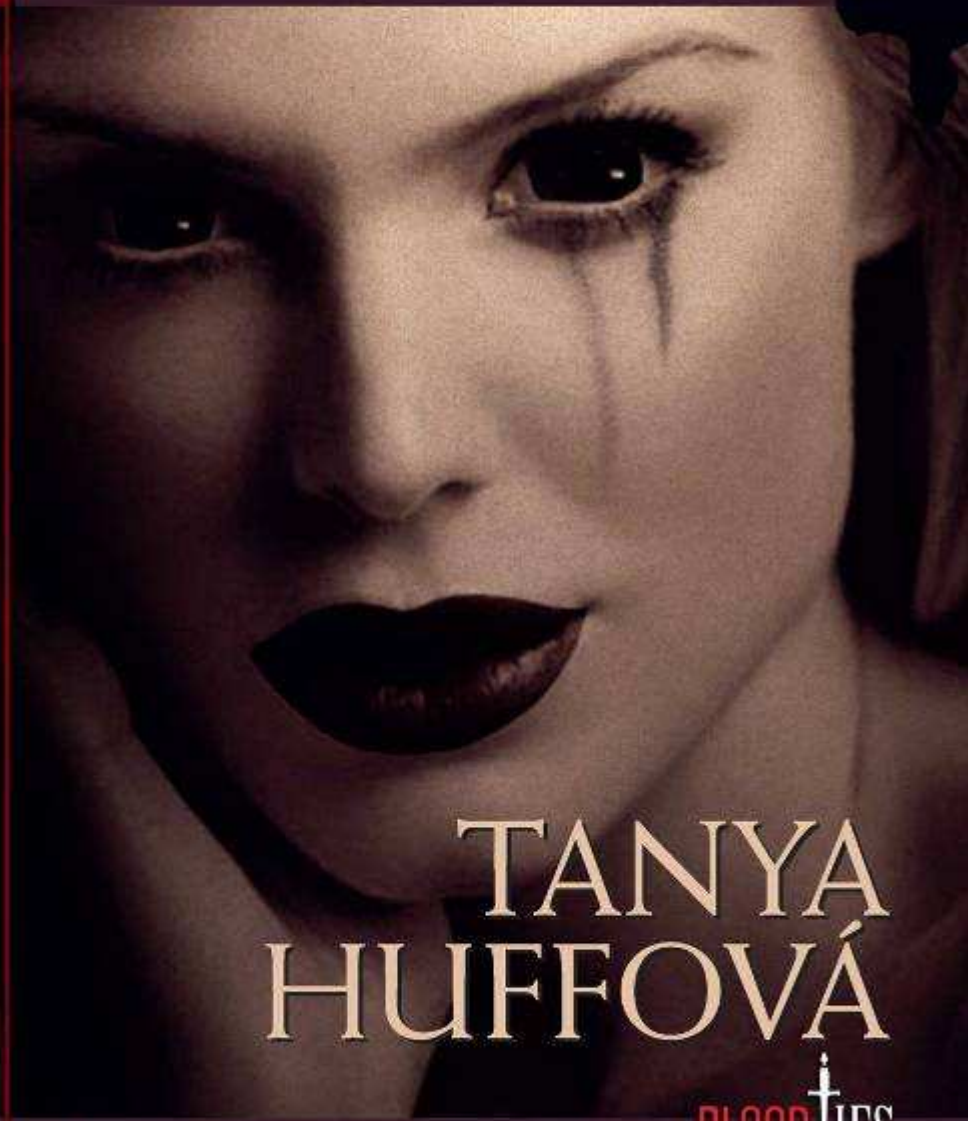
KREVNÍ POUTA: KNIHA PRVNÍ

CENA KRVE

TANYA HUFFOVÁ

PŘEDLOHA TELEVIZNÍHO SERIÁLU BLOOD TIES

Na počátku byla vražda. Smrt, krev, brutálně rozsápané tělo oběti. Vicki Nelsonová, bývalá policistka, v současnosti soukromý detektiv, zaslechla křik v metru, ale nestačila přiběhnout včas. Mohla jen nešťastníkovo tělo ukrýt vlastním pláštěm.

Toto lidské gesto ji zatáhlo do smrtelně nebezpečného pátrání po sériovém vrahovi, posedlému nelidskou touhou zabíjet.

Také osoba, která může Vicki pomoci, není úplně lidská. Avšak proti děsivému zlu ukrývajícímu se v ulicích Toronta jí nezbývá, než spojit síly s Henrym Fitzroyem, nemanželským synem Jindřicha VIII., čtyřsetpadesátiletým upírem.

BROKILON

ISBN 978-80-86309-27-9

9 788086 309279

Doporučená maloobchodní cena včetně 9% DPH: 238 Kč

mediální partneři:

fantázia

pevnost

MĚSÍČNÍK O FANTASY, SCI-FI A HORORU

CENA KRVE

TANYA HUFFOVÁ

KREVNÍ POUTA

KNIHA PRVNÍ

BROKILON

Tanya Huff

BLOOD PRICE

Copyright © 1991 by Tanya Huff
Translation © 2009 by Pavel Musiol
Cover © 2009 by Lukáš Tuma
For Czech Edition © 2009 by Robert Pilch – Brokilon

ISBN 978-80-86309-28-6

Tanya Huffová

Cena krve

Krevní pouta
kniha první

Nakladatelství BROKILON
PRAHA
2009

Tanya Huffová
v nakladatelství Brokilon

Cena krve
Stopy krve *
Řádky krve *

* *připravujeme*

http://www.brokilon.cz
brokilon@brokilon.cz

Jedna

Ian vrazil ruce hluboko do kapes a zamračeným pohledem přelétl prázdné nástupiště metra. Ruce mu mrzly, měl po čertech špatnou náladu a vůbec netušil, proč souhlasil s tím, že se s Coreen setká v jejím bytě. Přesunul pohled k digitálním hodinám u stropu. 12:17. Ze západního Eglintonu to do stanice Wilsonova trvá třináct minut, pak šest bloků dlouhá jízda autobusem a ještě tři další bloky běhu ke Coreen. To nešlo stihnout.

Přijdu pozdě. Bude naštvaná. A naděje na udobření bude ta tam. Povzdechl si. Dvě hodiny se s ní hádal po telefonu, než ji přemluvil, aby se s ním sešla. Vztah s Coreen byl sice časově poněkud náročný, ale rozhodně nebyl nudný. Páni, ta ženská ale měla temperament… Takřka mimoděk povytáhl koutky do úsměvu. Další projevy jejího temperamentu byly příčinou, že se mu bohatě vyplatilo veškeré úsilí, které vynaložil, aby se na té horské dráze udržel. Usmíval se čím dál víc. Na to, že měřila sotva metr šedesát, měla elánu jako hrom.

Znovu mrkl na hodiny.

Kde je ten vlak, sakra?

12:20.

Buď přijedeš do 12:30, nebo na to zapomeň, řekla mu, přičemž zcela ignorovala skutečnost, že Torontská přepravní služba, všudypřítomná TPS, drasticky snížila množství sobotních spojů a že v tuhle hodinu bude mít velké štěstí, pokud stihne poslední z nich.

Pozitivní na tom bylo, že až se k ní konečně dostane, bude tam muset – vzhledem k noční době a skutečnosti, že oba měli ráno první

hodinu od osmi – zůstat do rána. Povzdechl si. *Tedy pokud mě vůbec pustí do bytu.*

Pomalým krokem přešel na jižní konec nástupiště a upřel pohled do tunelu. Po světlech ani stopy, cítil ale, jak se mu do tváře opírá vítr, což zpravidla znamenalo, že vlak není daleko. Otočil se a odkašlal si. Vzduch páchl, jako by v tunelu něco chcíplo. Podobně to smrdělo tenkrát na chatě, když mezi stěny zalezla myš a začala se rozkládat.

„Největší myš všech dob,“ zamumlal a otřel si nos pěstí. Puch se mu dostal do plic a znovu ho vydráždil ke kašli. Zvláštní, jak si mysl dovede zahrávat. Teď, když si byl pachu vědom, měl pocit, že zesiluje.

A pak z temnoty tunelu zaslechl něco, co mohly být jen blížící se kroky. Těžké kroky, vůbec ne jako spěch dělníka, který se po přesčasu pokouší dorazit do stanice dříve než vlak, nebo jako vrávorání bezdomovce mířícího do bezpečí nástupiště. Těžké kroky, cílevědomě se blížící k jeho zádům.

Ian si užíval pocitu svíravé hrůzy, která mu divoce rozbušila srdce a zaškrtila dech v hrdle. Moc dobře věděl, že až se otočí, až se podívá, dostane se mu prozaického vysvětlení, takže znehybněl a vychutnával si neznámo, dokud zůstávalo neznámem, těšil se ze strachu vyvolaného přílivem adrenalinu, který mu bystřil smysly a natahoval vteřiny na celé hodiny.

Neotočil se dříve, než kroky vystoupaly půltucet betonových schodů na nástupiště.

Pak už bylo příliš pozdě.

Skoro nestačil ani vykřiknout.

~ ~ ~

Vicki Nelsonová schovala bradu do kabátu – možná že byl duben, ale počasí bylo pořád vlhké a studené, beze známek nadcházejícího jara – vystoupila z eglintonského autobusu a vešla do stanice metra.

„No, tak to byla katastrofa,“ zamumlala si. Starší pán, který vystoupil hned za ní, tázavě zabručel. Vrhla jeho směrem neutrální pohled a přidala do kroku. *Takže jsem nejen „mizerná společnice,*

upjatá tak, že to až vrže“, ale ještě navíc trpím samomluvou. Povzdechla si. Lawrence byl fešák, ale nebyl její typ. Chlapa, který by byl „její typ“, neměla už od doby, kdy před osmi měsíci opustila policejní sbor. *Měla jsem vědět, že k tomu dojde, když jsem souhlasila, že si vyjdu s mužem, který vypadá podstatně líp než já. Nevím, proč jsem to pozvání přijímala.*

Přísně vzato to nebyla pravda; přijala pozvání, protože se cítila osaměle. Věděla to, jen neměla v úmyslu si to přiznat.

Byla v polovině první části schodiště ústícího na jižní stranu nástupiště, když zaslechla výkřik. Či spíše polovinu výkřiku. Něco ho rázně zadusilo, ještě než se stačil rozeznít. Jediným skokem se dostala na první mezanin. Z místa, kde stála, viděla skrze sklo jen polovinu obou nástupišť a nic, co by prozrazovalo, na které straně k neštěstí došlo. Jižní část měla blíže a doběhne tam rychleji.

Brala to dolů po dvou a pak po třech schodech a při každém skoku křičela: „Zavolejte policii!“ I kdyby ji nikdo neslyšel, mohlo by to příčinu výkřiku zastrašit.

Pracovala u sboru devět let a za celou dobu nikdy nepoužila zbraň. Teď by si ji přála mít. Za devět let u sboru podobný výkřik neslyšela.

„Co si sakra myslíš, že děláš?“ vřískala racionálnější část jejího mozku. *„Nemáš zbraň! Nemáš jištění! Nemáš nejmenší ponětí, co se tam dole děje! Osm měsíců jsi mimo službu a už jsi zapomněla všechno, co tě kdy naučili! Co si, k čertu, snažíš dokázat?“*

Vicki hlas ignorovala a hnala se dál. Možná si opravdu něco dokazovala. No a co.

Když se vyřítila na nástupiště, okamžitě si uvědomila, že zvolila špatnou stranu, a na krátký okamžik tomu byla ráda.

Oranžové kachličky stěny stanice byly zbrocené velikým cákancem krve, přecházejícím od hustých, dolů stékajících proudů až k jemným kapičkám vytvářejícím jemný nachový vzorek. Na zemi pod ním, s očima obrácenýma v sloup, otevřenými ústy a rozervaným hrdlem, ležel mladý muž. Ne: tělo mladého muže. Večeře, kterou Vicki před chvílí snědla, se jí začala drát vzhůru, ale bariéry, jež si vybudovala při vyšetřování jiných vražd, zafungovaly a ona násilím zvracení potlačila.

V tunelu se začal zvedat vítr a bylo slyšet, jak se blíží souprava jedoucí na sever. Vypadalo to, že je blízko.

Kristepane, přesně tohle tu ještě chybělo. Bylo 12:35 v neděli v noci, a tak předpokládala, že vlak přijede skoro prázdný, nikdo nevystoupí a nikdo si nevšimne mrtvoly a krví pocákané zdi na nejjižnějším konci severního nástupiště. Ovšem soudě dle toho, jak to na světě obvykle chodívá, bylo daleko pravděpodobnější, že se z posledního vagónu vyhrne skupinka dětí a drobná stařenka se slabým srdcem, aby stanuli tváří v tvář prázdným očím a v němém výkřiku otevřeným ústům čerstvé mrtvoly.

Nabízelo se jediné řešení. Stanici naplnil řev blížícího se vlaku, když Vicki s bušícím srdcem a bublající záplavou adrenalinu v žilách seskočila do jižního kolejiště. Dřevěný můstek přes proudem nabité koleje se nacházel příliš daleko, takřka přesně uprostřed mezi betonovými nosníky, takže musela skočit a nemyslet na bůhvíkolik milionů voltů, jež tratí proudily a které by ji v jediném okamžiku mohly proměnit ve škvarek. Chvíli balancovala na okraji, proklínala dlouhý plášť, který měla na sobě, a přála si, aby si raději vzala bundu. Pak, přestože věděla, že je to ta nejhloupější věc, kterou může udělat, pohlédla směrem k přijíždějícímu vlaku.

Jak se dostal tak blízko? Jeho světla ji oslňovala a rachot byl ohlušující. Ztuhla v záři reflektorů a dobře si uvědomovala, že kdyby se posunula ještě o kousek, spadla by pod kovová kola monstra a roztrhalo by ji to na cáry.

Pak se v ústí severní části tunelu mihlo něco velikosti člověka. Moc toho nezahlédla, jen temný stín na pozadí sílícího světla, ale vytrhlo ji to ze strnulé nehybnosti a spadla do kolejiště.

Pod podrážkami jí zaskřípal štěrk, ozvalo se kovové zařinčení, pak se rukama zachytila o okraj nástupiště a vymrštila se vzhůru. Svět se naplnil hlukem a světlem a něco se jí zlehka otřelo o podrážku. Ruce měla ulepené a pokryté krví, ale nebyla její, a to bylo v tu chvíli to jediné, na čem záleželo. Ještě než vlak zastavil, přehodila přes tělo plášť a vytáhla průkaz.

Strojvůdce vystrčil hlavu.

Vicki letmo mávla koženým pouzdrem a vyštěkla: „Zavřete dveře! Hned!“

Dveře, sotva pootevřené, se opět zavřely.

Uvědomila si, že zadržovala dech. Když se strojvůdcova hlava zase objevila, přikázala: „Zavolejte vysílačkou policii. Řekněte, že jde o 10-33… Nemusí vás zajímat, co to znamená!“ Věděla, že se zeptá. „Oni budou vědět! A nezapomeňte jim říct, kde jsme.“ Lidi už udělali v krizových situacích hloupější chyby. Když opět zmizel uvnitř, podívala se na obal průkazu a povzdechla si, pak si jedním zakrváceným prstem posunula brýle ke kořeni nosu. Její průkaz soukromého detektiva v podobné situaci neznamenal vůbec nic, ale lidé reagují na zdání autority, nikoli na technické detaily.

Trochu poodstoupila od těla. Zblízka pach krve a moči – přední část riflí toho kluka jí byla nasáklá – výrazně přebíjel kovové pachy metra. Za jedním oknem nejbližšího vagónu se objevila osamělá tvář. Zavrčela na ni a připravila se na čekání.

O necelé tři minuty později uslyšela Vicki od silnice slabý zvuk sirén. Skoro vykřikla radostí. Byly to nejdelší tři minuty jejího života.

Strávila je přemýšlením, dávala si dohromady krvavé cákance s polohou těla a výsledek se jí vůbec nelíbil.

Nevěděla o ničem, co by dokázalo zasadit jediný úder dost silný na to, aby roztrhl tělo jako papírový kapesník, a to tak rychle, že oběť ani neměla čas se bránit. Vůbec o ničem. Jenže cosi to dokázalo.

A to cosi se skrývalo v hloubi tunelů.

Natáčela hlavu, dokud neviděla do tmy za koncem soupravy. Cítila, jak jí vstávají chloupky na zátylku. V duchu se ptala, co se v temnotě asi skrývá. Dostala husí kůži, a nejen kvůli chladu. Nikdy se nepovažovala za ženu s výrazně bujnou představivostí a věděla, že vrah už musí být dávno pryč, ale v tunelu pořád něco bylo.

Ze zamyšlení ji vytrhlo typické klapání podrážek policejních bot. Opatrně se otočila s rukama od těla. Když přivolají policii k násilné vraždě a policisté najdou někoho v zakrvácených šatech stojícího nad mrtvým tělem, je omluvitelné, že občas dospějí k unáhleným závěrům.

Na místě chvíli vládl chaos, ale čtyři ze šesti policistů naštěstí o „Viktorii“ Nelsonové slyšeli, a když se všichni všem omluvili, pustili se do práce.

„…tělo pláštěm, řekla jsem strojvůdci, aby zavolal policii, a čekala.“ Policejní komisař West drápal poznámky do zápisníku a potlačoval úsměv. Ještě si pamatoval, že také býval mladý a horlivý. Matně. Když zvedl oči od papíru, kývla směrem k tělu a zeptala se: „Chcete se podívat?“

„Bože, ne!“ Po chvíli poněkud zahanbeně dodal: „Chtěl jsem říct, že by se nemělo s ničím hýbat, dokud sem nepřijedou z oddělení vražd.“

Oddělení vražd. Vicki se obrátil žaludek a nálada jí klesla pod bod mrazu. Zapomněla, že to tady nemá na povel. Zapomněla, že není víc než svědek, který se objevil na místě činu jako první – a i to jen kvůli tomu, že se cestou sem dopustila několika pořádných hloupostí. Uniformy v ní vzbudily pocit, že je všechno jako za starých časů, ale oddělení vražd… její oddělení. Ne, už dávno ne. Hřbetem ruky si posunula brýle.

Komisař West, přistižený, jak zírá, zmateně sklopil zrak. „Ehm, myslím, že nikomu nebude vadit, když si umyjete z rukou tu krev.“

„Díky.“ Vicki se podařilo usmát, ale nevyslovenou otázku ignorovala. To, jak dobře nebo špatně vidí, byla pouze její věc – a nikoho jiného. Jen ať se policejním sborem klidně šíří další vlna drbů. „Nevadilo by vám sáhnout mi do kabelky a vytáhnout pár papírových kapesníčků…?“

Mladý komisař opatrně vnořil ruku do veliké kožené kabelky a bylo vidět, jak si oddechl, když ji opět vytáhl i s papírovými kapesníčky. Zjevně byl rád, že má všechny prsty. Vickiina kabelka byla u Metropolitní policie a všech jejích obvodů legendou.

Většina krve na rukou už stačila zaschnout a vytvořit červenohnědé skvrny a tu trochu, která nezaschla, kapesníčkem ještě více rozmazávala. Přesto ji nepřestávala drhnout a cítila se při tom trochu jako lady Macbeth.

„Likviduješ důkazy?“

Celluci, pomyslela si. *Museli poslat zrovna Celluciho. Ten parchant vždycky chodil hrozně tiše.* Ona a Mike Celluci se sice nerozešli zrovna jako nejlepší přátelé, ale než se k němu otočila, podařilo se jí výraz v obličeji ovládnout.

„Jen se ti snažím znepříjemnit život.“ Jak její hlas, tak úsměv byly falešné. Přikývl, přičemž mu do tváře padl příliš dlouhý pramen tmavě hnědých vlasů. „Vždycky je nejlepší dělat to, co ti jde nejlíp.“ Pak sjel pohledem na mrtvé tělo za ní. „Výpověď podáš Davovi.“ Jeho parťák, který stál za ním, zamával dvěma prsty. „Já si s tebou promluvím později. To je tvůj plášť?“

„Jo, můj.“ Vicki se dívala, jak zvedá lem krví nasáklého pláště, a věděla, že v tu chvíli pro něj neexistuje nic než mrtvé tělo a jeho nejbližší okolí. I když se jejich metody lišily, vykonával své povinnosti se stejnou horlivostí, jako to dělala ona – *jako to dělávala ona*, opravila se v duchu – a tohle nevyhlášené soupeření mezi nimi se promítalo do mnoha vyšetřovaných případů. Včetně spousty těch, kterých se ani jeden z nich neúčastnil.

„Vicki?“

Povolila sevřené čelisti, stále si při tom drhla ruce kapesníkem, a šla za Davem kus dál po nástupišti.

Dave, který byl v době, kdy Vicki po jejich posledním dramatickém střetnutí odešla od sboru, partnerem Mika Celluciho teprve měsíc, se poněkud sebevědomě usmál a řekl: „Co kdybychom to udělali přesně podle předpisů?“

Vicki vydechla. Ani si neuvědomila, že zadržovala dech. „Jasně, to bude nejlepší.“ Únik od emocí do bezpečí policejních postupů – tradice policejních útvarů na celém světě. Zatímco spolu hovořili, opustila nyní již prázdná vlaková souprava pomalu stanici.

„…v reakci na výkřik jsi běžela dolů na jižní nástupiště, pak přeběhla přes koleje těsně před severním vlakem a dostala se k tělu. Když jsi přecházela koleje…“

Vicki se v duchu nahrbila. Dave Graham byl jeden z nejtolerantnějších mužů, které kdy potkala, ale ani on nedokázal ovládnout hlas natolik, aby z něj nebylo zřejmé, co si o tom kaskadérském kousku myslí.

„…uviděla jsi něco, co připomínalo lidskou siluetu ve volném, rozevlátém oblečení, jak přechází trať v místě mezi tebou a světly. Je to tak?“

„V podstatě ano.“ Když se to řeklo bez všech pečlivě zaznamenaných podrobností, vypadalo její jednání jako naprostá pitomost.

„Dobrá.“ Zavřel notes a poškrábal se na nose. „Máš, ehm, v úmyslu se tady zdržet?“

Vicki se ohlédla, když policejní fotograf pořídil další rychlou sérii snímků. Mika nikde neviděla, ale slyšela ho, jak v tunelu rázně udílí rozkazy svým nejlepším hlasem ve stylu „Boží dar Kriminálnímu vyšetřovacímu úřadu“. *Dole v tunelu…* Chloupky na zátylku se jí znovu vztyčily při vzpomínce na cosi plíživého, cosi temného a – ano, pokud to měla nějak pojmenovat – cosi zlého. Náhle cítila nutkání Celluciho varovat, aby si dal pozor. Neudělala to. Věděla, jak by reagoval. Jak by reagovala ona sama, kdyby byla na jeho místě.

„Vicki? Hodláš se tu zdržet?“

Měla na jazyku odpověď *ne, vy víte, kde mě najdete, kdybyste potřebovali další informace*, ale zvědavost – na to, co policie objeví, na to, jak dlouho dokáže zůstat tak blízko práci, kterou milovala, než se složí – změnila *ne* v mručivé „ještě chvíli“. Ať se propadne, jestli teď vezme do zaječích.

Zatímco se dívala, vylezl Celluci po schodech na nástupiště, dal se do rozhovoru s fotografem a ukazoval přitom rukou dozadu podél kolejí. Fotograf namítal, že k práci potřebuje alespoň trochu světla, ale Celluci ho zarazil. Muž se znechuceným zabručením sebral kufřík a zamířil k tunelu.

Příjemný jako obvykle, pomyslela si Vicki, když Celluci sebral její plášť ze země a zamířil k ní, přičemž se mírným obloukem vyhnul koronerovým mužům, kteří konečně balili mrtvé tělo do oranžového plastového pytle. „Netvrď mi,“ prohlásila, jakmile byl dost blízko, „že jediné stopy kolem jsou moje.“ Tón jejího hlasu byl suchý až sarkastický, a jak doufala, neprozrazoval nic z palčivých emocí, které jí uzlovaly střeva. Na místě činu byla samozřejmě spousta stop, žádnou z nich se ale nepodařilo identifikovat – byli přece v centru města – a krvavé stopy rukou, které kolem roztrousila Vicki, mluvily jasnou řečí.

„Trefa do černého, Sherlocku.“ Hodil jí kabát. „A stopa krve vede do provozního výklenku a tam končí.“

Vicki se mračila a v hlavě si rekonstruovala, co se asi muselo odehrát těsně předtím, než se dostala na nástupiště. „Koukl ses na jižní stranu?“

„Tam jsme právě ztratili stopu.“ A tón jeho hlasu dodával: *Neuč orla lítat.* Zvedl ruku, aby zarazil další otázku. „Zatímco Dave mluvil s tebou, poslal jsem jednoho z uniformovaných, aby si promluvil s tím starým pánem, ale je úplně mimo. Pořád mele něco o armageddonu. Jede ho sem vyzvednout jeho švagr a já za ním zajdu zítra.“

Vicki rychlým pohledem zalétla k místu, kde seděl a mluvil s policistkou starý pán, který vystoupil za ní z autobusu a stejně jako ona sešel do metra. I z dálky bylo jasné, že je na tom špatně. Obličej měl šedivý, jednou kostnatou rukou s oteklými klouby držel komisařku za rukáv a zdálo se, že nesouvisle blábolí. Znovu obrátila pozornost ke svému společníkovi a zeptala se: „A co metro? Zavřel jsi ho na noc?“

„Jo.“ Mike mávl rukou ke konci nástupiště. „Chci, aby Jake pořádně zpracoval ten výklenek.“ Opakované světelné záblesky byly známkou toho, že fotograf má pořád napilno. „Není to jeden z těch případů, kdy přijdeme a odejdeme během pár minut.“ Vrazil ruce do kapes svrchníku a zamračil se. „I když podle toho, jak přepravní služba vyváděla, by sis mohla myslet, že uzavíráme metro ve špičce, abychom někoho sebrali za rozhazování odpadků.“

„A jaký, ehm, druh případu to je?“ otázala se Vicki – to bylo asi tak nejblíže otázce, kterou chtěla položit doopravdy. Jestli to cítí i on, ať už je to cokoli.

Pokrčil rameny. „Pověz mi to ty. Mám pocit, že ses neohlížela na námahu a skočila do toho rovnýma nohama.“

„Byla jsem tady,“ odsekla. „Byl bys radši, kdybych to ignorovala?“

„Neměla jsi zbraň, posily, žádnou představu o tom, co se dole děje.“ Celluci jí držel naprosto stejné kázání, které si už dříve udělila sama. „Za osm měsíců se přece nedá zapomenout úplně všechno.“

„A co bys udělal ty?“ procedila skrze zaťaté zuby.

„Nesnažil bych se spáchat sebevraždu, jen abych si dokázal, že jsem pořád ve formě.“

Ticho, které se rozhostilo, na ni dopadlo jako pytel cementu, až Vicki pod tou váhou zaskřípala zuby. Opravdu dělala právě tohle? Zahleděla se dolů na špičky svých bot a pak nahoru na Mika. Se svými stopětasedmdesáti centimetry výšky nehleděla odspodu na mnoho mužů, ale vedle Celluciho s jeho sto devadesáti se cítila jako malá holka. A pocit, že je malá holka, nesnášela. „Jestli začneme zase probírat můj odchod ze sboru, tak jdu pryč.“

Zvedl obě ruce a unaveně se vzdal. „Máš pravdu. Jako obvykle. Omlouvám se. Nic znovu probírat nebudeme.“

„Tys to nadhodil.“ Znělo to nepřátelsky, ale bylo jí to jedno. Měla poslechnout instinkt a odejít hned poté, co podala výpověď. Muselo jí přeskočit, že se dostala do téhle pozice, když byl poblíž Celluci.

Svaly na čelisti mu ztvrdly. „Řekl jsem, že se omlouvám. Tak běž, hraj si na superhrdinku, jestli chceš, ale co když,“ pokračoval upjatým hlasem, „nechci vidět, jak se necháš zabít? Možná nejsem ochoten hodit za hlavu osm let přátelství…“

„*Přátelství*?“ Vicki cítila, jak se jí zvedá obočí.

Celluci si zajel prsty do vlasů a prohrábl si kučery – gesto, které používal, když se ze všech sil snažil ovládat. „*Možná* nejsem ochoten hodit za hlavu čtyři roky přátelství a čtyři roky sexu jen kvůli hloupé neshodě!“

„Jenom sexu? Ničeho víc?“ Vicki zvolila snadnou únikovou cestu a mnohem závažnější předmět sporu ignorovala. Nedostatkem věcí, kvůli kterým by se mohli hádat, tihle dva nikdy netrpěli. „Pro mě to nikdy nebylo jen o sexu, detektive!“

Teď už oba křičeli.

„Řekl jsem snad, že to byl jen sex?“ Rozhodil ruce a jeho hlas burácel mezi kachlíkovými stěnami stanice metra. „Byl to skvělý sex! Lepší? Byl to bombastický sex! Byl to… Co je?“

Komisař West, na jehož světlé pleti bylo zřetelně vidět, jak se červená, povyskočil. „Stojíte v cestě, nemohou odvézt tělo,“ vykoktal.

Celluci zabručel nesrozumitelnou kletbu a ustoupil ke zdi.

Když nosítka projížděla kolem, a přitom se jejich obsah zabalený ve fluorescentním plastovém pytli trochu kýval ze strany na stranu, zaťala Vicki ruce do pěstí a uvažovala, že Mikovi Cellucimu vrazí jednu přímo do toho jeho klasicky krásného nosu. Proč dovolila, aby na ni tak působil? Rozhodně měl náramný talent k pronikání jejími pečlivě budovanými štíty a k dráždění citů, o kterých si myslela, že je má pod kontrolou. Zatracený prevít. Nijak jí nepomáhalo, že tentokrát měl pravdu. V koutku úst jí zacukalo. Alespoň spolu zase začali mluvit…

Když nosítka projela, narovnala prsty, položila ruku na Celluciho paži a řekla: „Příště to provedu přesně podle předpisů.“

Bylo to asi nejblíže k omluvě, co ze sebe byla schopná dostat, a on to věděl.

„Proč s tím teď začínat.“ Povzdechl si. „Podívej, ohledně tvého odchodu ze sboru… vždyť nejsi slepá, Vicki, mohla jsi zůstat…“

„Celluci…“ procedila jeho jméno skrze zaťaté zuby. Vždycky udělal tu jednu poznámku navíc a přehnal to.

„Na tom nesejde.“ Natáhl ruku a posunul jí brýle blíže ke kořeni nosu. „Chceš svézt do centra?“

Sjela pohledem na zničený plášť. „Proč ne?“

Když šli po schodech za nosítky, plácl ji zlehka do ramene.

„Bylo fajn zase se s tebou pohádat.“

Vzdala to – posledních osm měsíců pro ni bylo přinejlepším Pyrrhovým vítězstvím – a zašklebila se. „Taky jsi mi chyběl.“

~ ~ ~

Pondělní noviny vraždu rozmázly na první straně. Bulvár měl dokonce i barevnou fotku nosítek vyjíždějících ze stanice metra. Pytel s tělem působil na snímku, kde převládaly odstíny tmavě modré a šedé, svými výraznými barvami takřka obscénně. Vicki hodila noviny na rostoucí hromadu „k recyklaci“ vlevo od stolu a začala si okusovat nehet na palci. Celluciho teorie, o kterou se s ní neochotně podělil cestou do centra, zahrnovala drogu PCP a jakési nasazovací drápy.

„Jako ten chlápek ve filmu.“

„Ten měl rukavici s břitvami, Celluci.“

„No tak něco takového.“

Vicki tomu nevěřila a věděla, že ani Mike tomu doopravdy nevěří. Byla to jen nejlepší hypotéza, kterou se mu podařilo vymyslet, než získá další fakta. Jeho konečné odpovědi často původní teorii v ničem nepřipomínaly, on prostě jen hrozně nerad začínal od nuly. Nejradši nechával fakta padat do prázdna a sledoval, jaký tvar dostane hromada, kterou vytvoří. Tentokrát byla potíž v tom, že prostě nepřestávala padat. Potřebovala další údaje.

Její ruka už byla na půli cesty k telefonu, než si to uvědomila a stáhla ji zpátky. Už se jí to netýkalo. Poskytla výpověď a tím její účast na případu skončila.

Sundala si brýle a otřela si čočky cípem mikiny. Okraje jejího světa se rozpily a začaly připomínat pohled do zamlženého tunelu – širokého tunelu, který byl pro každodenní život více než dostatečný. Zatím přišla přibližně o třetinu periferního vidění. Zatím. Mohlo se to už jen zhoršovat.

Brýle napravovaly pouze problém s krátkozrakostí. Napravit zbytek nemohlo nic.

„Fajn, tenhle případ patří Cellucimu. Dobře. Já mám vlastní práci,“ řekla si pevným hlasem. „Takovou, kterou zvládnu.“ A měla by se do ní radši pustit hned. Úspory jí nevystačí věčně a počet případů, na kterých pracovala, byl zatím až ostudně nízký, protože kvůli problémům se zrakem musela odmítnout nejednoho potenciálního klienta.

Se zaťatými zuby si položila do klína tlustý svazek torontských bílých stránek. S trochou štěstí bude F. Chan, kterého hledala – dědic pěkného balíku peněz po mrtvém strýčkovi z Hongkongu – figurovat mezi šestadvaceti uvedenými jmény. A když ne… byly tam tři plné stránky Chanů, šestnáct sloupců, přibližně tisíc osm set padesát šest jmen, přičemž by se vsadila, že dobrá polovina z nich měla v rodině nějakého pana Foo.

Mike Celluci určitě právě teď pátrá po vrahovi. Zaplašila tu myšlenku. Kdo nevidí, nemůže být policajt. Jak si ustlala, tak si lehne.

~ ~ ~

Terri Nealová se opřela o stěnu výtahu, několikrát se zhluboka nadechla, a když měla pocit, že načerpala dostatek energie, zvedla paži jen tak vysoko, aby viděla na hodinky.

„Dvanáct sedmnáct?“ zasténala. *Kam se to pondělí sakra podělo a jaký má vlastně smysl vůbec chodit domů? Za osm hodin musím být zpátky.* Cítila na boku váhu pageru a přidala tichou modlitbu, aby to opravdu bylo plných osm hodin. Firma už dnes dostala svou libru živého masa – prokletý pípák znovu spustil ve 4:20, zrovna když si konečně sedla za volant – takže ji možná, jen možná, nechají pro dnešek na pokoji.

Dveře výtahu se se zasyčením otevřely a ona se vyšourala do podzemní garáže.

„Opouštím kancelář,“ zamumlala. „Jdu si dát dvacet.“

Trochu zašilhala ve světle fluorescentních zářivek a vydala se napříč takřka prázdnými garážemi. Její stín kolem ní tančil jako bláznivá marioneta. Studené, ostré světlo zářivek vždycky nenáviděla, svět vržený mezi tak ostré kontrasty světel a stínů působil značně nepřátelsky. A dnes v noci…

Potřásla hlavou. Nedostatek spánku jí plnil hlavu bláznivými myšlenkami. Překonala nutkání ohlížet se neustále přes rameno a konečně přišla na jedinou výhodu, kterou jí nekonečné hodiny přesčasů přinášely.

„Ahoj, zlato.“ Zašátrala v kapse po klíčích od auta. „Stýskalo se ti po mně?“

Otevřela zavazadlový prostor, zvedla kufřík – *ta zatracená věc musí vážit snad tunu!* – přehoupla ho přes okraj a zasunula do vozu. Opřela se lokty o těsnění, chvíli si odpočinula, napůl uvnitř a napůl venku z vozu. Cítila pach nového nátěru, nového linolea, nové umělé hmoty a… zkaženého jídla. Zamračila se a narovnala.

Ještě že to nejde z mého auta.…

Překonala nutkání zvracet, zaklapla kufr a otočila se. Ať si s tím smradem zítra láme hlavu ochranka. Jediné, po čem toužila, bylo dostat se domů.

Chvíli trvalo, než jí došlo, že se tam nedostane.

V okamžiku, kdy se výkřik prodral do hrdla, bylo již rozsápané a zvuk se změnil v bublavý chropot, jak se její rozervaná průdušnice zaplnila krví.

Poslední věc, kterou viděla, než se jí hlava zvrátila dozadu, byly rudé stružky stékající po boku jejího nového auta.

To poslední, co slyšela, bylo neodbytné *píp, píp, píp* pageru.

A poslední, co ucítila, byla ústa na jejím zmasakrovaném hrdle.

~ ~ ~

V úterý ráno se první stránky bulvárních plátků zaplnily křiklavými titulky hlásajícími „ROZPAROVAČ ZNOVU ÚTOČÍ“. Pod nimi se skvěla fotografie trenéra torontských Maple Leafs a krátký článek se – nikoliv poprvé tuto sezónu – tázal, jestli by neměl být odvolán, jelikož se Listy opět nacházely na posledním místě ligové divize. V podobně nevysvětlitelném grafickém rozložení tyhle noviny vynikaly.

„Vyhoďte majitele,“ zamumlala Vicki, posunula si brýle na nose a zírala na drobnou sazbu pod hlavním titulkem. „Příběh na straně dvě,“ stálo tam, a na straně dvě se – společně s fotografií podzemní garáže a hysterickou výpovědí ženy, která tělo objevila – nacházel popis zohaveného těla, který se přesně shodoval s tím, co Vicki našla ve stanici metra Eglinton Západ.

„Zatraceně.“

„*Vyšetřovatel z oddělení vražd Michael Celluci,*“ pokračoval dále článek, *„tvrdí, že takřka není pochyb o tom, že nejde o pokus napodobit podobný nedávný zločin a ten, kdo zabil Terri Nealovou, zavraždil v neděli v noci rovněž Iana Reddicka.“*

Vicki měla silné podezření, že to tak Mike vůbec neřekl, ačkoliv to mohlo po obsahové stránce souhlasit. Mike jen zřídka považoval za nezbytné spolupracovat s tiskem nebo třeba jen skrývat své znechucení z něj. A nikdy nebyl tak zdvořilý.

Přečetla si text ještě jednou a po páteři jí ledovými prsty přejel bezejmenný strach. Vzpomněla si na pocit přítomnosti čehosi plíživého a věděla, že tím zabíjení neskončí. Vyzvánějící telefon měla v ruce skoro dříve, než se vědomě rozhodla zavolat.

„Mika Celluciho, prosím. Cože? Ne, žádný vzkaz.“

A co jsem se mu to vlastně chystala říct? uvažovala, když zavěsila. *Že mám tušení, že tohle je jen začátek? To by se mu moc líbilo.*

Vicki odhodila bulvární plátek stranou a sáhla po dalších městských novinách. Na čtvrté straně byl takřka stejný článek, kratší o dobrou polovinu přídavných jmen a většinu hysterie.

Ani jedny listy se nezmiňovaly o tom, že rozervat hrdlo jediným úderem je v podstatě nemožné.

Kdybych si jen dokázala vzpomenout, co na tom těle scházelo…

Povzdechla si a protřela oči. A kromě toho ji čekala návštěva u pěti Foo Chanů…

~ ~ ~

Ve výkopu se něco pohybovalo. DeVerne Jones se opřel o drátěný plot, vydechl do tmy pivní výpary a přemýšlel, co by s tím měl udělat. Byl to jeho výkop. Jeho první ve funkci předáka. Ráno začnou pracovat na nosné konstrukci, aby se s příchodem jara mohlo začít s litím betonu. Zahleděl se do tmy za černé siluety stavebních strojů. A teď tam dole něco bylo. V *jeho* výkopu.

Chvíli si přál, aby se cestou domů z baru nerozhodl zastavit na stavbě. Bylo po půlnoci a stín, který u protější stěny zahlédl, pravděpodobně patřil nějakému nešťastnému opilci, který hledal teplé místečko, kam by se mohl schoulit a kde by ho policajti nechali na pokoji. Pracovní četa mohla vandráka ráno bez problémů vyhodit. Jenže tam dole taky měli spoustu drahého vybavení a mohlo za tím být i něco víc.

„Sakra.“

Vydoloval klíče a přistoupil k bráně. Visací zámek byl otevřený. V chladu a vlhku někdy západka pořádně nedosedla, ale on odcházel z výkopu jako poslední, a než odešel, dobře ho zkontroloval. Nebo snad ne?

„Sakra.“ Najednou to začalo vypadat jako pořádné štěstí, že se tady zastavil.

Panty ublíženě zaskřípaly a brána se otevřela.

DeVerne chvíli stál na vrcholu rampy a čekal, jestli se jeho kořist neprozradí nějakým zvukem.

Nic.

Plný břich piva a je z tebe hrdina, pomyslel si, ještě dost střízlivý, aby si uvědomoval, že možná leze do potíží, ale už dost opilý, aby mu to vlastně bylo jedno.

Když byl v polovině cesty dolů a jeho oči přivykly tmě, uviděl to znovu. Lidská silueta, pohybující se příliš rychle, než aby mohlo jít o opilce, zmizela za jedním buldozerem.

Tak tiše, jak jen dokázal, přidal DeVerne do kroku. Chytí toho hajzla při činu. Trochu si zašel a vytáhl z hromady šrotu metrovou železnou trubku. Nemá smysl riskovat, i krysa zahnaná do kouta se může bránit. Břinknutí kovu o kov zarachotilo až nepřirozeně hlasitě a odrazilo se ozvěnou od stěn výkopu. Teď, když se prozradil, vyrazil kolem buldozeru s vyzývavým výkřikem a pozdviženou zbraní.

Na zemi někdo ležel. DeVerne zahlédl boty vyčnívající ze stínů. Ve stínech se schovávala – nebo je vytvářela, DeVerne si nebyl jistý – další postava.

DeVerne znovu zařval. Postava se vztyčila a otočila, zahalená do tmy jako do pláště.

Vůbec si neuvědomil, že se pohnula, dokud mu nevyškubla trubku z ruky. Stěží stačil zvednout druhou ruku v marném pokusu zachránit si život. *Nic takového neexistuje!* zakvílel tiše, když umíral.

~ ~ ~

Ve středu ráno přinesly bulvární plátky čtyřpalcové titulky: „MĚSTEM BLOUDÍ UPÍR.“

Dvě

Zvedl jí paži a přejel jazykem po měkkém mase na vnitřní straně zápěstí. Zasténala, hlavu zvrácenou dozadu, a ztěžka oddechovala.

Skoro.

Pozorně ji sledoval, a jakmile se začala blížit k vyvrcholení a její tělo se pod ním začalo vzpínat, vzal mezi dvě ostré špičky řezáků malou žilku u kořene jejího palce a skousl. Lehká bolest pro ni nebyla ničím víc než dalším pocitem, který se přidal k již tak přetíženému systému, a zatímco plula na vlnách orgasmu, pil.

Vyvrcholili téměř současně.

Natáhl ruku a jemně jí odsunul pramen vlhkých, mahagonových vlasů z tváře. „Děkuji ti," řekl hebkým hlasem.

„Ne, to já děkuji tobě," zamumlala, vzala ho za ruku a vtiskla mu do dlaně polibek.

Chvíli tiše leželi, ona plula sem a tam na hranici spánku, on sledoval hru světel na měkkých křivkách jejích ňader a přejížděl bříškem prstu po modrých liniích žil pod bílou kůží. Teď, když se nakrmil, už jeho pozornost nerozptylovaly. Když si byl jistý, že látky podporující srážlivost obsažené v jeho slinách zapůsobily a malé ranky na jejích zápěstích už nebudou dál krvácet, vymanil své nohy propletené s jejíma a zamířil do koupelny, aby se dal dohromady.

Probrala se, když se oblékal.

„Henry?"

„Jsem pořád tady, Caroline."

„Teď. Ale odcházíš."

„Mám práci.“ Přetáhl si přes hlavu svetr, a když se vynořil, zamrkal, oslněný náhlým světlem z lampičky u postele. Díky dlouhým rokům praxe neucukl, ale pomalu se otočil, aby měly jeho oči čas se vzpamatovat.

„Proč nemůžeš pracovat ve dne jako normální člověk?“ stěžovala si Caroline, přitáhla si z nohou postele prošívanou deku a zachumlala se do ní. „Měl bys noci jen pro mě.“

Usmál se a popravdě odpověděl: „Ve dne mi to nemyslí.“

„Spisovatelé,“ povzdechla si.

„Spisovatelé,“ přikývl, sklonil se a políbil ji na nos. „Jsme jiná rasa.“

„Zavoláš mi?“

„Jakmile budu moci.“

„Muži!“

Natáhl se a zhasl lampičku. „To taky.“ Hbitě se vyhnul jejím pažím, které ho chtěly uchopit, políbil ji na rozloučenou, tichým krokem odešel z ložnice a prošel ztemnělým bytem. Slyšel, jak se jí změnil dech, a věděl, že usnula. Obvykle usnula okamžitě poté, co skončili, a ani nevěděla, kdy odešel. Byla to jedna z věcí, které se mu na ní líbily nejvíc, protože díky tomu jen zřídka zažívali nepříjemné hádky o to, jestli zůstane přes noc.

Vzal si kabát a boty a vyšel z bytu, jedno ucho nastražené po zvuku zapadajícího zámku. V mnoha ohledech nyní prožíval nejbezpečnější časy svého života. V jiných naopak ty nejnebezpečnější.

Caroline neměla podezření, kdo doopravdy je. Pro ni nebyl ničím víc než příjemnou epizodou, občasným společníkem, sexem bez pocitu viny. Ani se nemusel moc namáhat, aby v ní tento pocit vzbudil.

Zamračil se na odraz na výtahových dveřích. „Chci víc.“ Už jistou dobu cítil narůstající nepokoj, hlodal v něm, nedopřával mu klid. Nakrmení přinášelo trochu úlevy, ale ne dost. Potlačil frustrovaný výkřik, otočil se a praštil dlaní do umakartové stěny. V uzavřeném prostoru zněla rána jako výstřel z pušky. Henry sledoval pavučinku prasklin rozbíhající se zpod jeho ruky. Dlaň ho pálila, ale cítil, že akt násilí hrot neklidu trochu otupil.

V hale nepotkal nikoho, kdo by se přišel podívat, co to bylo za zvuk, a tak vyšel z domu v takřka povznesené náladě.

Venku na ulici bylo chladno. Trochu si utáhl šálu kolem krku a vyhrnul si límec. To, čím byl, jej sice činilo vůči nepřízni počasí méně náchylným než většinu lidí, ale ani tak neměl potěšení z toho, že mu foukalo za krk. S lemem dlouhého koženého pláště pleskajícím o paty prošel kolem krátkého bloku k Bloorově ulici, zahnul na východ a zamířil k domovu.

I když byla skoro jedna hodina čtvrtečního rána a jaro se podle všeho letos rozhodlo s příchodem hodně počkat, ulice ještě nebyly prázdné. Doprava stále nepřetržitě proudila podél východozápadní osy města a čím blíže se Henry dostával k ulicím Yongova a Bloorova, největší křižovatce ve městě, tím více lidí na chodníku míjel. Jednou z věcí, které se mu na této části města líbily nejvíce, byla skutečnost, nikdy doopravdy nespala, a právě proto nyní bydlel tak blízko onomu místu, jak jen bylo možné. Dva bloky za Yongovou ulicí zahnul na kruhový objezd a sledoval jeho křivku až ke dveřím svého domu.

Už bydlíval na všech možných hradech, ve slušném počtu soukromých venkovských sídel, a dokonce i v nejedné kryptě, když bylo nejhůř, ale dlouhá staletí neměl domov, který by mu vyhovoval tolik jako tento byt v nájemním domě v srdci Toronta, který si koupil.

„Dobrý večer, pane Fitzroyi.“

„Dobrý, Gregu. Děje se něco?“

Vrátný se usmál a sáhl po tlačítku otevíracího mechanismu dveří. „Je tu klid jako v hrobě, pane.“

Henry Fitzroy povytáhl jedno ze svých rudě zlatých obočí, ale počkal, dokud nebyly dveře otevřené a elektronický zámek nepřestal bzučet, než se otázal: „A jak můžeš vědět, jaký klid je v hrobě?“

Greg se zašklebil. „Dělával jsem hlídače na hřbitově v Mount Pleasant.“

Henry potřásl hlavu a také se usmál. „Měl jsem tušit, že na to budeš mít odpověď.“

„Ano, pane, to jste měl. Dobrou noc, pane.“

Těžké skleněné dveře uťaly veškerý další rozhovor, takže jakmile Greg zvedl noviny, popřál mu Henry pohybem ruky dobrou noc a otočil se k výtahům. Pak se ale zarazil a otočil se znovu čelem ke skleněným dveřím.

„MĚSTEM BLOUDÍ UPÍR.“

Pohybuje rty při čtení, položil Greg noviny na stůl tak, že titulek zůstal zakrytý.

Henrymu se svět zúžil na ona tři slova. Strčil do dveří a ty se otevřely.

„Zapomněl jste něco, pane Fitzroyi?“

„Tvoje noviny. Ukaž mi je.“

Grega tón jeho hlasu zarazil, ale poslechl příkaz a posunul noviny po stole směrem k němu. Henry mu je vytrhl zpod rukou.

„MĚSTEM BLOUDÍ UPÍR.“

Pomalu, bez jakýchkoliv rychlých pohybů, se Greg odsunul na židli dozadu ve snaze zvětšit co možná nejvíce vzdálenost mezi sebou a mužem na protější straně stolu. Nebyl si jistý proč, ale během třiašedesáti let a dvou válek se nikdy nesetkal s výrazem, jaký se nyní rozhostil ve tváři Henryho Fitzroye. A doufal, že se s ním také už nikdy nesetká, protože jeho hněv byl nadlidský a hrůza, již vzbuzoval, byla větší, než mohl lidský duch snést.

Prosím, Bože, dej, ať se neobrátí proti mně…

Minuty se vlekly a papír se trhal pod prsty, které jej svíraly stále křečovitěji.

„Ehm, pane Fitzroyi…“

Ořechově hnědé oči, tmavé jako zmrzlý kouř, se zvedly od čtení. Uvězněn jejich upřeným pohledem musel třesoucí se hlídač jednou nebo dvakrát polknout, než byl schopen větu dokončit.

„…můžete si, ehm, můžete si je nechat.“

Strach v Gregově hlase pronikl hněvem. Ve strachu se vždy skrývala hrozba. Henry znovu nalezl pečlivě budované pozlátko civilizovanosti, které nosil jako masku přes svou přirozenost dravce, a násilím si ji opět nasadil. „Nenávidím tenhle druh senzacechtivosti!“ Práskl novinami o stůl.

Greg vyskočil a jeho židle narazila do stěny. Už neměl kam ustoupit.

„Tohle zahrávání si se strachem veřejnosti je nezodpovědná žurnalistika.“ Henry si povzdechl a překryl zlobu iluzí unavené rozladěnosti. Díky čtyřem stům padesáti letům zkušeností vyhlížela tato falešná tvář věrohodně – bez ohledu na to, jak nepříjemný záchvat vzteku předtím byl. „Kvůli ní vypadáme špatně všichni.“

Greg povzdechnutí opětoval, otřel si zpocené dlaně o stehna a upnul se na vysvětlení. „Řekl bych, že spisovatelé jsou na něco takového poněkud citliví,“ nabídl úslužně.

„Někteří z nás,“ přikývl Henry. „Jsi si ohledně těch novin jistý? Chci říct, opravdu si je můžu nechat?“

„Žádný problém, pane Fitzroyi. Výsledky hokejových zápasů jsem si přečetl jako první.“ Jeho mysl již začínala zatemňovat vzpomínku na to, čeho byl svědkem, přidávala k ní racionální zdůvodnění, které ji činilo reálnější, snesitelnější, ale židli si ke stolu nepřisunul dřív, než se dveře výtahu zavřely a světélko indikátoru začalo stoupat.

Svaly se mu uzlovaly obrovským úsilím setrvat v klidu. Henry se soustředil na dýchání, na ovládnutí hněvu, aby on neovládl jej. V dnešní době přežíval jeho druh tak, že zapadl do společnosti, a on se teď dopustil potenciálně fatální chyby, když dovolil, aby se jeho reakce na novinový titulek projevila navenek. Dovolit si projevit pravou přirozenost v soukromí výtahu bylo relativně neškodné, ale učinit totéž v přítomnosti smrtelného svědka bylo něco úplně jiného. Ne že by od Grega očekával, že na něj začne ukazovat prstem a křičet, že je upír…

Velkým pomocníkem v tlumení hněvu mu byl pocit viny, že starého pána vyděsil. Měl Grega rád, bylo příjemné potkat v tomto světě demokracie a rovnosti člověka ochotného sloužit. Jeho chování mu připomínalo lidi, kteří pracovali na jeho panství, když byl ještě kluk, a alespoň na krátkou chvíli ho vracelo zpátky do jednodušších časů.

Když měl emoce opět pevně pod kontrolou, vystoupil ve čtrnáctém patře z výtahu a přidržel dveře, aby mohla nastoupit paní Hughesová se svým mastifem. Velký pes kolem něj prošel celý napjatý, se srstí za krkem zježenou a hlubokým vrčením v hrdle. Paní Hughesová se jako obvykle omlouvala.

„Já tomu opravdu nerozumím, pane Fitzroyi. Owen je obvykle tak hodný pejsek. Nikdy by… Owene!“

Mastif, celý roztřesený touhou zaútočit, začal alespoň tlačit své ohromné tělo mezi paničku a muže ve dveřích, aby ji pokud možno co nejvíce oddálil od hrozby, kterou cítil.

„Netrapte se tím, paní Hughesová.“ Henry stáhl ruku a dveře výtahu se začaly zavírat. „Nemůžete od Owena čekat, že bude mít rád každého.“ Těsně předtím, než se dveře zcela zavřely, se na psa usmál. Mastif v úsměvu okamžitě poznal to, co znamená, a vrhl se vpřed. Jak zuřivý štěkot ve výtahové šachtě postupně slábl, objevil se Henrymu na rtech o poznání upřímnější úsměv.

Deset minut se psem o samotě a jejich konflikt by byl urovnán. Zákon smečky je prostý, vládne nejsilnější. Ale Owen chodil ven vždy jen s paní Hughesovou a Henry pochyboval, že by to pochopila. Protože si nijak netoužil sousedku znepřátelit, s mastifovým nepřátelstvím se smířil. Byla to škoda. Měl psy rád a bylo by stačilo málo, aby Owen poznal, kde je jeho místo. Jakmile se ocitl za zavřenými dveřmi v bezpečí svého bytu, otevřel znovu noviny a zavrčel.

„MĚSTEM BLOUDÍ UPÍR.“

Z těl Terri Nealové a DeVerne Jonese byla vysáta veškerá krev.

Zdálo se, že titulek mluví pravdu.

A věděl, že on to na svědomí nemá.

Prudkým trhnutím zápěstí mrštil novinami přes pokoj a s mírným uspokojením sledoval, jak se jejich stránky snášejí k podlaze jako zranění ptáci.

„Sakra. Sakra. SAKRA!“

Přistoupil k oknu, setřásl z ramen plášť a odhodil ho na pohovku. Pak prudce rozhrnul závěsy, které halily výhled na město. Upíři jsou samotáři, jeden druhého nevyhledávají a ani se nestarají o to, kudy se toulají jejich bratři a sestry. I když měl podezření, že sdílí území s dalšími svého druhu, mohla by se jich na pomezí světla a stínů, jež tvořilo noc, potloukat dobrá dvacítka a Henry by si toho nebyl vědom o moc víc než lidé, mezi kterými se pohybovali.

A co bylo ještě horší, pokud byl zabiják opravdu upír, šlo by o dítě, jednoho z čerstvých proměněnců, neboť pouze čerství

proměněnci potřebovali takové množství krve a zabíjeli s tak brutální bezohledností.

„Moje není," řekl noci, unavené čelo opřené o chladivé sklo. Byla to stejnou měrou modlitba jako prohlášení. Všichni jeho druhu měli hrůzu z toho, že by vypustili do světa právě takové monstrum, náhodné dítě, produkt nechtěné proměny. Ale on byl vždy opatrný, nikdy se nekrmil, dokud krev neměla čas se obnovit, nikdy neriskoval, že by mohl předat vlastní krev. Jednoho dne dítě mít bude, ale to podstoupí proměnu dobrovolně, stejně jako kdysi on, a on bude vždy nablízku, aby ho vedl a udržel v bezpečí.

Ne, jeho nebylo. Ale nemohl dovolit, aby i nadále terorizovalo město. Strach se v průběhu staletí nijak nezměnil a nezměnila se ani lidská reakce na něj. Vyděšené město vždy rychle vytáhne pochodně a zašpičatělé kůly… nebo jejich ekvivalent odpovídající dvacátému století.

„A já nechci strávit zbytek života připoutaný ke stolu o nic víc, než bych chtěl, aby mi oddělili hlavu a do úst nacpali česnek," svěřil se noci.

Bude muset dítě najít dříve, než ho najde policie, protože odpověď by přinesla více otázek než řešení. Najít dítě a zničit ho, neboť bez pouta krve ho nemůže ovládat.

„A pak," pozvedl hlavu a obnažil zuby, „najdu jeho rodiče."

~ ~ ~

„Dobré ráno, paní Kopolousová."

„Dobré, zlatíčko, dnes jste vstala brzy."

„Nemohla jsem spát," postěžovala si Vicki cestou do zadní části obchodu, kde hučely mrazicí boxy, „a taky mi došlo mléko."

„Vezměte si krabicové, je ve slevě."

„Krabicové mi nechutná." Koutkem oka zahlédla, jak paní Kopolousová vyjadřuje tichý a ne právě pozitivní názor na její neochotu ušetřit čtyřicet devět centů. Popadla láhev a odnesla ji k pokladně. „Noviny ještě nevyšly?"

„Jo, jo, jsou přímo támhle, zlatíčko." Natáhla se přes hromádky tiskovin, přičemž podsaditým tělem zakryla jejich titulky. Když se znovu narovnala, hodila k pokladně po jednom výtisku od každého.

„SABRES DEKLASOVALI LEAFS 10:2!“

Vicki, která si ani nevšimla, že zadržuje dech, zhluboka vydechla. V bulvárním plátku nebyla žádná zmínka o další vraždě – kromě masakru, který se odehrál v divizním zápase, to vypadalo, že město bezpečně přečkalo noc.

„Ty strašné věci… vy jste do nich nějak zapletená, viďte?“

„Jaké strašné věci, paní Kopolousová?“ Shrábla drobné, které jí prodavačka vrátila, pak je zase vrátila a vzala si místo nich velikonoční vajíčko z mléčné čokolády. *No co, mám co slavit.*

Paní Kopolousová zavrtěla hlavou, ale jestli šlo o reakci na vajíčko nebo na život obecně, to zůstalo Vicki utajeno. „Děláte nad těmi novinami stejné obličeje jako tenkrát, když zabili ty malé holky.“

„To už jsou dva roky!“ *Dva roky a jeden život k tomu.*

„Dva roky zpátky si pamatuji. Ale tentokrát to není na vás zabývat se těmi… těmi příšerami, co vysávají krev.“ Zaklapla pokladnu s naprosto zbytečným prásknutím. „Tentokrát je to nečisté.“

„Tahle práce nebyla nikdy čistá,“ opáčila Vicki a strčila si noviny pod paži.

„Vy víte, co tím myslím.“

Její tón neponechával místo pro diskusi. „Jo, vím, co tím myslíte.“ Otočila se k odchodu, ale pak se zarazila a otočila se zpátky k pokladně. „Paní Kopolousová, věříte na upíry?“

Starší žena mávla rukou ve výmluvném gestu. „Nedá se říct, že bych v ně přímo nevěřila,“ řekla a pro zdůraznění stáhla obočí. „Jsou věci mezi nebem a zemí…“

Vicki se usmála. „Shakespeare?“

Její výraz nezměkl ani trochu. „To, že ta slova řekl básník, jim na pravdivosti nijak neubírá.“

~ ~ ~

Když se Vicki vrátila domů – bydlela v třípatrovém činžovním domě v samém srdci čínské čtvrti – bylo 7:14 a město se právě začalo probouzet. Uvažovala, že si půjde zaběhat, dříve než stoupne koncentrace oxidu uhelnatého, ale když se zkusmo nadechla a

zjistila, že vydechuje obláčky páry, raději ten nápad zamítla. Oficiálně už sice začalo jaro, ale na běhání bude dost času, až budou ročnímu období odpovídat i venkovní teploty. Brala schody po dvou a děkovala šťastné genetické náhodě, která ji obdařila atletickou postavou vyžadující jen minimální údržbu. Ačkoli v jedenatřiceti jeden nikdy neví, jak dlouho mu ještě vydrží…

Pocítila lehký osten pocitu viny, když si k lehkému posilování pustila zprávy v 7:30.

V 8:28 už měla prolistované všechny troje noviny, vypitý hrnek a půl čaje a fakturu pro pana Foo Chana připravenou k odeslání. Zaklonila hlavu, poškrábala se pod brýlemi a nechala svět zúžit do kruhu štukovaného stropu. *Jsou věci mezi nebem a zemí.*… Nevěděla, jestli na upíry věří, nebo ne, zato však věděla, že věří ve vlastní smysly, i když jeden z nich se poslední dobou stával méně než spolehlivým. V tunelu bylo něco divného a žádný člověk by takovou ránu uštědřit nedokázal. V hlavě jí stále běžela věta z jednoho článku ve středečních novinách: *Náš zdroj ze soudní patologie tvrdí, že z těl Terri Nealové a DeVerne Jonese byla vysáta veškerá krev.* Věděla, že jí do toho nic není…

Brandon Singh ze soudní patologie vždy usedal ke svému stolu ráno v 8:30. Dal si šálek čaje a bagetu a až do 8:45 byl pohodlně k dosažení.

Ačkoli již dávno nezastávala žádnou oficiální funkci, z jejíhož titulu by mu mohla zavolat, soudní ohledavači mrtvol spadali do sféry státních služeb a ona byla ještě pořád daňový poplatník. Sáhla po adresáři. *Kruci, po zkušenostech s Cellucim to zase tak zlé být nemůže.*

„Doktora Singha, prosím. Ano, počkám.“ *Proč se na to musí pokaždé ptát?* podivila se Vicki a posunula si volnou rukou brýle. *Jako bych měla na vybranou.*

„Tady doktor Singh.“

„Brandone? Tady Vicki Nelsonová.“

Jeho těžký oxfordský přízvuk – jeho telefonní hlas – se rozjasnil. „Viktorie? Rád tě slyším. Máš napilno, co jsi odešla ze sboru?“

„Docela dost,“ přiznala a přehodila si nohy přes roh stolu. Doktor Brandon Singh byl od smrti její babičky z matčiny strany, k níž došlo

v sedmdesátých letech, jediný člověk, který ji oslovoval Viktorie. Nikdy se nedokázala rozhodnout, jestli jde z jeho strany o projev starosvětského šarmu, nebo čiré perverzity, jelikož moc dobře věděl, jak moc své plné jméno nesnáší. „Založila jsem si vlastní detektivní firmu."

„Ano, zaslechl jsem nějaké drby v tom smyslu. Ale stejné drby…" Vicki vnitřním zrakem přímo viděla, jak mává ve vzduchu štíhlými dlaněmi chirurga. „…také říkaly, že jsi slepá jako patrona a prodáváš někde na rohu pastelky."

„Ne. Ne tak docela." Hněv zbavil její hlas života jako louh. Naproti tomu Brandonův hlas získal na vřelosti. „Viktorie, já se *moc* omlouvám. Vždyť víš, že nejsem zrovna taktní člověk, na klientech jsem si ho nikdy moc neprocvičil…" Byl to starý vtip pocházející z doby jejich prvního setkání u pitvy známého drogového dealera. „Takže," odmlčel se, aby v diskrétní vzdálenosti od sluchátka polkl doušek čaje, „co pro tebe můžu udělat?"

Vicki Brandonův zvyk přejít po minimálním zdvořilostním úvodu vždy přímo k věci do rozpaků nepřiváděl a také dovedla ocenit, že nikdy nevyžadoval takt, když ho sám neposkytoval. *Neplýtvejte mým časem, jsem velmi zaměstnaný člověk,* sděloval při každém rozhovoru tónem svého hlasu. „Ten článek ve včerejších novinách byl ohledně ztráty krve u Nealové a Jonese pravdivý?"

Také doktor přešel na formálnější styl řeči. „Není mi známo, že bys s tím případem měla něco do činění."

„To taky nemám, oficiálně. Ale byla jsem to já, kdo našel první tělo."

„Pověz mi o tom."

Udělala to. Výměna informací byla mezi zaměstnanci města uznávanou mincí, jíž si spláceli drobné laskavosti, ačkoli ona na ně, striktně vzato, již neměla nárok.

„A tvůj profesionální názor?" otázal se Brandon přísně neutrálním tónem, když skončila.

„Můj profesionální názor," odpověděla Vicki stejným způsobem co do tónu hlasu i výběru slov, „založený na třech letech působení na oddělení vražd zní, že nemám nejmenší tušení, co mohlo způsobit

ránu, kterou jsem viděla. Takovou, která by jedním úderem protrhla kůži, svaly i chrupavku.“

Brandon na druhé straně linky si povzdechl. „Ano, ano, já vím, co se stalo, a upřímně řečeno, není mi to jasné o nic víc než tobě. A to se těmito věcmi zabývám podstatně déle než tři roky. Abych odpověděl na tvou původní otázku, zpráva v novinách je v zásadě pravdivá. Nevím, jestli šlo o upíra nebo o vysavač, ale jak Nealová, tak Jones byli vysáti skoro do sucha.“

„Vysáti?“ Takže nejen velká ztráta krve rozsahu, jaký lze při podobně těžkém zranění hrdla očekávat. „Panebože.“

Slyšela, jak Brandon znovu polkl.

„Doslova,“ přitakal suše. „Víc ti samozřejmě sdělit nemohu.“

„Samozřejmě.“

„Takže pokud už máš všechny informace, které jsi požadovala…“

„Ano. Děkuji, Brandone.“

„Bylo mi potěšením, Viktorie.“

Seděla, hleděla do prázdna a zvažovala, co by z toho mohlo vyplývat, dokud ji ze zamyšlení nevytrhl telefon, který začal pípat a neodbytně jí připomínat, že nezavěsila.

„Vysáti…“ opakovala. „Do prdele.“ Přemítala, co z toho asi vyvozují oficiální vyšetřovatelé. *Ne, buď k sobě upřímná. Tebe zajímá, co z toho vyvozuje Mike Celluci.* No, ona mu volat nebude, jen aby to zjistila. I když šlo o jednu z věcí, kterou by spolu mohli dva přátelé probírat, když jeden z nich je policajt a druhý jím býval. *Až na to, že on určitě pronese nějakou kousavou poznámku, zvláště pokud je přesvědčený, že zneužívám celý incident k tomu, abych se dál držela někde poblíž sboru.*

A ne snad?

Chvíli o tom přemýšlela, zatímco poslouchala, jak tříleté dítě v bytě nad ní běhá po pokoji sem a tam, sem a tam. Byl to uklidňující zvuk, hlásající, že je se světem všechno v nejlepším pořádku. Využívala ten rytmus, aby udržela vlastní myšlenky v pohybu, a nedovolila si klesnout do bahna sebelítosti, jež ulpívalo na značné části posledních osmi měsíců.

Ne, usoudila nakonec. Nevyužívá úmrtí jako prostředku k tomu, aby se pokusila znovu uchopit alespoň něco z toho, čeho se musela vzdát. Byla jen zvědavá, prostě a jednoduše zvědavá. Zažívala stejnou zvědavost, jakou by za podobných okolností zažíval každý – jen s tím rozdílem, že ona měla způsob, jak ji ukojit.

„A jestli to Celluci nechápe," mumlala si, zatímco vytáčela telefonní číslo, „může si to podélně složit a strčit do… Dobrý den. Mika Celluciho, prosím. Ano, počkám." *Jednou,* strčila si sluchátko pod bradu a pokoušela se sloupnout vinětu z velmi staré láhve od whisky, *řeknu, že nepočkám, a způsobím něčí sekretářce silný hysterický záchvat.*

„Celluci."

„Nazdar. Tady Vicki."

„Jo. Takže?" Rozhodně to neznělo nadšeně. „Hodláš mi zkomplikovat život další mrtvolou, nebo jde jen o přátelský telefonát v…"

Vicki se podívala na hodinky v odmlce, během níž se Celluci podíval na ty svoje.

„…devět nula dva…"

„Osm padesát osm."

Ignoroval ji. „…ve čtvrtek ráno?"

„Žádná mrtvola, Celluci. Jen mě zajímalo, na co jsi zatím přišel."

„To je policejní informace, Vicki. A pro případ, že jsi na to zapomněla, ty už policajt nejsi."

Ta poznámka zabolela, ale ne tolik, jak očekávala. No, tuhle hru mohou hrát dva.

„Takže už jsi v koncích, co? Naprosto bezradný?" Zašustila novinovými stránkami, tak aby ten charakteristický zvuk slyšel. „Zdá se, že noviny odpověď mají." Potřásla hlavou a podržela si sluchátko dále od hlavy, aby neohluchla z energicky vyjádřeného názoru na jisté novináře a jejich předky i potomky. Zašklebila se. Rozhodně si to užívala.

„Hezký pokus, Miku, ale já si zavolala na soudní patologii a ten článek v novinách tvrdí v zásadě pravdu."

„Hm, a co kdybych ti rovnou přečetl do telefonu svou zprávu? Nebo ti mám po někom poslat kopii? Nepochybuji, že ty a tvoje

Souprava malého detektiva Nancy Drewové budete mít celý případ do oběda vyřešený.“

„Proč si o tom nepromluvíme u večeře jako dvě rozumné lidské bytosti?“ *U večeře? Dobrý bože, vážně jsem to řekla?*

„U večeře?“

No, proč ne. Když už, tak už, jak říkávala moje babička. „Jo, u večeře, vždyť víš, to si jako večer sedneš a strkáš si do pusy jídlo.“

„Aha, u večeře. Proč to neřekneš rovnou?“ Vicki zaslechla v jeho odpovědi úsměv a i jí zacukaly koutky úst. Mike Celluci byl jediný muž v jejím životě, jehož nálady se měnily stejně rychle jako její. Možná že právě proto… „Platíš?“ A taky to byl v zásadě pěkný skrblík.

„Proč ne? Odečtu si to z daní jako náklady na podnikání, coby odbornou konzultaci s předními městskými odborníky.“

Vyprskl. „To ti to trvalo, než ti to konečně došlo. Budu tam kolem sedmi.“

„Budu čekat.“

Zavěsila, postrčila si brýle na nose a v duchu se ptala, jestli vůbec ví, co dělá. Během jejich rozhovoru – *dobrá, během slovního souboje, jaké míváme místo rozhovorů* – měla skoro pocit, jako by posledních osm měsíců a hádky, které jim předcházely, vůbec neexistovaly. Nebo to bylo možná tím, že jejich přátelství mělo natolik silné základy, že se neporušené zvedlo přesně z toho místa, kde je opustili. Nebo možná, ale jen možná, se jí znovu podařilo uchopit život pevně do rukou.

„A taky doufám, že jsem si neukousla příliš veliké sousto,“ zamumlala do prázdnoty svého bytu.

Tři

Norman Birdwell klopýtavě uhnul doprava, aby se nenechal rozmačkat naloženou krosnou, a narazil ramenem do statného mladíka v kožené bundě s nápisem York University, načež se ocitl znovu na chodbě před přednáškovým sálem. Sevřel pevněji prsty kolem plastikového držadla kufříku, narovnal úzká ramena a zkusil to znovu. Vždycky zastával názor, že odcházející studenti by měli být donuceni vycházet ve vyrovnaných řadách po levé straně dvoukřídlých dveří tak, aby studenti, kteří přicházejí na následující přednášku o něco dříve, mohli bez potíží vejít pravou stranou.

Bokem se prosmýkl mezi dvěma mladými ženami, které, naprosto ignorujíce jeho přítomnost, dál zaníceně debatovaly o sexistické nespravedlnosti kontroly porodnosti a o fénech, a konečně se dostal do místnosti, kde zamířil ke svému místu.

Norman s oblibou chodil dříve, aby se mohl posadit přesně doprostřed třetí řady, což bylo jeho šťastné místo od okamžiku, kdy se mu na něm v prvním ročníku podařilo napsat první bezchybnou písemku z diferenciálních rovnic. Na tuhle večerní přednášku ze sociologie chodil proto, že v kavárně zaslechl dva maníky tvrdit, že představuje skvělou příležitost k seznámení s děvčaty. Zatím žádné výrazné úspěchy nezaznamenal. Upravil si novou koženou kravatu a uvažoval, jestli by si neměl říct o bundu.

Když dosedal na místo, zaklínil se mu kufřík mezi dvě opěradla židlí ve druhé řadě a vypadl mu z ruky. Sehnul se, aby jej vyprostil,

ale to mu pro změnu vyklouzla z pouzdra mechanická tužka a zakutálela se někam do tmy.

„Ale kurva,“ zamumlal a klesl na kolena. Nedávno začal experimentovat se sprostými slovy v naději, že tak bude znít víc chlapsky. Bez viditelného úspěchu.

O tom, co číhá pod lavicemi v přednáškových sálech York University, kolovaly hotové legendy, ale jediné, co tam Norman kromě své mechanické tužky – kterou měl teprve od nedělního večera a nechtěl o ni přijít – objevil, byl úhledně složený výtisk středečního bulváru. Zastrčil tužku zpět na místo a rozložil si noviny na kolenou. Dobře věděl, že profesor nejspíš přijde až s patnáctiminutovým zpožděním, takže má spoustu času a může si přečíst komiks.

„MĚSTEM BLOUDÍ UPÍR!“ Roztřesenými prsty otevřel noviny na příslušné stránce.

~ ~ ~

„Koukej na Birdwella,“ šťouchl mladík s tlustým krkem do žeber svého kumpána. „Je bledý jako duch.“

Adresát této jemné důvěrnosti si promnul zhmožděný bok a zahleděl se na osamělou postavu ve třetí řadě sálu. „Jak to poznáš?“ zabručel. „Duch, šprt, kde je jaký rozdíl?“

~ ~ ~

„To jsem netušil,“ šeptal Norman nad velkým titulkem. „Přísahám při Bohu, že jsem to netušil. Není to moje vina.“

Řekl… ne, *řeklo to*, že se potřebuje nasytit. Norman se neptal, kde nebo jak. Možná proto, jak si teď musel přiznat, že to vědět nechtěl. *Jen aby tě nikdo neviděl*, byl jediný pokyn, který tomu dal.

Odtrhl vlhké dlaně od novin a špinavé a třesoucí je pozvedl, když přísahal: „Už nikdy, slibuji, už nikdy víc.“

~ ~ ~

V Pekingské kachně zazněl gong oznamující další objednávku a jemným, vibrujícím tónem podmaloval rozhovory probíhající minimálně ve třech různých jazycích. Vicki pozvedla ke rtům další

lžičku pikantní hořké polévky a zkoumavě si Mika Celluciho prohlížela. První půlhodinu jejich schůzky se choval takřka šarmantně a ona už toho začínala mít dost.

Polkla a věnovala mu svůj nejlepší pohled typu *Nech si ty kecy, kámo, vidím ti až do žaludku.* „Takže. Pořád se držíš jako klíště té směšné teorie o andělském prachu a drápech Freddyho Kruegera?“

Celluci se podíval na hodinky. „Třicet dvě minuty a sedmnáct sekund.“ Zavrtěl smutně hlavou, až mu padla přes oči ofina černých kudrnatých vlasů. „A já se vsadil s Davem, že to nevydržíš ani půl hodiny. Právě jsi mě připravila o pět babek, Vicki. Jsi spokojená?“

„Přestaň si stěžovat.“ Honila lžičkou v misce velký kousek zelené cibulky. „Koneckonců, já platím večeři. Takže odpověz na mou otázku.“

„A já si myslel, že ti jde o potěšení z mé společnosti.“

Tenhle sarkastický tón jeho hlasu skutečně nesnášela. To, že ho neslyšela osm měsíců, její nechuť nijak nezmírnilo. „Jestli okamžitě neodpovíš na mou otázku, tak tě potěším tak, že se zastavíš až v kuchyni.“

„Ksakru, Vicki.“ Bouchl lžičkou do talíře. „Musíme to probírat zrovna při jídle?“

Jídlo s tím nemělo nic společného, všechny případy, ať už na nich pracovali spolu nebo odděleně, vždycky probírali u jídla. Vicki odsunula prázdnou misku stranou a propletla si prsty. Bylo možné, že teď, když už u sboru nepracovala, kategoricky s ní odmítal diskutovat o vraždách. Možné, leč nepravděpodobné. Alespoň se modlila za to, aby to nebylo pravděpodobné. „Jestli se mi dokážeš podívat do očí,“ řekla tiše, „a říct, že o tom se mnou nechceš mluvit, tak toho nechám.“

Technicky vzato věděl, že by měl udělat právě tohle – podívat se jí do očí a říct, že o tom s ní nechce mluvit. Kriminální vyšetřovací úřad neviděl rád, když vyšetřovatelé nedokázali udržet jazyk za zuby. Ale Vicki bývala jednou z nejlepších, tři rychlá povýšení a dvě pochvaly mluvily jasnou řečí, a co bylo důležitější, její seznam úspěšně vyřešených případů byl skoro nejdelší v oddělení. Čestnost jej nutila uznat, i když jen tiše, že statisticky byly její výsledky stejně dobré jako jeho a jediný rozdíl spočíval v tom, že on tam pracoval o

tři roky déle. *Mám snad zahodit tak hodnotný zdroj?* přemítal, zatímco se ticho táhlo. *Mám odmítnout využití tohoto talentu jen proto, že jeho majitelka odešla do civilu?* Své osobní pocity se do toho snažil netahat.

Podíval se jí do očí a tiše řekl: „Tak dobře, génie. Máš snad lepší nápad než PCP a nasazovací drápy?“

„Je těžké vymyslet něco horšího,“ odfrkla si. Opřela se a nechala servírku vyměnit prázdné misky za větší, plné kouřícího jídla. Vděčná za tuto možnost získat zpět ztracenou rovnováhu si Vicki pohrávala s čínskými hůlkami a doufala, že si neuvědomil, jak moc to pro ni znamenalo. Ona sama si to neuvědomila, dokud jí po jeho odpovědi nezačalo znovu bušit srdce a neucítila, že se jedna její část, o které si myslela, že po odchodu od sboru zemřela, začíná vracet k životu. Věděla, že běžný pozorovatel by si její reakce nevšiml, ale Mike byl všechno jiné než běžný pozorovatel.

Prosím, Bože, dej, ať si myslí, že mi čte myšlenky. Ať se nikdy nedozví, jak moc jsem to potřebovala.

Poprvé po dlouhé době se zdálo, že Bůh poslouchá.

„Máš snad lepší nápad?“ otázal se Mike kousavě, když byli u jídla opět sami.

Pokud si její úlevy všiml, nedal to nijak najevo, a to Vicki naprosto stačilo. „Je těžké přijít s nějakou hypotézou, když nemám všechny informace,“ nadhodila.

Usmál se a ona si nikoliv poprvé uvědomila, proč byli svědkové obou pohlaví tak ochotní tomuhle chlapovi všechno vyklopit.

„Hypotézou. Velké slovo. Už zase luštíš křížovky?“

„Jo, když zrovna nehoním mezinárodní zloděje klenotů. Vyklop to, Celluci.“

„Na druhém místě činu bylo možná ještě méně stop než v prvním případě. Žádné otisky prstů kromě otisků oběti, žádná stopa krve, nikdo, kdo by vraha viděl do podzemních garáží vcházet nebo z nich odcházet. A když jsme přijeli, bylo už několik hodin po vraždě…“

„Říkal jsi, že stopa krve vedla do výklenku v tunelu?“

Přikývl a zamračil se na bílý hrášek. „Krev po celé zadní stěně. Stopa vedla dovnitř výklenku, ale z něj nevedlo nic.“

„A za zadní stěnou?“

„Uvažuješ o tajných chodbách?“

Trochu zahanbeně přikývla.

„Vzato kolem a kolem bych se s takovou odpovědí byl schopen smířit.“ Zavrtěl hlavou a lokna vlasů mu opět padla do očí. „Nic než hlína. Prověřili jsme to.“

Přestože DeVerne Jonese objevili s malým cárem kůže v sevřené pěsti, byla hlína prakticky to jediné, co na třetím místě činu našli. Hlína a jedna lidská troska, která blábolila něco o apokalypse.

„Počkej chvilku…“ Vicki se zamyšleně zamračila a pak si posunula neposlušné brýle zpátky na místo. „Neříkal něco o apokalypse i ten starý pán z metra?“

„Ne. To byl armageddon.“

„To je totéž.“

Celluci si přehnaně povzdechl. „Snažíš se mi namluvit, že nejde o jednoho chlápka, ale o čtyři týpky na koních? Díky. Moc jsi mi pomohla.“

„Doufám, že jsi prověřil, jestli mezi oběťmi neexistuje souvislost. Něco, co by se dalo považovat za motiv.“

„Motiv!“ Udeřil se dlaní do čela. „No proč mě to nenapadlo?“

Vicki bodla tyčinkou do houby a zamumlala: „Chytráku.“

„Ne, žádné souvislosti, žádný zjevný motiv. Ještě pořád hledáme.“ Pokrčil rameny, čímž výmluvně vyjádřil svůj názor na předpokládané výsledky hledání.

„Kulty?“

„Vicki, během posledních pár dní jsem mluvil s více podivíny a hledači UFO než za celé roky.“ Zašklebil se. „Ty jsi samozřejmě výjimka.“

Už byli skoro zpátky u jejího bytu, ona zavěšena do jeho rámě, aby ji vedl temnotou, když se zeptala: „Uvažoval jsi o tom, že by mohlo něco být na té teorii o upírech?“

Vyprskl smíchem. Zaryla paty do země. „Myslím to vážně, Celluci!“

„Ne, jediný vážný jsem tu já. Ty si děláš srandu.“ Přitáhl si ji a postavil vedle sebe. „Upíři neexistují.“

„Jsi si tím jistý? *Jsou věci mezi nebem a zemí…*“

„Přestaň mi tu,“ varoval ji, „citovat Shakespeara. V poslední době mám tenhle citát na talíři tak často, až si začínám myslet, že policejní brutalita je sakra dobrý nápad.“

Odbočili na chodník k Vickiinu domu.

„Musíš uznat, že upír vyhovuje všem parametrům.“ Vicki na upíry nevěřila o nic víc než Celluci, ale neodolala pokušení trochu ho pošťouchnout.

Odfrkl si. „Jasně. Městem se potlouká cosi ve smokingu a temně mumlá: *Chci pít vaši krev.*“

„Máš snad lepšího podezřelého?“

„Jo. Nabušeného chlápka sjetého PCP s připínacími drápy.“

„Zase jsi skončil u té své hloupé teorie?“

„Hloupé?!“

„Jo. Hloupé.“

„Ty bys logický sled do sebe zapadajících faktů nepoznala, ani kdyby tě kousl do zadku!“

„Alespoň nejsem tak zaslepená vlastní chytrostí, abych neviděla i jiné možnosti!“

„Jiné možnosti? Nemáš ani nejmenší tušení, co se tu děje!“

„Ani ty ne!“

Chvíli tam stáli, hleděli na sebe a oddechovali. Pak si Vicki postrčila brýle na nose a sáhla do kabelky pro klíče. „Zůstaneš přes noc?“

Znělo to jako výzva.

„Jo, zůstanu.“

Stejně jako odpověď.

O něco později se Vicki natáhla, aby dosáhla na jisté velmi citlivé místo, a když přišla očekávaná neartikulovaná reakce, usoudila, že jsou chvíle, kdy vlastně ani nepotřebujete vidět na to, co děláte, a noční slepota vás ani v nejmenším neomezuje.

~ ~ ~

Kapitán Raymond Roxborough pohlédl na útlou a přikrčenou postavu svého plavčíka a divil se, jak jen mohl být tak slepý. Pravda, považoval sice mladého Smithe s jeho černými, kudrnatými a věčně rozčepýřenými vlasy a safírovýma očima za velmi pohledného, ale

nikdy ani na chvíli nepojal podezření, že žádným chlapcem není. Ačkoliv, jak si kapitán musel přiznat, šlo o velmi elegantní vysvětlení jistých poněkud zneklidňujících pocitů, které ho poslední dobou pronásledovaly.

„Doufám, že mi to můžeš nějak vysvětlit," promluvil líným hlasem, opíraje se o dveře své kajuty s opálenými pažemi založenými na svalnaté hrudi.

Mladá dáma – či spíše dívka, neboť jí stěží mohlo být více než sedmnáct – si jednou rukou tiskla bavlněnou košili k bílým křivkám ňader, která ji prozradila, a druhou si shrnula z obličeje mokré kučery, další to následek přerušené koupele.

„Potřebovala jsem se dostat na Jamajku," řekla hrdě, ačkoliv se v jejím hlase ozývalo i jisté chvění, „a tohle byl jediný způsob, který mě napadl."

„Mohla jsi za přepravu zaplatit," odtušil suše kapitán, zatímco uznalým pohledem sledoval jemnou křivku dívčiných ramen.

„Neměla jsem čím."

Narovnal se a s úsměvem vykročil vpřed. „Myslím, že podceňuješ svůj půvab."

„No tak, Smithová, kopni ho přímo do té jeho dmoucí se touhy." Henry Fitzroy se zaklonil na židli a mnul si spánky. Jak velkého mizeru hodlal z toho kapitána vlastně udělat? Neměly by světlé stránky hrdinova charakteru převládnout nad chlípným chtíčem? A měl jeho charakter vůbec nějaké světlé stránky? A co by to byl za hrdinu, kdyby ne?

„A upřímně řečeno, drahá," povzdechl si, „je mi to naprosto ukradené." Uložil výsledek celonoční práce a vypnul počítač. Obvykle si úvodní kapitoly každé nové knihy užíval, seznamoval se s postavami, dával jim tvar, který by vyhovoval potřebám děje, ale tentokrát…

Odsunul se na židli od stolu a hleděl z okna pracovny na spící město. Někde tam venku, ukryt v temnotách, číhá lovec – zaslepený, šílený, hnaný palčivou touhou po krvi a hladem. Přísahal, že ho zastaví, ale neměl nejmenší představu, jak začít. Jak předvídat náhodné místo, kde dojde k jatkám?

Znovu si povzdechl a postavil se. Uběhlo čtyřiadvacet hodin, aniž by byl někdo zavražděn. Možná se problém vyřešil sám. Popadl kabát a vyšel z bytu.

Už by měly vyjít ranní noviny, jedny si vezmu a… Při čekání na výtah se podíval na hodinky. 6:10. Bylo mnohem později, než si předtím myslel… *doufám, že se stačím vrátit dřív, než shořím.* Slunce vycházelo kolem 6:30, pokud si dobře pamatoval. Moc času mít nebude, ale musel vědět, jestli nedošlo k dalšímu útoku. Vědět, jestli jeho břímě zcela iracionálního pocitu viny za to, že to dítě nenašel a nezastavil, nezískalo na váze.

Automat s celostátními novinami byl přímo před domem. Článek na první stránce se zabýval projevem premiéra, který pronesl na Filipínách a který se týkal vztahů mezi severem a jihem.

„A vsadím se, že bude na jihu pracovat přinejmenším do poloviny května," řekl Henry a přitáhl si límec dlouhého koženého kabátu těsněji ke krku, zatímco mu studený vítr svištící kolem nároží vháněl do očí slzy.

Nejbližší automat s bulvárem byl u vedlejšího bloku na protější straně ulice. Shánět druhé místní noviny vážně nebylo nutné, titulek bulvárního plátku měl Henryho plnou důvěru. Čekal na semaforech, zatímco ranní špička vrhla do Bloorovy ulice úvodní salvu takřka nepřetržitého proudu pohybující se oceli, pak přešel na druhou stranu a hledal po kapsách drobné.

„LISTY UTRPĚLY DRTIVOU PORÁŽKU."

Smrt nadějí na play-off, snad, ale nikoliv smrt toho druhu, jaký by musel dělat Henrymu starosti. S pocitem hluboké úlevy, lehce smíšené s podrážděním – koneckonců Listy hrály v NHL nejhůře z celé divize – si zastrčil noviny pod paži, otočil se a uvědomil si, že už za několik okamžiků se slunce vyhoupne nad obzor.

Už cítil, jak pulzuje na hraně světa, a musel vynaložit veškerou sílu, aby nepropadl panice.

Výtah, červená na semaforu, čtení titulků, to vše trvalo déle, než si mohl dovolit. Teď nebylo důležité, jak mohl něco takového po více než čtyřech stech padesáti letech úprků do bezpečí před sluncem dopustit. To jediné, na čem záleželo, bylo vrátit se do svatyně svého bytu. Na hranici vědomí cítil žár slunce, nikoli jeho fyzickou

přítomnost, to ještě ne, ačkoli již byla blízko a s ní i vznícení, ale vědomí hrozby, vědomí blízkosti smrti.

Na semaforu byla opět červená, malé výsměšné slunce uzavřené v krabici. S bušícím srdcem odpočítávajícím poslední vteřiny se Henry vrhl do silnice. Brzdy zaskřípaly a nárazník divoce kličkující dodávky se mu takřka mazlivě otřel o stehno. Ignoroval náhlý osten bolesti i řidičovy kletby, udeřil dlaní o kapotu auta tak malého, že by ho mohl přeskočit, a protáhl se skulinou jen o fous širší než jeho mrštné tělo. Obloha zešedla, pak zrůžověla a nakonec zezlátla. Kožené podrážky jeho bot tepaly chodník v divokém rytmu, Henry běžel jako o závod. Věděl, že stín hned za ním pohlcuje oheň a že už se plameny hladově natahují za jeho patami. Hrůza v něm bojovala s letargií, do níž uvrhuje jeho rasu denní svit, a zvítězila. Doběhl ke svému domu, ke dveřím z kouřových skel, pouhé vteřiny před sluncem.

Dotklo se jen hřbetu jeho ruky, než ji příliš pozdě trhnutím dostal do bezpečí.

Se spálenou rukou přitisknutou k hrudi vrávoral Henry k výtahu, nechávaje se pobízet bolestí jako ostruhami. I když jej rozptýlené světlo spálit nemohlo, pořád mu hrozilo nebezpečí.

„Jste v pořádku, pane Fitzroyi?“ zamračil se hlídač ustaraně a stiskl tlačítko elektrického otvírání vnitřních dveří.

Henry již nedokázal zaostřit zrak, a tak jen otočil hlavu tam, kde věděl, že se hlídač nachází. „Migréna,“ zašeptal a vrhl se vpřed.

Čistě umělé světlo výtahu ho trochu probralo a podařilo se mu bez velkého sténání projít chodbou až k bytu. Na okamžik se jej zmocnil strach, že už nedokáže koordinovat pohyby natolik, aby zvládl odemknout, ale nějakým způsobem těžké dveře nejen otevřel, ale i zavřel a znovu za sebou zamkl. Byl v bezpečí.

Bezpečí. Už jen to slovo samotné jej doneslo do úkrytu ložnice, kam silné žaluzie nedovolily slunci proniknout. Zavrávoral, zasténal a konečně přestal bojovat. Zhroutil se na postel a nechal se pohltit spánkem.

~ ~ ~

„Vicki, prosím!“

Vicki se mračila. Návštěva u očního lékaře na ni nikdy neměla ten vliv, o němž by se dalo říct, že by jí zvedl náladu, a z neustálého zaostřování tu levým, tu pravým okem ji vždycky rozbolela hlava. „Co?“ zavrčela skrz zaťaté zuby – což bylo jen shodou okolností způsobeno podpěrkou brady.

„Díváte se přímo na testovací terč.“

„No a?“

Dr. Andersonová potlačila povzdechnutí a s trpělivostí získanou výchovou dvou dětí jí to nikoli poprvé vysvětlila. Nekritizujícím a lehce uklidňujícím hlasem řekla: „Pohled upřený přímo do testovací oblasti anuluje výsledky testu, takže ho prostě budeme muset udělat celý znovu.“

A také že ano. Znovu a znovu, pokud by to bylo nutné. Vicki udržela kousavý komentář za pevně semknutými rty a pokusila se spolupracovat.

„No?“ vybídla doktorku Andersonovou, když konečně zhasla obvodová světla a pokynula jí, aby zvedla hlavu.

„Nezhoršilo se to…“

Vicki se opřela a podívala se doktorce do tváře. „Zlepšilo se to?“ otázala se bez obalu.

Tentokrát se dr. Andersonová s potlačováním povzdechnutí nenamáhala. „Vicki, jak jsem vám už říkala, retinitis pigmentosa se nezlepší. Nikdy. Může se jen zhoršit. Případně,“ odsunula testovací tabuli zpět ke zdi, „když budete mít velké štěstí, dosáhne degenerace určitého bodu a dál postupovat nebude.“

„Dosáhla jsem takového bodu?“

„To ukáže až čas. Zatím jste měla docela velké štěstí,“ pokračovala a pohybem ruky utnula Vickiin další komentář, „v mnoha případech doprovázejí tuto nemoc další druhy neurodegenerativních příznaků.“

„Ohluchnutí, lehká retardace, předčasná senilita a celková obezita.“ Vicki udělala kyselý obličej. „Všechno jsme to spolu probraly hned na začátku a nic z toho nijak nemění skutečnost, že nemám prakticky žádné noční vidění, vnější okraj periferního vidění se mi posunul dovnitř o dvacet pět stupňů a začala jsem náhle trpět krátkozrakostí.“

„K tomu mohlo dojít tak jako tak.“

Vicki si posunula brýle na nose. „Velmi uklidňující. Kdy asi můžu čekat, že oslepnu?“

Prsty doktorky Andersonové se hbitě rozběhly po klávesnici. „Oslepnout nemusíte vůbec, a navzdory onemocnění máte v současné době zcela funkční zrak. Nesmíte se poddávat hořkosti.“

„Mé onemocnění,“ zavrčela Vicki, vstala a sáhla po kabátu, „jak tomu říkáte, mě donutilo opustit práci, kterou jsem milovala, práci, která měla smysl a pomáhala měnit tohle všivé město v lepší místo k životu. Takže pokud dovolíte, myslím, že se budu raději poddávat hořkosti.“ Odešla a ani nepráskla dveřmi. Ne úplně.

~ ~ ~

„Co se stalo, zlatíčko? Netváříte se moc šťastně.“

„Neměla jsem zrovna nejlepší den, paní Kopolousová.“

Starší žena mlaskla jazykem a zavrtěla hlavou nad rodinným balením sýrových křupek, které Vicki položila na pult. „To vidím, to vidím. Měla byste jíst něco pořádného, zlato, jestli se chcete cítit líp. Tohle pro vás není dobré. A budete po tom mít oranžové prsty.“

Vicki shrábla zpátky drobné a nasypala je do útrob kabelky.

Brzy se bude muset vypořádat s malým jměním, které dole cinkalo. „Existují nálady, paní Kopolousová, které zvládne jen nehodnotná strava.“

Když dorazila domů, zvonil telefon.

„Jo. Co?“

„Víš, na tom tvém sladkém hlásku je něco, co mi vždycky prozáří zbytek mizerného dne.“

„Nech si ty kecy, Celluci.“ Se sluchátkem přiskřípnutým pod bradou se Vicki vysoukala z kabátu. „Co chceš?“

„Páni, teď to vypadá, jako by si někdo obul biskupovy boty.“

Takřka proti své vůli se Vicki zazubila. Tenhle vtip na ni vždycky zabral. A on to věděl. „Ne, nevstala jsem dnes na špatné straně postele,“ oznámila mu, přitáhla si kancelářskou židli a zhroutila se na ni. „Což moc dobře víš. Ale právě jsem se vrátila od očního.“

„Aha.“ Dovedla si ho představit, jak se opírá a dává si nohy na stůl. Každý nadřízený, kterého kdy měl, se ho pokoušel tenhle

zlozvyk odnaučit. Bez sebemenšího úspěchu. „Oční doktorka z apokalypsy. Je to lepší?“

Kdyby jeho hlas zněl, jako že ji lituje, mrštila by telefonem přes pokoj, ale ona z něj cítila pouze zájem. „Nezlepšuje se to, Celluci.“

„No, já nevím, četl jsem článek, který tvrdil, že velké dávky vitamínu A a E mohou zlepšit zorné pole a podpořit přizpůsobení slabým světelným podmínkám.“ Očividně citoval.

Vicki se nemohla rozhodnout, jestli ji jeho studium odborné literatury má dojmout, nebo rozzuřit. Vzhledem k její náladě… „Dělej se svým volným časem něco užitečnějšího, Celluci, biochemické účinky zahrnuje pouze abetalipoproteninaemie RP.“ Nebyl jediný, kdo studoval literaturu, „a tu já nemám.“

„Abetalipoprofemaemie,“ opravil jí výslovnost, „a odpusť mi, že si dělám starosti. Taky jsem zjistil, že spousta lidí vede s tím, co máš, úplně normální život.“ Odmlčel se a zaslechla ho, jak se něčeho napil – nepochybně studené kávy. „Ne,“ pokračoval a v jeho hlase se začínal ozývat sarkasmus, „že bys někdy žila něco, co by se dalo nazvat normálním životem.“

Poslední poznámku ignorovala, vzala si černý fix a začala si vybíjet frustraci na zadní straně výpisu z kreditní karty. „Já náhodou žiju úplně normální život,“ odsekla.

„Tím myslíš svůj útěk a skrývání se?“ Nevyznělo to úplně sarkasticky, ale moc tomu nechybělo. „Mohla jsi zůstat u sboru…“

„*Věděla* jsem, že s tím zase začneš,“ procedila skrz zaťaté zuby, ale rozzlobený hlas Mika Celluciho zarazil její jízlivou tirádu v samém počátku a jeho hořkost ji zcela umlčela.

„…ale to ty ne, nedokázala jsi snést představu, že už nebudeš ta dokonalá supervyšetřovatelka, ta blonďatá holka, co má na všechno odpověď, že bys byla prostě jen součástí týmu. Odešla jsi, protože jsi nesnesla představu, že už nebudeš na špici, a jelikož bys na špici nebyla, nemohla bys na ní být, rozhodla ses, že prostě přestaneš hrát! Tak jsi utekla. Sbalila sis svých pět švestek a odešla středem! Opustila jsi i mě, Nelsonová, ne jen svou práci!“

Během všech jejich hádek – po diagnóze a její rezignaci – chtěl říci právě *tohle*. Shrnul tím hodiny hádek, překřikování, bouchání dveřmi. Vicki to věděla, věděla to způsobem, jakým vždy poznala, že

nalezla klíč, malou a zdánlivě bezvýznamnou věc, která vyřešila případ. Všechno v jeho poslední větě křičelo: *to je ono.*

„Ty bys udělal totéž, Celluci," řekla tiše, a přestože svírala sluchátko tak křečovitě, až jí zbělely klouby na rukou, položila ho úplně jemně. Pak druhou rukou mrštila fixem přes celý pokoj.

Spolu s ním ji opustil veškerý hněv.

Opravdu mu na tobě záleží, Vicki. Proč je to takový problém?

Protože najít milence je snadné, ale přátelé tak dobří, že na ně můžete i křičet, jsou o dost vzácnější.

Oběma rukama si prohrábla vlasy a povzdechla si. Měl pravdu a svou reakcí to v podstatě uznala. Jakmile si uvědomí, že ji má i ona, mohou pokračovat v budování nové podoby jejich vztahu. Pokud ovšem, napadlo ji náhle, nebyla poslední noc gesto na rozloučenou, které mu umožnilo konečně se od ní oprostit.

Jestli je to opravdu tak, posunula si brýle na nose, *alespoň jsem měla poslední slovo*. Ale jak to tak bývá, žádnou zvláštní útěchu jí to nepřineslo.

~ ~ ~

„No to se podívejme, jestli tohle není starouš Norman. Jak se vede, Normane? Nebude ti vadit, když si přisedneme?" Aniž by čekal na odpověď, přitáhl si mladík židli a posadil se. Čtyři další členové party hlučně následovali jeho příkladu.

Když skončily strkanice o místo, Norman zjistil, že je namačkán mezi široká ramena dvou maníků, které znal jen jako Rogera a Billa, a že všichni tři hledí na tři mladé dámy sedící na protější straně stolu. Blondýnku poznával – obvykle ji vídal zavěšenou do Rogera – a jelikož se holka vedle Billa chovala přátelsky, předpokládal, že patří k němu. To znamenalo, že jedna zůstávala volná. Zazubil se na ni jako vlk. Dlouho si ten úsměv cvičil v koupelně před zrcadlem.

Chvíli se tvářila zmateně, pak si odfrkla a odvrátila pohled.

„To bylo od starouše Normana vážně moc hezké, že nám podržel stůl, že jo, Bille?"

„Jasně že bylo." Bill se naklonil blíž k Normanovi a ten zalapal po dechu, jak se jeho životní prostor drasticky zmenšil. „Nebýt starouše Normana, museli bychom sedět na zemi."

Norman se rozhlédl kolem sebe. Sklepní hospodu U býka a kohouta zaplnil páteční dav. „No, já, ehm…“ Pokrčil rameny. „Já, ehm, věděl jsem, že přijdete.“

„Jasně že věděl,“ zašklebil se na něj Bill a trochu ho zarazilo zjištění, že šprt Birdwell je přinejmenším stejně vysoký jako on.

„Zrovna než jsme sem šli, říkal jsem tady Rogerovi, co by to byl za páteční večer, kdybychom aspoň chvilku nepobyli se staroušem Normanem.“

Roger se rozesmál a všechny tři dívky se culily. Norman vtip sice nepochopil, ale náramně si vychutnával všechnu pozornost.

Koupil první rundu piv. „Je to, koneckonců, můj stůl.“

„A taky jediný prázdný v celém podniku,“ zamumlala blondýnka.

Koupil druhou rundu. „Protože mám spousty a spousty peněz.“ Tlustý svazek dvacetidolarovek vytažený z kapsy větrovky – pět tisíc dolarů v drobných neoznačených bankovkách byla třetí věc, o kterou si řekl – vyvolal kolem stolu sborové poklesnutí čelistí.

„Ježíši Kriste, Normane, co jsi udělal? Vykradl jsi banku?“

„Nebylo třeba,“ prohlásil Norman rozšafně. „A tam, odkud je mám, je jich ještě mnohem víc.“

Trval na tom, že zaplatí i třetí a čtvrtou rundu, a taky na tom, aby přešli na pivo z dovozu. „Pivo z dovozu je větší třída,“ svěřil se rameni Rogerovy kožené bundy, protože Roger uhnul hlavou mimo dosah. „Kočky na ně fakt letí.“

„Kočky?“ V její otázce zazněl nebezpečný podtón.

„Dobře zvaž ten zdroj, Helen,“ Bill jí zručně sebral z ruky sklenici – jak ruka, tak sklenice byly již výhružně zdvižené – a vyprázdnil ji. „Toho piva by byla škoda.“

Znovu z pěti hrdel zazněla salva smíchu a Norman to zase nepochopil, ale stejně se přidal. Nikdo by neřekl, že netuší, o čem je řeč.

Když se začali zvedat, vstal spolu s nimi. Místnost se houpala. Ještě nikdy předtím nevypil čtyři piva tak rychle po sobě. Vlastně si nebyl úplně jistý, jestli vůbec někdy čtyři piva vypil. „Kam jdeme?“

„My jdeme na soukromý večírek,“ řekl mu Bill a zatlačil ho těžkou rukou zpátky do židle.

„Ty hezky zůstaň tady, Normane,“ poklepal ho Roger po druhém rameni.

Norman zmateně přejížděl pohledem z jednoho na druhého. Chtěli odejít bez něj?

„Ježíši, to je jako odkopnout štěně,“ zamumlal Bill.

Roger souhlasně přikývl. „Ehm, podívej, Normane, je to jen pro zvané. Vzali bychom tě s sebou, kdyby to šlo…“

Odcházeli bez něho. Ukázal přes stůl a kňouravým hlasem je obvinil: „Ale ona měla přece být pro mě.“

Výrazy provinilých sympatií se změnily ve znechucené a Norman rychle osaměl. Jen Helenin hlas k němu nějakým způsobem dolehl od dveří i přesto, že v hospodě bylo poměrně hlučno. „Kdyby se mi zvracení tak nehnusilo, tak bych mu to pivo vrátila.“

Norman se mračil na stůl s dosud patrnými kroužky od piva a neúspěšně se snažil přivolat servírku. Měla přece být pro něho. Věděl, že měla. Podvedli ho. Špičkou třesoucího se prstu nakreslil do rozlitého piva pěticípou hvězdu. Včerejší sliby byly zapomenuty. Ještě jim všem ukáže.

Náhle se mu zvedl žaludek a s rukou přitisknutou k ústům vyrazil k toaletám.

Všem jim ukážu, pomyslel si s hlavou nad záchodovou mísou. *Ale možná… že dnes v noci už ne*.

~ ~ ~

Henry podal mladíkovi sedícímu přímo ve dveřích dvacku. „Tak co tam dnes máte?“ Nemusel ani moc křičet, aby ho bylo přes hrající hudbu slyšet, ale noc byla ještě mladá.

„Jako obvykle.“ Z prostorné levé kapsy obrovitého saka byly vytaženy tři štůčky lístků, zatímco peníze putovaly do pravé. Spousta nočních klubů bez zavírací doby přecházela na systém lístků, aby se v případě kontroly – v případě více než pravděpodobném – mohly hájit tvrzením, že žádné nápoje neprodávají.

Pouze lístky.

„Takže myslím, že si dám to, co obvykle.“

„Jasně, dvě perlivé vody.“ Pár lístků změnil majitele. „Víš, Henry, že tě ty chcanky s bublinkama vycházejí kurevsky draho?“

Henry se na něj zazubil a máchl rukou v širokém gestu. „Platím za to prostředí, Thomasi.“

„Do hajzlu s prostředím,“ ušklíbl se Thomas žoviálně. „Hej, právě jsem si vzpomněl, že Alex má bednu celkem slušného burgundského…“

Jeden nemusel mít sílu Henryho Fitzroye, aby dokázal odolat. „Ne, díky, Thomasi, já nepiju… víno.“ Otočil se čelem do místnosti a – jen na okamžik – uviděl jinou společnost.

Šaty, jasný samet pavích barev, satén a krajky rozzářily dlouhý sál pestrou mozaikou. Chození ke dvoru přímo nenáviděl a objevil se tam vždy jen tehdy, když to jeho otec rozkázal. Falešné lichotky, neustálé soupeření o postavení a moc, duši ničící tanec na tenké hraně mezi popravčím špalkem a hranicí, to vše způsobovalo, že mladý vévoda z Richmondu nepřestával skřípat zuby.

Jak procházel sálem, každá tvář, která se k němu otočila, aby jej pozdravila, měla na sobě tutéž masku – masku ostentativního veselí skrývajícího nudu, podezřívavost a strach, všechno namícháno rovným dílem.

Pak však heavymetalový rytmus Anthraxu zahnal „Zelené rukávy“ zpátky do minulosti. Samet a šperky se jako mávnutím kouzelného proutku změnily v černou kůži, bižuterii a umělou hmotu. Veselí nyní překrývalo pouze nudu. Henry to považoval za pokrok.

Měl bych být na ulici, pomyslel si, zatímco se prodíral k baru. K jeho uším doléhaly útržky rozhovorů o nedávných vraždách a tvorech, jimž byly připisovány. *Tady ho nenajdu*… Ale dítě se nenakrmilo od úterní noci a možná již překonalo zuřivé šílenství a podstoupilo další fázi přeměny. *Ale jeho rodič*… Ruce se mu sevřely v pěst, pravá přitom bolestivě přitlačila na obvaz a puchýře pod ním. Rodič pořád musel být nalezen. To mohl udělat tady. Již dvakrát předtím zavětřil v Alexově doupěti jiného dravce. Tenkrát to nechal být, ve vzduchu byl cítit pach krve tolika lidí, že pátrání po konkurentovi bylo mrháním časem. Dnes, pokud k tomu dojde znovu, časem mrhat bude.

Náhle si uvědomil, že se v hustém davu před ním otevírá ulička, a urychleně nasadil civilizovanější výraz. Zdejší muži a ženy, byť byli

ověšeni drahými kovy a honosili se zmalovanými obličeji, měli ještě stále příliš blízko k primitivním předkům, než aby nepoznali, že mezi nimi prochází lovec.

Tak to už bylo potřetí, hlídač, slunce a tohle. *Jestli si nedáš pozor, přivoláš na sebe naostřené kůly, ty blázne.* Co se to s ním poslední dobou děje?

„Hej, Henry, to je doba, cos tu byl naposledy.“ Alex, majitel podniku, objal holou paží Henryho kolem ramen, vrazil mu do ruky otevřenou láhev vody a obratně ho odváděl od baru. „Mám tu někoho, kdo se s tebou chce setkat, kámo.“

„Někoho, kdo se se mnou chce setkat?“ Henry se nechal vést. Stejně jednala s Alexem spousta lidí, odpor stál jednoduše příliš mnoho sil. „Koho?“

Alex se na něj zazubil z výšin skoro dvoumetrové postavy a významně mrkl. „Dyť bych ti zkazil překvápko. Co sis to proved s rukou?“

Henry sjel pohledem na obvaz. I v tlumeném světle klubu se zdálo, že na pozadí černé kožené manžety doslova září. „Spálil jsem se.“

„Spálenina je prevít, kámo. Tos vařil?“

„Dá se to tak říct.“ Koutky úst mu cukaly, i když se přísně okřikoval, že to není k smíchu.

„V čem je ten vtip?“

„To je na dlouhé vysvětlování. Co kdybys vysvětlil něco ty mně?“

„Se ptej, kámo. Vysvětlím.“

„Proč ten falešný jamajský přízvuk?“

„Falešný?“ Alexův hlas přehlušil hudbu a půl tuctu lidí muselo uhnout, když divoce zamával volnou rukou. „Falešný? Na mým akcentu neni nic falešnýho, kámo. Vracím se ke kořenům.“

„Alexi, ty pocházíš z Halifaxu.“

„Mý kořeny sahaj o dost hloubějc, to si piš.“ Postrčil menšího muže vpřed a už bez přízvuku dodal: „Tady ho máš, prcku, přesně podle objednávky.“

Žena, která seděla na schodech do Alexova zamčeného pokoje, byla o poznání menší – dokonce menší než Henry s jeho

stopětašedesáti centimetry. Její nevysoký vzrůst v kombinaci s plandavými džíny a vytahaným svetrem mohl za to, že vypadala jako nalezenec, což bylo v ostrém protikladu s jejími zastřiženými vlasy platinové barvy a vášnivým výrazem v obličeji.

Henry se vyvlékl z objetí Alexovy paže a vysekl jí dokonalou dvorskou poklonu ze šestnáctého století – ne že by to kdokoli v místnosti mohl poznat. „Izabelo," pronesl důstojným hlasem.

Izabela vyprskla, natáhla se, popadla ho za klopy a přisála se mu ke rtům.

Henry její polibek nadšeně opětoval, přičemž obratně odvedl její jazyk od ostrých špiček svých zubů. Předtím si nebyl jistý, jestli se dnes nasytí. Teď už ano.

„No, jestli hodláte v mém vlastním domě popouštět uzdu svým chlípným heterosexuálním choutkám, tak já odcházím," řekl Alex a s přehnaně mdlým zamáváním zápěstí se odvlnil do davu.

„Než dojde ke dveřím, bude z něj zase někdo úplně jiný," odtušil Henry a usadil se na schodech. Jejich stehna se k sobě přitiskla a on cítil, jak jeho hlad narůstá.

„Alex má víc masek než kdokoli, koho znám," přikývla Izabela, zvedla láhev od piva a začala šťourat do etikety.

Henry jí přejel prstem po křivce obočí. Odbarvila si ho téměř doběla, aby jí ladilo k vlasům. „Všichni nosíme masky."

Izabela povytáhla obočí zpod jeho prstu. „Jak hlubokomyslné. A o půlnoci všechny masky spadnou?"

„Ne." Nedokázal potlačit melancholii v hlase a uvědomil si, proč je poslední dobou tak nespokojený. Už to bylo dávno, tak strašně dávno, co se mohl s někým podělit o to, kdo ve skutečnosti je a co z toho vyplývá. Tak strašně dávno, kdy se mu naposledy podařilo najít smrtelníka, s nímž si mohl vypěstovat pouto založené na něčem víc než jen na sexu a krvi. Skutečnost, že se z nejhlubšího svazku, jaký spolu mohli upír a smrtelník sdílet, dalo vytvořit dítě – vytvořit a pak opustit – vybrousilo jeho osamění do břitkého ostří.

Cítil, jak ho Izabela hladí po tváři, viděl v jejím obličeji výraz udiveného soucitu a s tichou kletbou si uvědomil, že nechal masku už podruhé během jediné noci sklouznout. Měl strach, že jestli se mu brzy nepodaří najít někoho, kdo by ho přijal, přijde o možnost volby

a jeho potřeba odhalit se převládne i proti jeho vůli. „Takže," přinutil se násilím vrátit do současného okamžiku, „jaká byla štace?"

„Bylo to v březnu. V Sudbury." Pokrčila rameny a vrátila se spolu s ním, když to tak chtěl. „Víc se k tomu říct nedá."

Když se nemůžete podělit o skutečnost, není zase tak špatné mít někoho, kdo s vámi bude sdílet aspoň masku. Sjel pohledem k modré žilce mizící pod okrajem svetru a pomyšlení na krev proudící tak blízko pod povrchem mu zrychlilo dech. Byl to hlad, nikoli chtíč, ale měl za to, že v zásadě jde o jedno a totéž. „Jak dlouho budeš ve městě?"

„Jen dnes a zítra."

„Tak to bychom neměli plýtvat časem, který máme."

Propletla své prsty s jeho, opatrně se vyhýbajíc obvazu, a když vstávala, vytáhla ho s sebou. „Už jsem si myslela, že to neřekneš."

~ ~ ~

V sobotu v noci, v 11:15, si Norman uvědomil, že mu došlo dřevěné uhlí do kamínek a že jediný obchod, ve kterém se mu ho podařilo sehnat, zavřel v devět. Zvážil možné náhražky, ale pak se rozhodl, že raději nebude měnit fungující systém.

Sobotní noc proběhla v klidu.

Nedělní noc…

~ ~ ~

„Kurva. Kurva! KURVA!"

Paní Kopolousová mlaskla jazykem a zamračila se. Nikoli kvůli Vickiinu klení, jak by tomu mohlo být kterýkoliv jiný den, ale kvůli titulku bulvárního plátku, který jí ležel na pultě.

„UPÍR ZABIL STUDENTA. Tělo vysátého mladíka bylo nalezeno v York Mills."

Čtyři

„Dobrý bože, podívej na starouše Normana.“

„Proč?“ Roger vytáhl hlavu ze skříňky a otočil se. Ucítil, jak mu doslova klesá čelist. „*Dobrý bože* je málo, člověče. Kdyby to tak mohl vidět Bill.“

„Kde vůbec je?“

Roger pokrčil rameny. Nemohl od nápadně vymóděného Normana Birdwella odtrhnout oči. „To netuším. Ale jestli si to nechá ujít, tak ho klepne.“

Norman, dobře si vědom toho, že se všechny oči upírají jen na něj, se zhoupl v bocích ještě o trochu víc. Řetěz visící z jeho nové kožené bundy mu jemně cinkal na zádech. Zašilhal k podlaze na stříbrem okované špičky pravých kovbojských bot a přemítal, jestli si neměl opatřit ostruhy. Jeho nové džíny z černé kůže vydávaly při chůzi takřka arogantní sexy zvuk, jak se o sebe třely jejich vnitřní švy.

Pěkně jim to nandal. Tak oni si mysleli, že není frajer, co? Mysleli si, že je blbeček, co? No, teď změní názor. Norman vysunul bradu. Chtěli frajera? Tak jim předvede, co je to frajer. Dnes večer si řekne o červené porsche. Řídit se naučí později.

„Co to k čertu je?“

Roger se zazubil. „Nejsi rád, že jsi přišel ještě včas?“ otázal se a dloubl Billa přátelsky do žeber. „To jednomu skoro bere dech, že jo?“

„Jestli tím myslíš, že je mi z toho na blití, tak jsi blízko.“ Bill se opřel o skříňku a potřásl hlavou. „Kde na to všechno k čertu bere?“

„Tak se ho běž zeptat.“

„Proč ne…“ Bill se narovnal a vyšel od své skříňky, zrovna když Norman kráčel kolem.

Norman ho uviděl, dovolil, aby se jejich pohledy na okamžik střetly, a pak pokračoval dál a tiše si se smíchem říkal: *„Ha! To jsem ti to dal. Uvidíme, jak se ti to bude líbit.“*

Otázka ohledně peněz zmrzla Billovi na rtech. Zůstal stát a zírat, dokud k němu nedošel Roger a nešťouchl ho do ramene.

„Hej, co je?“

Bill zavrtěl hlavou. „Birdwell se změnil.“

Roger si odfrkl. „Jo, má nové hadry a nové manýry. Ale uvnitř je to pořád ten starý šprt Norman.“

„Jo, myslím, že máš pravdu.“ Ale neměl. A nešlo o něco, co by Bill dokázal vysvětlit. Měl pocit, jako by sáhl pod postel a přes prsty mu přeběhlo cosi shnilého – běžná každodenní záležitost se najednou změnila v cosi strašlivého.

Norman si byl vědom toho, že udělal dojem – Norman, který se nedávno v záchvatu zlosti rozhodl, že mu nezáleží na tom, jestli někdo cizí bude muset zemřít. Norman si vykračoval dál.

~ ~ ~

„Viktorie Nelsonová?“

„Ano?“ Vicki si mladou ženu – *spíše ještě dívku. Jestli jí je přes osmnáct, tak jen o pár hodin* – stojící přede dveřmi bytu zkoumavě prohlížela. „Jestli něco prodáváte…“

„Viktorie Nelsonová, soukromá vyšetřovatelka?“

Vicki se chvíli rozmýšlela, než pomalu odpověděla: „Ano…“

„Mám pro vás práci.“

Vyřkla ta slova s takovým zápalem, jakého jsou schopni jen velmi mladí lidé, a Vicki se přistihla, že potlačuje úsměv.

Dívka si shrnula z očí pramen nepřirozeně rudých vlnitých vlasů. „Zaplatit můžu, jestli vás trápí tohle.“

Vicki jen neurčitě zamručela, otázka peněz jí ještě ani nepřišla na rozum. Na okamžik se jejich pohledy střetly – *barevné kontaktní*

čočky, myslela jsem si to. No, aspoň jí ladí s vlasy. Pak stejně neurčitým tónem dodala: „Většina lidí mi nejdříve zavolá.“

„Uvažovala jsem, jestli to mám udělat.“ Dívka pokrčila rameny tak nepatrně, že to skoro nebylo znát, a v jejím hlase nezazněl ani náznak omluvy. „Pak jsem si řekla, že když přijdu osobně, bude pro vás těžší případ odmítnout.“

Vicki zjistila, že otevřela dveře dokořán. „Myslím, že byste měla radši jít dál.“ Neměla zase takovou nouzi o práci, aby musela přijímat zakázky od dětí, ale neuškodí, když si poslechne, co má děvče na srdci. „Když budete stát na chodbě ještě třicet sekund, přijde se pan Chin podívat, co se děje.“

„Pan Chin?“

„Jeden starý pán, který bydlí v patře pode mnou. Je hrozně rád v obraze a předstírá, že nemluví anglicky.“

Dívka prošla kolem Vicki do předsíně a nakrčila nos ve zjevně káravém gestu. „Možná opravdu *nemluví* anglicky,“ poznamenala.

Tentokrát se Vicki nenamáhala skrývat úsměv. „Pan Chin mluvil anglicky už dlouho předtím, než jsme se my dvě narodily. Jeho rodiče přišli do Vancouveru na sklonku osmdesátých let devatenáctého století. Vyučoval na střední škole. Ještě pořád učí cizince angličtinu v Čínském komunitním centru.“

Světle zelené oči se vyčítavě přivřely a dívka vrhla na Vicki hněvivý pohled. „Nemám ráda, když se mnou někdo mluví tímhle tónem,“ řekla.

Vicki přikývla a zavřela dveře. „To ani já.“

V tichu, které následovalo, Vicki skoro slyšela, jak si dívka jejich rozhovor zpětně přehrává a zkoumavě váží každou větu a každé slovo.

„Aha,“ řekla nakonec. „Omlouvám se.“ Přestala se mračit, zazubila se a nabídla kompromis. „Už to nebudu dělat, když to nebudete dělat vy.“

„Platí.“ Vicki ji provedla maličkým obývákem do stejně maličké kanceláře a cestou narovnala černé sklápěcí křeslo. Vlastně ještě nikdy klienta – nebo potenciálního klienta – v kanceláři neměla a hned se vyskytlo několik nečekaných problémů. „Já, ehm, donesu z kuchyně ještě jednu židli.“

„To je v pořádku. Tohle mi stačí.“ Dívka si svlékla kabát, posadila se na Vickiinu posilovací lavici a položila jej vedle sebe. „A teď k té práci…“

„Ještě ne.“ Vicki vytáhla vlastní židli od stolu a posadila se. „Nejdřív něco o vás. Jmenujete se?“

„Coreen, Coreen Fergusová.“ A pokračovala jedním dechem dál, zjevně pod dojmem, že její jméno pokrývá všechny nezbytnosti. „A chci po vás, abyste našla toho upíra, který terorizuje město.“

„Jasně.“ Bylo pondělí, stále ještě brzy ráno, a poslední vražda byla příliš čerstvá. „K tomu vás navedl Michael Celluci?“

„Kdo?“

„To je fuk.“ Vicki se postavila a zavrtěla hlavou. „Podívejte, nevím, *kdo* vás poslal, ale můžete jim vyřídit, že…“

„Ian Reddick byl můj…“ Zamračila se a hledala slovo, které by dalo jejich vztahu náležitou váhu. „…milenec.“

„Ian Reddick,“ zopakovala Vicki a znovu se posadila. Ian Reddick, první oběť. To tělo, které našla zohavené ve stanici metra Eglinton Západ.

„Chci, abyste našla tu věc, která ho zabila.“

„Podívejte, Coreen,“ její hlas přešel do profesionálního, „uklidňujícího“ tónu, který musí zvládnout všichni policisté na světě, „uvědomuji si, jak rozčilená musíte být, ale nemyslíte, že je to práce pro úřady?“

„Ne.“

V onom „ne“ zaznělo cosi naprosto nesmlouvavého. Vicki si posunula brýle na nose a uvažovala, jak by měla odpovědět, zatímco Coreen pokračovala.

„Trvají na tom, že hledají člověka, a odmítají uznat, že noviny mohou mít pravdu. Odmítají uvažovat o čemkoli, co leží mimo hranice jejich omezeného světonázoru.“

„Odmítají připustit, že by vrahem mohl být opravdu upír?“

„Přesně tak.“

„Víte, ani ti novináři ve skutečnosti nevěří, že jde o upíra.“

Coreen si shrábla vlasy z tváře. „No a? Fakta souhlasí. Krev je pryč. Vsadím se, že by vysál i Iana, kdyby ho nenašli tak rychle.“

Neví, že jsem to byla já. Díkybohu. A znovu ho spatřila, jeho tvář s příslovečným výrazem hrůzy nad zející rudou ránou, která bývala hrdlem. Zející rudá rána… ne, spíše jako by mu někdo vyrval celou přední stranu hrdla. Nikoli prorazil, vyrval. To bylo ono, co jí celou dobu unikalo, nesrovnalost, která ji trápila už skoro týden. Kam se poděla přední strana hrdla Iana Reddicka?

„…takže, vezmete to?“

Vicki se pomalu vynořila ze vzpomínek. „Tak si to ujasníme. Chcete, abych našla Ianova vraha, a mám vycházet z předpokladu, že jde o skutečného upíra? Netopýři, rakve a tak vůbec?“

„Ano.“

„A jakmile ho najdu, mám mu prohnat kůl srdcem?“

„Noční stvůry se sotva dají postavit před soud,“ namítla Coreen rozumně, ale s bojovným zábleskem v očích. „Ian musí být pomstěn.“

Nehledej útěchu, hledej odplatu. Šlo o klasický způsob vypořádání se s žalem a nedalo se říct, že by ho Vicki neschvalovala. „Proč já?“ zeptala se.

Coreen se posadila rovněji. „Byla jste jediná soukromá vyšetřovatelka ve žlutých stránkách.“ Aspoň tohle dávalo smysl a vysvětlovalo děsivou náhodu, že se Coreen objevila právě v kanceláři ženy, která objevila Ianovo tělo. *„Ze všech barů na celém světě…“* Nepamatovala si, jak je ten citát dál, ale už začínala chápat, jak se Bogart cítil. „Levné to nebude.“ *Před čím ji to varuji? Vždyť nejdu lovit upíry.*

„Můžu si dovolit to nejlepší. Táta mi platí hodně velké výkupné za špatné svědomí. Utekl kvůli nové lásce, když jsem byla na střední.“

Vicki potřásla hlavou. „Ten můj utekl se sekretářkou, když jsem byla v šestce na základce, a nikdy jsem neviděla ani cent. Časy se mění. Byla aspoň mladá a hezká?“

„Byl,“ opravila ji Coreen. „A ano, velmi hezký. Otevřeli si právní poradnu na Bahamách.“

„Jak jsem říkala, časy se mění.“ Vicki si posunula brýle na nose a povzdechla si. Lov upírů. Až na to, že v tom může být něco jiného. Prostě najde vraha Iana Reddicka, ať už ho zabil člověk nebo cokoli

jiného. Udělá přesně to, co by udělala, kdyby byla pořád u sboru. Bůh sám ví, jak málo mají lidí a jak se jim hodí každá pomocná ruka.

Coreen, která nepřestávala upřeně hledět starší ženě do očí, se vítězoslavně usmála a sáhla po šekové knížce.

~ ~ ~

„Michaela Celluciho, prosím.“

„Malý moment.“

Vicki bubnovala prsty o okraj telefonu a čekala, až ji spojí. Ianu Reddickovi chybělo hrdlo a Celluciho, toho arogantního prevíta, ani nenapadlo zmínit se, jestli se našlo nebo jestli byla ve stejném stavu i ostatní těla. Momentálně jí bylo úplně jedno, že s ní třeba nemluví, protože ona každopádně hodlala mluvit s ním.

„Kriminální vyšetřovací úřad, detektiv seržant Graham.“

„Dave? Tady Vicki Nelsonová. Potřebuji mluvit s Cellucim.“

„Právě teď tady není, Vicki. Můžu ti nějak pomoct?“

Ze své krátké zkušenosti s ním věděla, že Dave umí, pokud to bylo vůbec možné, lhát ještě míň než ona. A jestli nedokázal přesvědčivě lhát kvůli důležitým věcem, určitě by to nezvládl jen proto, aby zapíral parťáka. Byla si jistá se, že Celluci vyleze dřív, než vychladne. „Potřebuji laskavost.“

„Povídej.“

Teď bylo nanejvýš důležité zvolit správná slova. Muselo to znít, jako že ví víc, než ve skutečnosti věděla, jinak se Dave mohl zaseknout a schovat za oficiální fráze. I když s trochou štěstí se mohl naučený zvyk odpovídat na její otázky udržet na oddělení vražd celé roky. „Ten chybějící kus hrdla z těla první oběti už někdo našel?“

„Ne.“

Zatím to šlo dobře. „A co ostatní?“

„Ani stopa.“

„Ani u toho ze včerejší noci?“

„Ne, aspoň zatím. Proč?“

„Jen si tu tak sedím a přemýšlím. Díky, Dave. Vyřiď ode mě parťákovi, že je koňská prdel.“ Zavěsila a hleděla na protější stěnu. Možná že před ní Celluci zatajoval informace, aby měl v budoucnu s

čím smlouvat. Možná. Možná že jí to docela obyčejně zapomněl říct. Ha! Možná že se i prase naučí lítat, ale ona o tom pochybovala.

Ona měla právě teď na starosti důležitější věci. Jako třeba zjistit, který tvor dokáže odejít s čtyřiceti čtverečními centimetry hrdla a pěti a půl litry krve.

~ ~ ~

Souprava metra zaburácela stanicí Eglinton Západ směrem k Lawrence, a když se stanice přechodně vyprázdnila, vydala se Vicki odhodlaným krokem ke služebnímu vstupu do tunelu na jižní straně severního nástupiště. Teď už to byl její případ a ona nesnášela, když musela pracovat s informacemi z druhé ruky. Hodlala se na výklenek, v němž vrah údajně zmizel, podívat sama.

Na vrcholu krátkého betonového schodiště se zastavila, cítila nepřirozeně hlasité bušení krve v uších. Vždy se považovala za imunní vůči hloupým pověrám, rasové paměti a nočním děsům, ale tváří v tvář tunelu zdánlivě se táhnoucímu do nekonečné dálky jako doupě nějakého velikého červa náhle zjistila, že nedokáže udělat poslední krok z nástupiště. Chloupky na krku se jí vztyčily při vzpomínce na noc smrti Iana Reddicka, kdy si byla jistá, že v tunelu číhá cosi smrtonosného. Pocit sám se nevrátil, ale vzpomínky na něj byly dost silné, aby ji přikovaly k zemi.

To je směšné. Dej se dohromady, Nelsonová. V tom tunelu není nic, co by ti mohlo ublížit. Pravá noha se posunula o půl kroku blíž ke hraně schodu. *To nejhorší, co by tě tam mohlo potkat, je zaměstnanec TPS a pokuta za vstup do zakázaného prostoru.* Levá noha se pomalu posunula před pravou. *Dobrý bože, chováš se jako hloupý puberťák v hororovém filmu.* Pak stanula na prvním schodu. Na druhém. Na třetím. Potom se ocitla na úzkém betonovém pruhu, který umožňoval bezpečný průchod podél vnější koleje.

Vidíš? Nic tu není. Otřela si náhle zpocené dlaně do kabátu a zapátrala v kabelce po baterce. Pak, když cítila v dlani její poctivou váhu, zaplavila tunel světlem. Byla by raději, kdyby ji nemusela použít, mimo dosah ostrých zářivek panovalo v tunelu spíše surrealistické příšeří než opravdová temnota, ale její noční vidění se zhoršilo do té míry, že se pro ni stalo neproniknutelným už i pouhé

šero. Vztek, který v ní její zdravotní stav vždy vyvolával, odplavil poslední stopy strachu.

Téměř začala doufat, že na ni u chodníku něco číhá. Pro začátek by tomu nacpala do chřtánu baterku.

Posunula si brýle na nose a s pohledem upřeným do paprsku světla opatrně postupovala vpřed. Jestli vlaky pojedou podle jízdního řádu – a přestože TPS nedosahovala zrovna Mussoliniho standardu, bylo na ni docela spolehnutí – neměl by se další objevit příštích, mrkla na svítící ciferník hodinek, osm minut. Spousta času.

Když dosáhla prvního služebního výklenku, zbývalo jí ještě šest minut. Při pohledu na pozůstatky po policejním vyšetřovaní si znechuceně odfrkla. „Jasně, kluci," zamumlala, zatímco přejížděla kuželem světla po betonových stěnách, „udělejte tady pořádný binec pro každého, kdo přijde po vás."

Díra, kterou Celluciho tým vykopal, se nacházela přibližně ve výšce pasu uprostřed zadní stěny výklenku a měla asi dvacet centimetrů v průměru. Vicki překročila úlomky betonu a předklonila se, aby lépe viděla. Za výkopem nebyla, jak Celluci říkal, nic než hlína.

„Takže když tam nevlezl tudy," zamračila se, „tak kudy…" Pak si všimla pukliny táhnoucí se podél celé stěny i napříč výzkumnou sondou. Při bližším zkoumání se prakticky dotýkala nosem betonu. Ucítila lehký závan povědomého zápachu. Vytáhla z kabelky zavírací nůž a opatrně s ním okraje temné pukliny oškrábala.

Ve světle baterky spatřila na čepeli z nerezové oceli rudě hnědé šupinky. Mohla to být rez, ale nebyla. Měla poměrně přesnou představu o tom, čí krev našla, ale stejně šupinky setřela do igelitového sáčku. Pak si dřepla a přejela čepelí puklinou vzhůru až k hornímu okraji díry.

Už když to dělala, nebyla si jistá proč vlastně. Většina Ianovy krve se rozstříkla po stěně stanice metra. Na vrahových šatech jí nemohlo ulpět tolik, aby se vsákla skrz puklinu dvanáct centimetrů hluboko do betonu, ani kdyby byl oblečený do papírových ubrousků a strávil přitisknutý ke zdi celou noc.

Když nůž vytáhla, nalezla na něm stejné rudě hnědé šupinky smíchané s hlínou a kousky cementu. Ty putovaly do dalšího sáčku,

a když zopakovala celou proceduru u spodního okraje díry, dočkala se stejného výsledku.

Řev vlakové soupravy uvítala jako běžný a normální druh hrůzy, neboť jediné vysvětlení, na které Vicki dokázala přijít, zatímco se výklenek otřásal, jak se kolem něj hnaly stovky tun oceli, bylo to, že ať už zabilo Iana Reddicka cokoli, prošlo to nějakým způsobem skrz puklinu v betonové stěně.

A *to* bylo naprosto směšné.

Nebo snad ne?

~ ~ ~

Na to, že šlo o největšího výrobce a velkoobchodníka s polyesterovým oblečením, nebyla bezpečnostní opatření v budově Sigman's Incorporated právě na nejvyšší úrovni. Od vraždy Terri Nealové v podzemní garáži se je pokusili zostřit.

Navzdory čtyřem a půl stránkám nových předpisů ohledně vstupu osob strážný ve vestibulu k procházející Vicki jen zvedl oči a pak se zase vrátil ke knížce. V šedivých manšestrových kalhotách, černých pouštních botách a tmavě modré tříčtvrteční bundě mohlo jít o kteroukoli ze stovek žen, jež kolem něj každý den procházely, a nikdo od něj nečekal ani ho nenutil k tomu, že bude zastavovat všechny. Rozhodně nebyla od novin – strážný se už stačil stát mistrem v rozpoznávání dam a pánů od páté velmoci a v jejich odkazování k povolaným lidem. Nevypadala ani jako policajt, a navíc, policajti se vždycky zapsali. Zdálo se, že ví, kam jde, takže se strážný rozhodl nezasahovat. Zastával názor, že světu by rozhodně prospělo, kdyby lidí, kteří vědí, kam jdou, bylo o něco víc.

Ve 2:30 odpoledne byly podzemní garáže vylidněné, což velmi dobře vysvětlovalo, proč se tam Vicki vydala právě v tuto dobu. Vystoupila z výtahu a zamračila se na hučící zářivky. *Proč tady k sakru nemají bezpečnostní kamery?* divila se, zatímco se ozvěna jejích kroků odrážela od špinavých betonových zdí.

I bez setřených a vybledlých křídových značek poznala, kde tělo leželo. Okolní auta byla namačkaná jedno na druhé, čímž vytvářela prázdný prostor velikosti tří parkovacích míst, jako by násilná smrt byla nakažlivá.

To, co hledala, našla pod starým rezavým sedanem modré barvy. Se spodním rtem mezi zuby vytáhla nůž a poklekla vedle praskliny. Čepel zajela dovnitř celou délkou dvanácti centimetrů, ale dno pukliny leželo hlouběji. Rudohnědé šupinky, jež ulpěly na čepeli, z vraku takřka určitě pocházet nemohly.

Sedla si na paty a zamračila se. „Tohle se mi vážně ani trochu nelíbí.“

Ze dna kabelky vytáhla malou kuličku, položila ji na jednu ze zbylých křídových značek a trochu ji postrčila. Odkutálela se ke zdi, odchylujíc se od pukliny o dobrých čtyřicet pět stupňů. Další pokusy skončily podobným výsledkem. Krev, případně cokoli jiného, se nemohlo dostat od těla k praskline žádným způsobem, který by se dal nazvat přirozeným.

„Ne, že by na tom všem bylo něco byť jen vzdáleně přirozeného,“ zamumlala si pro sebe, strčila třetí sáček se zaschlou krví k ostatním a natáhla se pro kuličku.

Místo aby se vracela skrz budovu, vystoupala po příkré příjezdové cestě a vyšla na Západní třídě svaté Kláry.

„Promiňte…“

Hlídač v kukani zvedl oči od časopisu.

Vicki mávla rukou k příjezdové cestě a obecně k podzemní garáži. „Víte, co je pod spodní vrstvou betonu?“

Podíval se směrem, kterým ukazovala, pak zpátky na ni a zopakoval. „Pod betonem?“

„Jo.“

„Hlína, paní.“

Usmála se a protáhla se kolem závory. „Díky. Moc jste mi pomohl. Ven trefím sama.“

~ ~ ~

Drátěný plot tiše zaskřípal a prohnul se pod Vickiinou váhou dovnitř, jak přes něj hleděla dolů na staveniště. Momentálně bylo stěží něčím více než velikou dírou plnou menších děr naplněných blátivou vodou. Zdálo se, že všechny stroje byly odvezeny a práce zastavena. Možná kvůli té vraždě, možná kvůli počasí. To Vicki neměla jak zjistit.

„No,“ strčila si ruce do kapes kabátu, „hlína tam rozhodně je.“ Jestli tam byla také krev, to už nebylo možné zjistit.

~ ~ ~

„Žádný problém, Vicki.“ Rajeet Mohadevanová strčila tři igelitové sáčky do kapsy laboratorního pláště. „Můžu je otestovat, než půjdu dnes večer domů, a nikdo na nic nepřijde. Budeš někde v budově?“

„Ne.“ Vicki zahlédla ve tváři laborantky výraz lítosti, ale rozhodla se ho ignorovat. Rajeet jí koneckonců dělala laskavost. „Jestli nebudu doma, můžeš mi nechat vzkaz na záznamníku.“

„Stejné číslo?“

„Stejné číslo.“

Rajeet se zazubila. „Stejný vzkaz?“

Vicki zjistila, že úsměv opětuje. Když jí z policejní laboratoře volali domů naposledy, měla zrovna období nejprudších hádek s Cellucim. „Jiný vzkaz.“

„Škoda.“ Rajeet si přehnaně zklamaně povzdechla, zatímco Vicki zamířila ke dveřím. „Už jsem zapomněla, kam všude jsi mu říkala, že si má strčit ty svoje protokoly.“ Ledabyle jí zasalutovala – připomínka časů, kdy Vicki byla horlivá mladá žena v uniformě – a vrátila se ke zprávě, kterou vyplňovala, než byla vyrušena.

Když procházela chodbou, jejíž známé bílé kachličky ji obklopily jako staří přátelé, Vicki na chvíli zvažovala, že zajde až do hlavní kanceláře a podívá se, jestli Celluci sedí za svým stolem. Mohla by mu říct o prasklinách, zjistit, jestli před ní netajil ještě nějaké další informace, a… ne. Vzhledem k náladě, v níž se nacházel, když spolu mluvili naposledy, a vzhledem k tomu, že jí během víkendu nezavolal, by ho teď jen zdržovala od práce, což ani jeden z nich ze zásady nedělal. Povaha jejich práce byla taková, že musela mít přednost před vším, a praskliny představovaly jen další otázky, nikoli odpovědi.

Už byla venku z budovy, když si uvědomila, že pomyšlení na to, že na *svém* místě uvidí sedět jiného policistu, její rozhodnutí vůbec neovlivnilo, ať tak či onak. S lehkým pocitem, že zradila minulost,

nahrbila ramena a vydala se mrazivým počasím pozdního odpoledne zpět k domovu.

~ ~ ~

Vicki si už dlouhé roky slibovala, že si koupí nějakou dobrou encyklopedii. Celá léta to neustále odkládala. Tu, kterou měla, koupila v obchodě se smíšeným zbožím za pět dolarů a devadesát devět centů za svazek na každých deset dolarů z ceny zakoupených potravin. O upírech tam toho moc nebylo.

„Legendární tvorové, bla, bla, střední Evropa, Vlad Napichovač, Bram Stoker…“ Vicki si posunula brýle na nose a snažila si vzpomenout, jaký Stokerův Dracula byl. Před lety ho viděla jako hru a měla pocit, že na střední škole četla i knížku – někdy v minulém nebo předminulém životě.

„Byl silnější, rychlejší, s bystřejšími smysly…“ Vypočítávala jeho vlastnosti na prstech. „Spal celý den, vycházel v noci a potloukal se kolem s chlápkem, který jedl mouchy. A pavouky.“ Udělala znechucený obličej a vrátila se k encyklopedii.

„Upíři,“ četla dál, *„se prý dokáží proměnit v netopýry, vlky, mlhu či páru.“* Schopnost proměny v mlhu či páru by vysvětlila praskliny, uvědomila si. Jelikož je krev oběti těžší než mlha, srazila by se na povrchu a pokryla stěny úzkého průchodu. „A tvor, který vstává z hrobu, by neměl mít problémy s pohybem skrz hlínu.“ Náhle pocítila potřebu zaplašit ticho svého bytu. Založila si stránku starým účtem za telefon, s námahou vstala ze sklápěcího křesla a zapnula televizi.

„To je šílené,“ zamumlala, otevřela znovu knihu a četla dál, přecházejíc po místnosti. Fantazie a realita se začínaly sbližovat až příliš těsně na to, aby to bylo příjemné, a rozhodně příliš těsně na to, aby se u toho dalo nehybně sedět.

Zbytek hesla se zabýval různými způsoby, jak se s těmito tvory vypořádat, od jasanových kůlů přes hořčičné semínko až po krucifix, a zvláštní pozornost věnoval zatloukání kůlů, stínání a spalování.

Vicki nechala útlý svazek zaklapnout, zvedla oči a podívala se z okna. Navzdory skutečnosti, že pouliční lampa svítila necelé tři metry od jejího bytu, si náhle více než zřetelně uvědomovala temnotu

tlačící se do oken. Na to, že šlo o tvora z legend, se metody jeho zničení braly opravdu velice vážně.

~ ~ ~

Za policejním zátarasem se nad částí chodníku, kde bylo objeveno čtvrté tělo, cosi sklánělo. Přestože pro něj noc neměla žádná tajemství a na rozdíl od ostatních věděl, co má hledat, nenašel nic.

„Nic," zamumlal si Henry pro sebe, když se narovnal. „Ale něco by tu přece být mělo." Dítě jeho rasy by možná dokázalo ukrýt stopy před lidskými lovci, nikoli však před ostatními svého druhu. Zvedl hlavu a zavětřil. Jedna kočka – ne, dvě kočky – na lovu, déšť, který se nad ránem spustil, a…

Zamračil se, až se mu obočí stáhlo do hlubokého V. A co? Znal pach smrti v mnoha jeho podobách a nad pozůstatkem vraždy z dnešního rána ležel slabý zápach čehosi staršího, odpornějšího a takřka povědomého.

Jeho paměť obsahovala více než čtyři sta padesát let vzpomínek. Někde tam…

Než je uviděl, dostalo se policejní auto téměř až k němu a maličké slunce v srdci pátracího reflektoru se rozžehlo dřív, než se stačil pohnout.

„Pro boha svatého! Viděla jsi to taky?"

„Co jsem měla vidět?" Pomocná policejní komisařka Wojtowiczová hleděla z okna do širokého pruhu světla linoucího se ze střechy pomalu jedoucího policejního vozu.

„Já nevím." Komisař Harper se naklonil nad volant a hleděl přes svou kolegyni. „Byl bych přísahal, že jsem těsně po tom, co jsem zapnul reflektor, viděl uvnitř zátarasu stát chlapa."

Wojtowiczová vyprskla. „To bychom ho viděli pořád. Nic se nepohybuje tak rychle. A kromě toho," mávla rukou na scenérii za oknem, „tam se není kam schovat." Slovo *tam* zahrnovalo chodník, zátarasy a široký pruh bahnitého trávníku. I když každá nerovnost povrchu vrhala ostré černé stíny, žádný z nich nebyl dost velký, aby se v něm mohl schovat člověk.

„Myslíš, že bychom měli vystoupit a rozhlédnout se kolem?"

„Ty jsi tu šéf.“

„No…“ V poli plném ostrých kontrastů světla a stínu se nic nehýbalo. Harper zavrtěl hlavou. Noc ho poslední dobou silně znervózňovala, brnkala mu na napjaté nervy. „Nejspíš máš pravdu. Tam nic není.“

„Jasně že mám pravdu.“ Auto pokračovalo dál kolem bloku.

Natáhla se a vypnula pátrací reflektor. „Moc si bereš do hlavy všechny ty upírské historky z novin.“

„Ty na upíry nevěříš, že ne?“

„Jasně že ne.“ Wojtowiczová se pohodlněji uvelebila na sedadle. „Netvrď mi, že ty jo.“

Tentokrát vyprskl Harper. „Já,“ řekl suše, „mám prověrku.“

Mezitím za nimi na trávníku ležel jeden ze stínů s tváří přitisknutou k hlíně a vzpomínal. Pach tu byl silnější, tvořil třetinu směsi zeminy a krve, a vzpomínky, které vyvolával, překlenuly staletí.

Bylo to v Londýně roku 1593. Na trůně seděla Alžběta, a to už nějakou dobu. On byl již padesát sedm let mrtev. Šel zrovna domů z divadla, kde právě zhlédl premiérové představení Richarda III. Docela dobře se bavil, i když měl pocit, že dramatik místy pojal osobnost krále poněkud volněji.

Ze zaneřáděné uličky se vypotácel mladý muž – hubený a rozcuchaný, ale jakýmsi temným způsobem pohledný, a velmi opilý. Kolem něj se jako nějaký osobní kus mlhy vznášel tentýž pach.

Henry se již nasytil z prostitutky za divadlem, ale i kdyby ne, z toho muže by nepil. Už jen pach samotný ho přiměl zbystřit a ne zcela příčetný svit v očích byl jen dalším varovným signálem.

„Nanejvýš uctivě vás prosím za prominutí.“ Jeho hlas, hlas vzdělaného muže, změnilo opilecké blábolení takřka k nepoznání. „Ale dnes v noci jsem byl v Pekle a mám jisté drobné potíže s návratem.“ Pak se zahihňal a klátivě se Henrymu uklonil. „Christopher Marlowe, k vašim službám, mylorde. Neměl byste pár přebytečných měďáků na něco k pití?“

„Christopher Marlowe,“ opakoval si Henry tiše do noci více než čtyři sta let poté, kdy onen nešťastný muž zemřel. Otočil se na záda a hleděl na mraky stahující se na hvězdném nebi. Přestože hru četl

hned po jejím posmrtném vydání v roce 1604, dnes poprvé se zamyslel nad tím, jak důkladný průzkum asi pan Marlowe dělal, než se pustil do psaní *Tragické historie o doktoru Faustovi.*

~ ~ ~

„Vicki, tady je Rajeet. Promiň, že ti volám tak pozdě – je, ehm, 11:15 v pondělí v noci, asi už budeš spát – ale říkala jsem si, že možná budeš chtít vědět, jak dopadly testy. Potvrzuji shodu s krví jak Iana Reddicka, tak Terri Nealové. Nevím, co jsi vlastně našla, ale doufám, že ti to pomůže.“

Pět

„…přestože policejní oddělení odmítá vydat jakékoli prohlášení, soudní patologie potvrdila, že z těla Marka Thompsona, páté oběti, byla rovněž vysáta veškerá krev. Místní občan, který si nepřál být jmenován, trvale bydlící v oblasti ulic Dona Millse a St. Dennis, přísahá, že viděl letět kolem svého balkónu obřího netopýra jen pár okamžiků předtím, než bylo nalezeno tělo oběti. Ježíši Kriste.“ Vicki zmačkala noviny do veliké koule a mrštila jimi o zeď. „Obří netopýr! To se nedivím, že si nepřeje být jmenován. Do prdele!“

Náhlé pronikavé zazvonění telefonu ji vylekalo tak, že vyskočila deset centimetrů ze židle. Zamračeně se k němu vrhla, ale v posledním okamžiku si uvědomila, že může jít o pracovní hovor, a náležitě tomu přizpůsobila odpověď. Výhružné „Co je!“ udělalo na potencionální klienty dojem jen málokdy.

„Soukromá detektivní kancelář, u telefonu Nelsonová.“

„Už jste viděla dnešní ranní noviny?!“

Hlas patřil mladé ženě a nedokázala si ho hned zařadit. „Kdo volá, prosím?“

„To jsem já. Coreen Fergusová. Už jste viděla dnešní ranní noviny?“

„Ano, Coreen, viděla, ale…“

„No tak máme důkaz, nebo ne?“

„Jaký důkaz?“ S telefonem přidržovaným pod bradou se Vicki natáhla po šálku s kávou. Měla pocit, že ji bude potřebovat.

„Že jde o upíra. Existuje svědek. Někdo ho viděl!“ Coreenin hlas získal triumfální tón.

Vicki se zhluboka nadechla. „Obří netopýr může být cokoli, Coreen. Nafouknutý pytlík na odpadky, stín letadla, kus prádla vypadlý z jiného balkónu.“

„A také to může být obří netopýr. Půjdete si s tím člověkem promluvit, viďte?“

Ve skutečnosti to nebyla otázka, a i když se Vicki vědomě snažila nemyslet na to, jak bude v králíkárnách sídlištních domů kolem St. Dennis hledat nejmenovaný zdroj, výslech „toho člověka“ představoval další logický krok. Ujistila o tom Coreen, slíbila, že jí zavolá, jakmile bude mít výsledky, a zavěsila.

„To je jako hledat jehlu v kupce sena.“ Jenže udělat se to muselo, svědek mohl případ posunout o notný kus kupředu.

Dopila kávu a koukla na hodinky. Ještě jednu věc si potřebovala ověřit, než vyrazí do terénu. 8:43. Bylo to těsné, ale Brandon by ještě měl být u svého stolu.

Byl.

Poté co si vyměnili pozdravy – přinejmenším z jedné strany čistě formální – přešla Vicki okamžitě k jádru věci. „…oba víme, žes našel věci, o kterých jsi novinářům neřekl.“

„To je naprostá pravda, Viktorie.“ Patolog ani nepředstíral, že neví, o čem mluví. „Ale o těch věcech, jak moc dobře víš, nebudu moci mluvit ani s tebou. Je mi líto, ale už nejsi zaměstnanec komisařství.“

„Ale byla jsem najata, abych na případu pracovala.“ Rychle mu v hrubých rysech nastínila průběh Coreeniny návštěvy, přičemž vynechala veškeré zmínky o osobním přesvědčení mladé dámy o vrahově nadpřirozeném původu, stejně jako opomenula zmínit její poslední telefonát. „Najala si tě jako soukromou osobu, Viktorie, a jako taková nemáš na informace o nic větší právo než kterýkoli jiný občan.“

Vicki potlačila povzdechnutí a uvažovala, jak na něj nejlépe jít. Když Brandon Singh myslel ne, tak to řekl, přímo a bez okolků. A pak zavěsil. Dokud byl ochoten pokračovat v hovoru, byl rovněž ochoten nechat se přesvědčit. „Podívej, Brandone, znáš mou složku.

Víš, že mám z celého města nejlepší šanci případ vyřešit. A víš, že chceš, aby se vyřešil. Budu mít mnohem lepší naději, když budu znát všechny dostupné informace.“

„Souhlasím, ale zavání mi to ochranářstvím.“

„Ochranářstvím? Věř mi, Brandone, nehodlám se navléknout do žádného pitomého kostýmu a skákat kolem, abych chránila dobré lidi před nebezpečími města.“ Načrtla si do notýsku symbol netopýra, pak ale stránku rychle vyškubla, zmuchlala a zahodila. Vzhledem k okolnostem nebyli netopýři příliš vhodný námět. „Jediné, co hodlám podniknout, je provádět vyšetřování. Přísahám, že všechno, co zjistím, sdělím oddělení násilných zločinů.“

„Věřím ti, Viktorie.“ Odmlčel se a Vicki, celá netrpělivá, skočila do nastalého ticha.

„Když běhá na svobodě zabiják takového kalibru, může si město dovolit, abych na tom případu nepracovala já, byť jen jako pomocník?“

„Máš o sobě docela vysoké mínění, viď?“

Uslyšela v jeho hlase úsměv a věděla, že ho dostala. Dr. Brandon Singh byl zastánce využití veškerých dostupných zdrojů, a přestože on osobně možná upřednostňoval poněkud méně intuitivní postupy, než byly její, musel uznat, že „Viktorie“ Nelsonová představuje zdroj vskutku hodnotný. Pokud o sobě měla vysoké mínění, nebylo neopodstatněné.

„Nuže dobrá,“ řekl konečně ještě zlověstnějším hlasem, jako by chtěl napravit nedávné vypadnutí z role. „Ale je toho velmi málo, co novináři nemají, a nevím, co z toho dokážeš vyvodit.“ Zhluboka se nadechl a zdálo se, jako by se dokonce i šum na pozadí telefonní linky ztišil, aby lépe slyšel. „Ve všech ranách, s výjimkou té první, jsme objevili látku velmi podobnou slinám…“

„Velmi podobnou slinám?“ skočila mu do řeči Vicki. „Jak může být něco velmi podobné slinám?“

„Něco nemůže. Ale tohle bylo. A co víc, zatím každému tělu, včetně mladého Reddicka, chyběla přední polovina hrdla.“

„To už jsem zjistila.“

„Jistě.“ Vicki se na okamžik bála, že se kvůli jejímu přerušení urazí, ale on pokračoval. „Jediná další věc, kterou jsme tisku zatajili,

se týká třetího těla – toho mohutného chlapa, DeVerne Jonese. Ten svíral v ruce cár tenké membrány.“

„Membrány?“

„Ano.“

„Jako netopýří křídlo?“

„Něco pozoruhodně podobného, ano.“

Teď bylo na Vicki, aby se zhluboka nadechla. Něco velmi podobného slinám a netopýří křídlo. „Už chápu, proč jste to novinářům neřekli.“

~ ~ ~

Celluci zavěsil a sáhl po papíru. Nemohl se rozhodnout, jestli měl omluvu usnadněnou tím, že Vicki nebyla doma, nebo naopak ztíženou, protože musel mluvit s tím jejím zatraceným záznamníkem. Na tom nesejde. Udělal to a teď byla na tahu ona.

O vteřinu později se Davu Grahamovi jen tak tak podařilo zachránit šálek s kávou, když jeho parťák praštil o stůl novinami.

„Už jsi to viděl?“ otázal se Celluci.

„To o tom, ehm, obřím netopýrovi?“

„Do hajzlu s netopýrem! Ti parchanti našli svědka a nepovažovali za nutné dát nám vědět!“

„Ale my jsme dnes ráno stejně měli do oblasti kolem St. Dennis namířeno…“

„Jo.“ Celluci na sebe hodil kabát a vražedným pohledem zvedl Davea ze židle, „ale nejdřív si zajedeme do redakce. Svědek může přinést zásadní obrat ve vyšetřování a já nehodlám plýtvat časem, když oni mají jeho jméno.“

„Jméno někoho, kdo vidí obří netopýry,“ zamumlal Dave, ale také se navlékl do kabátu a vyrazil za parťákem do té sloty venku. „Myslíš, že by to vážně mohl být upír?“ zeptal se ho, když ho dohonil.

Celluci ani nezpomalil. „Nezačínej s tím ještě ty,“ zavrčel.

~ ~ ~

„Kdo je to?“

„Policie, pane Bowane. Potřebujeme s vámi mluvit.“ Celluci podržel odznak ve výšce dveřního kukátka a čekal. Po dlouhé chvíli uslyšel zarachocení sundávaného řetězu a odemykání dvou – ne, tří zámků. Udělal krok vzad k partnerovi a dveře se pomalu otevřely. Podlitýma očima na ně hleděl starý pán. „Jste detektiv seržant Michael Celluci?“

„Ano, ale…“ Stařec určitě neměl tak dobrý zrak, aby to dokázal přečíst z jeho průkazu. „Říkala, že se tu dnes ráno nejspíš ukážete.“ Otevřel dveře ještě víc a ustoupil stranou. „Pojďte dál, pojďte dál.“

Oba detektivové si vyměnili udivené pohledy a vešli do maličkého bytu. Zatímco starý pán znovu zamykal dveře, Celluci se rozhlédl. Celá jedna stěna, všechna okna a dveře na balkón byly zakryté těžkými dekami a všude se svítilo. Na konferenčním stolku ležela Bible a vedle ní sklenice, z níž byla cítit skotská. Ať už starý pán viděl cokoli, přimělo ho to, aby se zabarikádoval a vyhledal útěchu.

Dave se opatrně usadil na prosezenou pohovku. „Kdo vám řekl, že dnes ráno přijdeme, pane Bowane?“

„Ta mladá dáma, která právě odešla. Vlastně mě docela překvapuje, že jste se s ní nepotkali na parkovišti. Hezká holka, moc příjemná.“

„Jmenovala se ta moc hezká a příjemná holka nějak?“ zeptal se Celluci skrze zaťaté zuby.

Stařík se sípavě rozesmál. „Říkala, že budete takhle reagovat.“ Potřásl hlavou, sebral z kuchyňského stolu vizitku a podal ji Cellucimu.

Dave, který se naklonil parťákovi přes rameno, si ji sotva stačil přečíst, než Celluci sevřel ruku v pěst.

„Co ještě říkala slečna Nelsonová?“

„Oh, zdálo se, že jí moc záleží na tom, abych s vámi, pánové, spolupracoval. Abych vám řekl všechno, co jsem řekl jí. Samo sebou jsem neměl v úmyslu nic jiného, i když nemám ponětí, co s tím svede policie. Je to práce spíš pro vymítače, možná kně…“ Plynulý příval slov uťalo zívnutí tak silné, že byl div, že si neroztrhl tvář. „Omlouvám se, ale včera v noci jsem toho moc nenaspal. Nechce někdo z vás šálek čaje? Konvice je ještě horká.“ Když oba muži

odmítli, posadil se do odřeného křesla a s očekáváním přejížděl pohledem z jednoho na druhého. „Budete se mě ptát, nebo mám začít já a popsat vám to svými slovy?“

Začněte vy a popište to svými slovy. Celluci slyšel tento pokyn od Vicki snad tisíckrát a vůbec nepochyboval o tom, že právě zaznamenal jeho ozvěnu. Jeho hněv pomalu ustoupil zdráhavému uznání Vickiiny dovednosti při práci se svědkem. Ať už ho nalezla v jakémkoli rozpoložení mysli, zanechala jim pana Bowana dobře připraveného na jejich návštěvu. „Vlastními slovy. Když bude třeba, budeme vám pokládat otázky.“

„Dobrá.“ Pan Bowan si zamnul ruce. Navzdory hrůze, kterou prožil minulou noc, si nyní již druhé dychtivé posluchače během jednoho dopoledne očividně vychutnával. „Bylo těsně po půlnoci – to vím díky tomu, že jsem jako vždycky o půlnoci vypnul televizi. No, byl jsem zrovna na cestě do postele, takže jsem zhasl a pak jsem si řekl, že bych si ještě možná mohl vyjít na balkón, abych se podíval kolem domu, jen tak pro všechny případy. Občas,“ naklonil se dopředu, aby se jim důvěrně svěřil, „nám tady dole ve křoví dovádějí děcka.“

Zatímco Dave pokýval chápavě hlavou, Celluci potlačil úsměv. Pan Bowan nepochybně trávil na balkónu spoustu času rozhlížením se po okolí… a po sousedech. Malý dalekohled ležící na podlaze vedle křesla byl toho němým svědkem.

Včera v noci, sotva vyšel ven, poznal, že něco není v pořádku. „To ten zápach. Jako zkažená vejce, jen mnohem horší. A pak se to objevilo. Bylo to velké jako býk a dvakrát šerednější, a tak blízko, že bych si na to mohl sáhnout, kdybych natáhl ruku – tedy kdybych byl opravdu tak senilní, jak si o mně moje snacha myslí. Rozpětí křídel asi dva, dva a půl metru.“ Odmlčel se, aby zvýšil dramatický efekt. „Obří netopýr. Nosferatu. Upír. Najděte jeho kryptu, pánové, a najdete vraha, kterého hledáte.“

„Můžete toho tvora popsat?“

„Pokud tím myslíte, jestli bych ho mohl identifikovat, tak ne. Abych vám řekl pravdu, proletěl kolem tak strašně rychle, že jsem zahlédl převážně jen obrysy. Ale jedno vám povím,“ zvážněl a v jeho hlase zazněl náznak děsu, „mělo to oči, jaké jsem u žádného živého

tvora nikdy předtím neviděl a pevně doufám, jako že je Bůh nade mnou, že už nikdy neuvidím. Byly žluté a studené a já věděl, že kdyby se na mě podívaly, víc než jeden pohled bych nevydržel. Bylo v nich zlo, pánové, skutečné zlo, ne to zředěné, kterého se dopouštějí lidé, ale zlo mrazivé a necitelné, jež pochází od samotného Satanáše. Víte, jsem už starý a za posledních pár let jsme se docela skamarádili, smrtka a já. Nemám strach už v podstatě z ničeho, ale z tohohle jsem si málem nadělal do kalhot.“ Suše polkl a zkoumavě se jim zahleděl do tváří. „Můžete mi věřit, a nemusíte – ten kluk od novin mi nevěřil, když jsem se šel podívat, kvůli čemu ty sirény – ale já vím, co jsem viděl, a vím, co jsem cítil.“

I když se sebevíc chtěl přidat na stranu reportéra, který pana Bowana popsal jako zábavného starého blázna, Celluci zjistil, že nedokáže nad tím, co stařec cítil, jen tak mávnout rukou. V jeho hlase nebo ve výrazu tváře bylo cosi, z čeho se mu ježily chloupky na krku. Třebaže rozum s tím ostře nesouhlasil, instinkt byl nakloněn věřit mu.

Kéž by to mohl probrat s Vicki, ale tu radost jí neudělá.

~ ~ ~

„Bože, jak já ty záznamníky nesnáším.“ Hluboký, procítěný povzdech, který následoval, byl rovněž zaznamenán v celé své znechucenosti. „Dobře. Já bych určitě reagoval stejně. Asi bych byl taky pěkně otravný. Takže, já mám pravdu, ty máš pravdu, oba máme pravdu, pojďme začít znovu.“ Následovalo několik vteřin tichého šumění, do něhož se stále hlasitěji promítaly okolní zvuky – dva hluboké, hádající se hlasy, staccato starého psacího stroje a neustálé zvonění telefonů. Pak se znovu ozval Celluciho hlas. Zněl právě tak nabroušeně, aby bylo naprosto jasné, že to, co říká, myslí vážně. „A přestaň tahat z mého parťáka utajované informace. Je to fajn chlap – ne že bys ty dokázala poznat fajn chlapa – a dostává z tebe bušení srdce.“ Bez rozloučení zavěsil.

Vicki se na záznamník zazubila. Mike Celluci se neuměl omlouvat o nic líp než ona. Na něj to byl rozhodně úžasný výkon. A evidentně vzkaz nahrál předtím, než mluvil s panem Bowanem a

zjistil, že ona u něj byla dřív. Jakýkoli vzkaz zanechaný poté by rozhodně měl zcela jiný tón.

Najít nejmenovaný zdroj informací, na který se bulvár odvolával, bylo překvapivě snadné. Hned první člověk, se kterým mluvila, se ušklíbl a řekl: „To bude starý Bowan. Jestli někdo něco viděl, tak určitě on. Vždycky strká nos do cizích věcí.“ Pak ukázal hlavou k St. Dennis 25 s takovou prudkostí, až mu padl do očí vysoko vyčesaný hřeben vlasů na vyholené hlavě.

A ohledně toho, co starý Bowan viděl… i když se to Vicki zdráhala připustit, začínala si myslet, že Coreen možná není tak úplně mimo, jak by se podle prvního dojmu mohlo zdát.

Uvažovala, jestli nemá zavolat Cellucimu. Mohli by se podělit o dojmy z pana Bowana a jeho čerstvého zážitku. „Ne,“ zavrtěla hlavou. Nejdřív mu raději dá trochu času, aby vychladl. Rozložila si na kuchyňském stole podrobnou mapu Toronta, kterou si právě koupila, a rozhodla se, že mu zavolá později. Teď ji čekala práce.

Bylo snadné zapomenout, jak veliké Toronto vlastně je. Jak rostlo, postupně pohlcovalo další a další menší sídla a nic nenasvědčovalo tomu, že by se rozrůstání mělo v dohledné době zastavit. Historické centrum – to, co si každý odvážel jako obraz města – tvořilo ve skutečnosti jen malou část celku.

Vicki nakreslila červený kruh kolem stanice metra Eglinton Západ, další přibližně kolem budovy Sigman’s Incorporated na Západní třídě svaté Kláry a třetí kolem staveniště na Symingtonské třídě, kde zemřel DeVerne Jones. Pak se zamračila a spojila všechny tři kruhy rovnou čárou. Navzdory drobným nepřesnostem při umisťování druhého a třetího kruhu spojovala linie všechny tři značky a přetínala město od jihozápadu k severovýchodu.

Dvě nové vraždy podle všeho nijak nesouvisely s prvními třemi, ale zdálo se, že začínají vlastní linii.

A tím to nekončilo.

„Nikdo nemůže být tak hloupý,“ zamumlala si Vicki a sáhla do stolu pro pravítko. První dvě úmrtí byla od sebe v podstatě stejně daleko jako čtvrté a páté. Z matematického hlediska se sice o nějaké přesnosti nedalo vůbec mluvit, ale došlo k nim zase příliš blízko na to, aby se jednalo o pouhou náhodu.

„Nikdo nemůže být tak hloupý,“ řekla znovu a klepla pravítkem do dlaně. Druhá linie vedla od severozápadu k jihovýchodu a zapadala do kruhu se středem ve Woodbinské a Mortimerově třídě. Vicki byla ochotná vsadit všechno na to, že se mezi půlnocí a úsvitem objeví další tělo, které linii dokončí.

Obě linie se protínaly za západním okrajem York University.

Vicki si to místo označila červeným X. Posunula si brýle na nose, zamračila se a posunula je znovu. Bylo to až příliš jednoduché. Musel v tom být háček.

„Tak dobře…“ Hodila pravítko na mapu a začala odpočítávat na prstech. „První možnost: vrah chce, aby ho našli. Druhá možnost: vrah umí kreslit čáry do mapy stejně jako já a začal vytvářet vzorec, který vůbec nic neznamená. A teď si sedí ve Scarborough a směje se, až se za břicho popadá, jak mu na to ti pitomci od police skočili.“ Pro účely tohoto cvičení byla ona a policie v zásadě totéž. „Možnost číslo tři,“ zahleděla se na třetí prst, jako by jí mohl odpovědět, „lovíme upíra a stejně tak upír loví nás, a kdo u všech čertů ví, jak takový upír uvažuje.“

Celluci uměl kreslit linie do mapy stejně dobře jako ona, ale přesto sáhla po sluchátku. Zcela zřejmé věci mu občas unikaly. K jejímu překvapení ho zastihla v kanceláři. Jeho reakce ji nepřekvapila vůbec.

„Vysávat vajíčka si uč svou babičku, Vicki.“

„Takže můžu předpokládat, že dnes v noci se na křižovatce Mortimerovy třídy a Woodbinské sejde celý výkvět Toronta?“

„Předpokládat si můžeš, co je ti libo, v tom ti nikdo bránit nemůže, ale jestli uvažuješ o tom, že se budeš někde poblíž potloukat i ty se svou Soupravou malého detektiva Nancy Drewové, tak na to zapomeň.“

„Co proti tomu hodláš udělat?“ Jak se jí opovažuje rozkazovat? „Zatkneš mě?“

„Jestli budu muset, tak ano.“ Tón jeho hlasu naznačoval, že to opravdu udělá. „U sboru už nepracuješ, v noci jsi v podstatě slepá a je daleko pravděpodobnější, že neskončíš jako hrdina, ale jako mrtvola.“

„Nejsem malé dítě, Celluci!“

„Tak se chovej jako dospělá a zůstaň doma!“

Oba práskli telefonem prakticky současně. On věděl, že tam bude, a ona věděla, že on to ví. Navíc nepochybovala o tom, že pokud na ni narazí, nechá ji pro její vlastní bezpečí pro nějaké smyšlené obvinění zavřít. Jelikož byl varován, s největší pravděpodobností by ji s radostí zavřel okamžitě, kdyby měl pocit, že by mu to prošlo.

Měl pravdu. V noci byla v podstatě slepá.

Ale policie šla po člověku a Vicki už ve skutečnosti nevěřila, že za vraždami stojí člověk. Slepá, nebo ne, když tam bude, možná se síly vyrovnají.

A teď, co dělat do setmění? Možná je na čase provést menší průzkum a zjistit, co se říká v ulicích.

„Aspoň že neječel kvůli tomu Bowanovi,“ zamumlala, když se znovu soukala do kabátu.

~ ~ ~

„Čau, Viktorko, dlouho jsme se neviděli.“

„Jo, už je to pár měsíců. Jak ses měl, Tony?“

Tony, oblečený do riflové bundy, pokrčil hubenými rameny. „Šlo to.“

„Jsi čistý?“

Věnoval jí jeden rychlý pohled světle modrých očí. „Slyšel jsem, že už nejsi polda. Nemusím ti nic říkat.“

Vicki jen pokrčila rameny, „Ne. Nemusíš.“

Chvíli šli mlčky, proplétajíce se davem, který proudil oběma směry po Yongově ulici. Když se zastavili na semaforech u Wellesley, Tony si povzdechl. „Tak dobře. Jsem čistý. Už jsi spokojená? Půjdeš si zase po svých a dáš mi svátek?“

Vesele se zazubila. „Copak je to někdy tak snadné?“

„Ne, s tebou nikdy. Poslyš,“ mávl rukou k restauraci na rohu, méně okázalé než většina jejích konkurentů, „jestli mě chceš připravovat o čas, tak mi můžeš koupit oběd.“

Koupila mu oběd, ale ne pivo, které chtěl, a zeptala se ho, co se říká v ulicích.

„Co se říká o čem?“ otázal se a strčil si do úst plnou vidličku bramborové kaše. „O sexu? Drogách? Rock’n’rollu?“

„O těch nočních malérech.“

Udělal dramatické gesto rukou ve stylu klasických hororů od Hammer films productions. „Ach, ten vampýr.“

Vicki usrkla doušek vlažné kávy, podivila se nad tím, jak mohla přežít roky u sboru, kdy nepila nic jiného, a čekala. Tony představoval nejlepší pár očí a uší v ulicích. Nebyl přísně vzato informátor, spíš jen barometr napojený na nálady a pocity, ale i když se nikdy nezmiňoval o něčem konkrétním, už nejednou ji dokázal navést správným směrem. Teď mu bylo devatenáct. Bylo mu patnáct, když se s ním setkala poprvé.

„Co se říká v ulicích…“ Pečlivě namazal poslední rohlík tlustou vrstvou másla. „V ulicích se říká, že tentokrát se noviny trefily.“

„Upír?“

Zahleděl se na ni zpod hustých řas. „Ten vrahoun není člověk, to se říká v ulicích. Vysává krev, nebo ne? Upír je dost dobré označení. Poldové ho nechytí, protože hledají chlápka.“ Zazubil se. „Poldové v tomhle městě stejně stojí za houby. Už to není, co bývalo.“

„No, díky moc.“ Chvíli sledovala, jak vyškrabuje talíř, a pak se zeptala: „Tony, věříš na upíry?“

Vytáhl zpod košile maličký křížek. „Věřím v přežití.“

Když vyšli z restaurace a vyhrnuli si proti větru límce, zeptala se ho, jestli nepotřebuje peníze. Z ulice ho dostat nemohla, nechtěl přijmout její pomoc, a tak mu aspoň dávala, co si byl ochoten vzít. Celluci tomu říkal výkupné za špatné svědomí bílé střední třídy. I když Vicki uznávala, že má nejspíš pravdu, nebrala na to ohled.

„Ne,“ Tony si odsunul z obličeje pramen světle hnědých vlasů. „S prachama jsem na tom slušně.“

„Šlapeš?“

„Proč? Zatknout mě už nemůžeš. Chceš si mě najmout?“

„Chci ti dát pár facek. Neslyšel jsi, že se tu šíří epidemie?“

Hbitě uhnul z jejího dosahu. „Hej, dávám si bacha. Jak jsem řekl,“ na okamžik vypadal mnohem, mnohem starší, než byl, „věřím v přežití.“

~ ~ ~

„Vicki, je mi fuk, co říká ten tvůj pouliční guru, a je mi fuk, co se říká v ulicích, nic takového jako upíři neexistuje a ty začínáš přicházet o rozum.“

Vicki odtáhla hlavu od sluchátka dřív, než Celluci stačil prásknout telefonem. Potřásla hlavou a zavěsila o poznání jemněji. Dobře, tak mu to řekla. Udělala to navzdory svému úsudku a plně si uvědomovala, jak bude reagovat. Ať se dnes v noci stane cokoli, její svědomí je čisté.

„A ne, že bych *já* na upíry věřila,“ oznámila prázdnému bytu a sklopila si opěradlo křesla. „Já jen věřím, že je dobré uchovat si otevřenou mysl.“ A tiše si pro sebe pochmurně dodala, zatímco myslela na Tonyho a jeho křížek: *Já taky věřím v přežití.* Vedle židle ležela její taška plná věcí, které sháněla celé odpoledne.

~ ~ ~

V 11:48 vystoupila Vicki z woodbinského autobusu na Mortimerově třídě. Na chvíli se opřela o výlohu malého zahradního obchůdku a dopřála očím čas, aby si zvykly na tmu. Tady, pod pouliční lampou, její zrak fungoval. Věděla, že o pár metrů dál, kde prolínání dvou světelných polí vytvářelo přítěží s dvojitými stíny, mu už věřit nemůže. Mimo hlavní ulici to bude ještě horší. Vylovila z kabelky baterku a pro všechny případy si ji připravila do ruky.

Na druhé straně propasti plné stínů viděla měnící se barvy semaforu a rozhodla se přejít ulici. Neměla pro to konkrétní důvod, netvor se mohl objevit stejně dobře na východní straně Woodbinské třídy jako na západní, ale měla pocit, že by to měla udělat. Pohyb byl nesrovnatelně výhodnější než čekání na jednom místě.

Terryho večerka na severní straně Mortimerovy třídy měla podle všeho otevřeno – byla to jediná budova v nejbližším okolí, kde se pořád svítilo – takže zamířila tam.

Můžu se zeptat na pár věcí. Koupit si balíček chipsů. Zjistit, jestli… ZATRACENĚ! V obchodě stáli dva muži z oddělení vražd a mluvili s nevrle vyhlížejícím mladíkem. Mohla jen hádat, že jde o majitele. S očima zalitýma slzami z náhlé záplavy zářivkového světla sešla těch šest schodů mnohem rychleji, než jak je před chvílí vyšla. Všimla si neoznačeného auta na druhé straně Mortimerovy třídy

stojícího na parkovišti u pivovaru – spolehněte se, že vláda nenechá o půlnoci jediný kus asfaltu bez osvětlení – a zamířila opačným směrem. Byla ochotná se vsadit, že Celluci zahrnul do pokynů pro své muže i ji.

Pokud si dobře pamatovala, budovy lemující ulici byly malé, prakticky identické, dvoupatrové rodinné domky. *Rozhodně nejde o čtvrť toho druhu, o níž byste předpokládali, že by mohla přitahovat upíry.* Ne že by očekávala, že se ten tvor ukáže na Woodbinské; tahle ulice byla příliš dobře osvětlená, příliš frekventovaná a skýtala příliš velké riziko, že se objeví svědci. Ne, sázela na to, že se to stane v jedné z tichých zastrčených uliček kolem.

Na Holbornově ulici se z nějakého jí neznámého důvodu rozhodla zahnout na západ. Pouliční lampy zde stály dál od sebe. Chvátala od jednoho ostrůvku světla ke druhému ve slepé důvěře v byrokracii a plán městského rozvoje a v to, že jí chodník nezmizí zpod nohou. Jednou jí ujela noha na nějakém svinstvu, kabelka jí sklouzla z ramene a tvrdě jí otloukla kolena tvrdými hranami. Kužel světla z baterky přejel po maličkém staveništi, kde vyrůstal uzoučký domek, který měl vyplnit místo, jež kdysi nepochybně bývalo nijak nadprůměrně velikým dvorkem. Za podobných okolností tvor už jednou zabíjel, ale ona nějakým způsobem věděla, že podruhé nebude. Pokračovala dál.

Náhlé zaječení sirény jí katapultovalo srdce až do krku. Prudce se otočila, baterku pozvednutou jako zbraň. Zpoza rohu se s řevem vyřítilo hasičské auto a s kvílícími pneumatikami zamířilo po Woodbinské k severu.

„Máš nervy na pochodu, viď, Vicki?“ zamumlala si pro sebe a začala zhluboka dýchat, aby se uklidnila. Krev jí tepala v uších tak hlasitě, že skoro vydávala ozvěnu, a pot jí přilepil rukavice k dlaním. Stále roztřesená došla k další pouliční lampě a opřela se o sloup.

Osvětlená oblast sahala skoro až k domu, i když ne tak daleko, aby ho Vicki opravdu viděla. Kousek trávníku, který zahlédla, vypadal navzdory jarnímu blátu dobře udržovaný a podél jednoho jeho okraje čekaly na příchod jara růže, krátce zastřižené, aby přežily zimu. Věděla, že je to čtvrť dělnické třídy, a vzhledem ke stavu trávníku byla ochotná se vsadit, že většina rodin pochází z Itálie nebo

Portugalska, protože obě kultury se vyznačují vztahem k půdě a péčí o ni. Pokud tomu bylo opravdu tak, bude mnoho z těchto domů vyzdobeno malovanými ikonami světců, Madony nebo samotného Krista.

Přemítala, jestli je ikony nějak ochrání, až přijde vrah.

Dále na ulici označovala dvojice pohybujících se zlatých kruhů pomalu jedoucí auto. Vicki připomínaly oči veliké šelmy, neboť tma halila všechny obrysy a světla bylo to jediné, co viděla. Ale nic víc vlastně ani nebylo potřeba, aby mohla identifikovat policejní vůz. Pouze auta policejních hlídek udržovala přesnou a neměnnou rychlost. Ona sama v nich seděla až příliš často, než aby si je teď mohla s něčím splést. Potlačila nutkání utéct z dohledu, otočila se a sebevědomě zamířila po chodníku k domu, šátrajíc v kabelce po neexistujícím svazku klíčů.

Auto jí projelo za zády a pokračovalo dál.

Vrátila se zpátky na chodník plná pochyb, že jí tohle štěstí vydrží. Celluci určitě zaplnil celou oblast svými muži. Dříve nebo později musí narazit na někoho, koho zná – pravděpodobně na Celluciho osobně – a vůbec se netěšila, až mu bude vysvětlovat, co přesně dělá uprostřed policejních manévrů.

Postupovala západním směrem po Holbornově ulici a dávala si dohromady argumenty. *Myslela jsem, že by se vám hodil pár očí navíc.* Ale to jí taky. *Měla jsem pochybnosti, jestli budete připraveni vypořádat se s upírem.* To sice byla pravda, ale zase to znělo, jako by se někdo zbláznil. *Nemáte právo bránit mi v pohybu.* Jenže oni měli. Nezadatelné právo. Proto existovaly zákony proti sebevraždám.

Tak co tu vlastně dělám? A je to větší, nebo menší hloupost než se řítit do stanice metra, abych se sama samotinká utkala s kdovíčím? Temnota se sevřela těsně kolem ní, jako by čekala na odpověď. *Co si to snažím dokázat?*

Že navzdory všemu můžu pořád být plně fungujícím členem společnosti. Vyprskla. *Na druhou stranu existuje spousta plně fungujících členů společnosti, na které tady dnes v noci s největší pravděpodobností nenarazím.*

Což nasměrovalo její tiché sebezpytování zpět k otázce „co si to vlastně snaží dokázat“ a Vicki usoudila, že toho radši nechá. Situace

byla i tak dost těžká, než aby si ji ještě více komplikovala takovými myšlenkami.

Na rohu Woodmountské ulice se zastavila. Trojitá linie pouličních lamp mizela do dálky po obou stranách i přímo uprostřed. Zavěšené zlaté koule bylo to jediné, co viděla. Pátravě se rozhlédla jako lovecký pes a plnými doušky nabírala do plic studený noční vzduch. Cítila jen půdu, vlhkou a zatuchlou, čerstvě odkrytou po konci zimy. Obvykle měla ten pach ráda. Dnes jí však připomínal hrob. Přitáhla si kabát těsněji k tělu, aby zahnala náhlé zamrazení. V dálce byly slyšet zvuky městského provozu a ještě dál štěkal pes.

Zdálo se, že se nemá moc podle čeho rozhodnout, kterým směrem se dát, takže zahnula doleva a opatrně zamířila zpět k jihu.

Bouchly dveře od auta.

Vicki ucítila, jak se jí rozbušilo srdce. To bylo ono. Byla si tím jistá tak jako snad ničím v životě.

Rozběhla se. Zpočátku pomalu, dobře si vědoma, že špatné došlápnutí by jí přivodilo pád, ne-li něco horšího. Baterku nechávala zhasnutou, musela se nechat vést pevnými pouličními lampami a kužel světla z baterky by ji mátl. Na Bakerově ulici se prudce zastavila.

Kam teď? Zbývajícími smysly se snažila kompenzovat svou takřka úplnou slepotu.

Kov zaskřípal o dřevo, hřebíky páčené z desek.

Na východ. Otočila se a hnala se tím směrem, klopýtla, upadla, zvedla se a běžela dál s důvěrou, že její nohy samy najdou cestu, kterou neviděla. Padesát kroků od rohu ulice jí cestu zkřížil temný stín. Mihl se přes úzkou příjezdovou silnici mezi dvěma budovami, a když ho Vicki následovala, poslušna instinktů lovce, uviděla asi devadesát metrů před sebou rudě žhnoucí koncová světla vozu.

Cítila pach, jako by na konci uličky něco zemřelo. Jako ta stará paní, kterou našli třetí týden minulého srpna, ale která byla ve svém malém, nevětraném pokoji zavražděna prvního července.

Slyšela běžící motor, kroky po štěrku a pak zvuk, který nechtěla identifikovat.

Zlo, které přetrvávalo v tunelu metra, bylo jen slabým, vybledlým pozůstatkem zla, jež na ni čekalo zde.

Mezi Vicki a koncovými světly prošel stín s nejasnými obrysy. Levou rukou klouzala po stěně z falešných cihel, v pravé před sebou držela baterku, jako by to bylo ratiště kopí, a hnala se o překot uličkou, nedbajíc na tichý hlásek rozumu, který se naléhavě dožadoval odpovědi na otázku, co si k čertu myslí, že dělá. Něco zavřeštělo a jen ten zvuk ji přiměl ustoupit o půl tuctu kroků zpět.

Všichni psi v okolí začali výt.

Ignorujíc stružky potu, které jí stékaly po těle, a uzel strachu, jenž ji nutil bojovat o každý nádech, se Vicki znovu donutila postupovat vpřed. Nejprve těch šest ztracených kroků, pak dalších šest…

Napůl zhroucená za kapotou auta rozsvítila baterku.

Za nejzazší hranicí kužele světla u garážových dveří napůl vyvrácených z pantů se mihla čirá hrůza. Zdálo se, že se ve tmě pohybuje temnota, a Vicki odvrátila pohled tak rychle a s tak panickou hrůzou, až se skoro dokázala přesvědčit, že tam vlastně nic neviděla.

V záři světla se krčil mladík a jednou rukou si clonil oči. U jeho nohou ležela mrtvola vousatého muže kolem čtyřicítky, z jehož rozsápaného hrdla se stále řinula krev a postupně houstla a srážela se na štěrkové cestě. Zemřel dřív, než dopadl na zem, protože pouze mrtví padají k zemi s naprostým nezájmem o to, jak dopadnou, což jim propůjčuje vzhled loutek s přestřiženými provázky.

Na to vše stačil Vicki jediný pohled. Pak se přikrčený muž postavil a rozepnutý kabát kolem něj zavířil jako veliká černá kožnatá křídla. Udělal jeden krok k ní, obličej zkřivený a oči takřka zavřené. Na jeho rukou a prstech se nachově leskly skvrny od krve.

Vicki zašátrala v kabelce po těžkém stříbrném krucifixu, který sehnala toho dne odpoledne – a o němž doufala, že jej, Bože dej, nebude potřebovat – a nabrala vzduch do plic, aby zavolala posily. Nebo možná jen zaječela. Nikdy se nedozvěděla, co z toho udělala, protože on se k ní opět o krok přiblížil, a to bylo vše, co na nějakou dobu viděla.

~ ~ ~

Henry mladou ženu zachytil, aby neupadla, a jemně ji položil na štěrk. Nechtěl to udělat, ale nesměl jí dovolit vykřiknout. Bylo tu tolik věcí, které nemohl policii vysvětlit.

Viděla mě, jak se nakláním nad tělem, pomyslel si, když zhasl baterku a zastrčil ji zpátky do kabelky. Jeho příliš citlivé oči uvítaly návrat noci. Měl pocit, jako by mu do nich vrazila rozpálená železa. *Taky si mě dobře prohlédla. Zatraceně.* Selský rozum mu říkal, že by ji měl zabít dřív, než ho bude mít šanci odhalit. Měl dost síly na to, aby to vypadalo jako ostatní vraždy. Pak bude znovu v bezpečí.

Henry se otočil a podíval se přes mrtvé tělo – nyní jen kus masa, nic víc – na rozrytou hlínu na podlaze garáže, kudy vrah uprchl. Dnešní noc dokázala, že za úmrtí není v žádném případě zodpovědný.

„Zatraceně!“ zaklel tentokrát nahlas, když mu blížící se sirény a prásknutí dveří auta na konci uličky připomněly, že by měl rychle něco udělat. Poklekl na jedno koleno, přehodil si bezvládnou mladou ženu přes rameno a volnou rukou popadl její kabelku. Váha nepředstavovala žádný problém, neboť jako všichni jeho druhu vládl nadprůměrnou silou, ale její výška mu nebezpečně narušovala rovnováhu.

„V tomhle století jsou zatraceně vysoké,“ zamumlal, přehoupl se přes drátěný plot dvorku a zmizel s břemenem do noci.

Šest

Když vysypal na konferenční stolek celý obsah její obrovské černé kabelky, Henry poklekl a začal se v té změti přehrabovat a hledat něco, podle čeho by ji mohl identifikovat. Průkaz, peněženku, obal od karty, cokoliv. Nic.

Nic? Vyloučeno. V dnešní době nikdo bez identifikace necestuje, dokonce ani ti, kteří cestují jen v noci. Nakonec našel obojí, jak peněženku, tak kartu, ne v kabelce samotné, ale zastrčené v postranní kapse, kam se dalo dostat, aniž bylo nutné přehrabovat se v hlavní části.

„Viktorie Nelsonová, soukromá vyšetřovatelka.“ Hluboce si oddechl – vůbec si neuvědomil, že zadržuje dech – a dál se prohrabával jejími ostatními dokumenty. *Soukromá vyšetřovatelka. Díkybohu.* Obával se, že utekl s neuniformovanou policistkou, která se tam toho času účastnila celoměstské policejní akce. V průběhu staletí měl možnost všimnout si, že policie, ať už jinak měla jakékoli nedostatky, se o své lidi vždy starala. Naproti tomu soukromá vyšetřovatelka byla soukromý občan a jako takovou ji pravděpodobně zatím nikdo nepostrádal.

Henry se postavil a pohlédl na bezvládnou ženu na pohovce. Třebaže to shledával nechutným, byl schopen zabít, aby se ochránil. Doufal, že dnes v noci to nebude nutné. Svlékl si kabát a začal si dávat dohromady, co jí řekne, až se probere…

…jestli se probere.

Tep jejího srdce naplnil celý byt, bušilo téměř dvakrát rychleji než jeho. Volalo ho, aby se nakrmil, ale on držel hlad na uzdě.

Mrkl na hodinky. 2:13. Do východu slunce zbývaly čtyři hodiny. Jestli utrpěla otřes mozku…

Nechtěl ji udeřit. Srazit někoho jedinou ranou není snadné, navzdory tomu, co můžete vidět v kině nebo televizi. Občasná praxe ho během let naučila, kam a jak udeřit, ale žádná zkušenost nemohla zastřít fakt, že úder do hlavy otřese v lebce mozkem sem a tam, přičemž jeho měkká tkáň narazí do kosti.

A že je to pěkně atraktivní lebka, všiml si, když si ji prohlédl zblízka. *Ačkoliv vrásky kolem úst svědčí o notné dávce tvrdohlavosti.* Znovu se podíval do jejího průkazu. Věk: jedenatřicet. V jejích tmavě blond až světle hnědých vlasech – zamračil se, jak se snažil rozhodnout – nebyl ani náznak šedin, ale kolem očí se jí začaly dělat malé vrásky od smíchu. Když byl „naživu“, bylo jedenatřicet let střední věk. Teď se mu zdálo, že sotva dospěla.

Nebyla nalíčená, což schvaloval, a jemné, světle zlaté chmýří na jejích tvářích propůjčovalo její pleti sametový vzhled.

I podle hmatu… Odvrátil hlavu a ovládl hlad. Byla to touha, nikoli potřeba, a on se jí nehodlal nechat ovládnout.

Drobné svaly na jejím obličeji se napjaly a otevřela oči. Podobně jako její vlasy ani ony neměly jasně definovanou barvu, ani modré, ani šedé, ani zelené. Přejela si špičkou jazyka přes suché rty a beze strachu mu pohlédla do očí.

„Ty parchante,“ řekla zřetelně a sykla bolestí.

~ ~ ~

Vicki se vynořila z temnot a zoufale pátrala po informacích, ale tepání krve v uších odhánělo všechny souvislejší myšlenky. Postavila se mu. Bolest – a že to tedy bolelo – znamenala nebezpečí. Musela vědět, kde je, jak se sem dostala…

Do zorného pole jí zvolna vplula tvář, jen kousek od její vlastní. Tvář muže. Poznala ji.

„Ty parchante,“ řekla a sykla bolestí. Slova a pohyb čelisti jí vystřelily do hlavy čerstvé střepy bolesti. Dělala, co mohla, aby je ignorovala. Když obličej viděla naposledy – a také tělo, které k němu

nepochybně patřilo – právě se zvedal od zkrvavené mrtvoly a napadl ji. I když si to nepamatovala, zjevně ji omráčil a odnesl sem, ať už to bylo kdekoliv.

Snažila se podívat za něj, aby si udělala představu o okolí, ale v pokoji, pokud to byl pokoj, byla příliš velká tma. Věděla něco, co by mohla využít? *Cokoli?*

Jsem oblečená, ležím na pohovce ve společnosti vraždícího šílence, a i když se zdá, že mi zbytek těla funguje, jak má, moje hlava se cítí, jako by dnes dala až příliš mnoho gólů. Zdálo se, že je pouze jediná věc, kterou by mohla podniknout. Vrhla se z gauče.

Bohužel se ukázalo, že gravitace je silnější než myšlenka.

Když dopadla na podlahu, vybuchl jí na pozadí víček oslnivý ohňostroj zelené, zlaté a rudé a pak se vše znovu zahalilo do tmy.

Když přišla Vicki k sobě podruhé, stalo se to rychleji než poprvé a dělící čára mezi oběma stavy byla zřetelnější. Tentokrát nechala oči zavřené.

„To byla pěkná hloupost," poznamenal mužský hlas odněkud zpoza jejího pravého ramene. Nehádala se s ním. „Je docela možné, že tomu nebudeš věřit," pokračoval dál, „ale nechci ti ublížit."

Ke svému překvapení mu věřila. Možná to bylo tím hlasem, jeho zabarvením, nebo sáčkem s ledem, který jí držel na čelisti. Možná měla poškozený mozek, což se zdálo nejpravděpodobnější.

„Nikdy jsem ti nechtěl ublížit. Tohle mě mrzí," cítila, jak se sáček s ledem trochu posunul, „ale zdálo se mi, že nemám čas na vysvětlování."

Vicki nejdříve pootevřela jedno oko a pak i druhé. „Vysvětlování čeho?" Vypadalo to, že se bledý ovál jeho obličeje vznáší v jakémsi šerosvitu. Přála si, aby ho viděla lépe.

„Já toho chlapa nezabil. Dorazil jsem k tělu těsně před tebou."

„Jo?" Náhle jí došlo, v čem je chyba. „Kde mám brýle?"

„Tvoje… aha." Ovál někam odplul a za chvíli se vrátil.

Se zavřenýma očima čekala, zatímco on jí zasunul nožky brýlí za uši, zhruba tam, kam patřily, a jemně jí usadil obroučky na nose. Když oči otevřela znovu, nic moc se nezměnilo. „Mohl bys rozsvítit?"

Když vstal, vycítila Vicki jeho údiv. Takže nereagovala, jak očekával. Jestli chtěl hrůzu, může se o ni pokusit později, ale momentálně ji příliš bolela hlava, než aby se o něco snažila. A kromě toho, i kdyby se ukázalo, že je vrah, nebylo vůbec nic, co by s tím teď mohla dělat.

Světlo, přestože ne dost silné, aby vyhnalo stíny ze všech koutů, přece jen pomohlo. Z místa, kde ležela, viděla drahý hi-fi systém a okraj knihovny se skleněnými dveřmi. Pomalu se posadila, balancujíc s hlavou jako s vajíčkem na lžičce.

„Jsi si jistá, že je to rozumné?“

Nebyla. Ale nehodlala to přiznat. „Jsem v pořádku,“ odsekla, potlačila nutkání zvracet a úspěšně se jí podařilo vrátit obsah žaludku na své místo. Začala si stahovat rukavice a pozorně si věznitele skrz přivřená víčka prohlížela.

Nevypadal jako šílený zabiják. *Dobrá, Vicki, když jsi tak chytrá, popiš mi nanejvýš pětadvaceti slovy, jak takový šílený zabiják vypadá.* Nedokázala říct, jakou má barvu očí, třebaže se přikláněla ke světle oříškové, ale jeho obočí a řasy byly červenější než jahoda – blond vlasy – na slunci se mu určitě dělají pihy. Tvář měl širokou, aniž by byla tlustá – ten typ, který se obvykle označuje slovy *poctivá* – a rty lehounce vykrojené. *Rozhodně přitažlivý.* Poměřila si jeho velikost proti CD přehrávači a pro sebe si dodala: *Ale je malý.*

„Takže,“ řekla konverzačním tónem a opatrně se opřela o čalounění pohovky. *Mluvte s nimi,* stálo v příručkách. *Získejte si jejich důvěru.* „Proč bych ti měla věřit, že s rozsápáním toho muže nemáš nic společného?“

Henry přikročil a podal jí sáček s ledem. „Stála jsi hned za mnou,“ řekl tiše. „Musela jsi vidět…“

Vidět co? Viděla mrtvé tělo, viděla, jak se nad ním sklání on, viděla světla auta, vyvrácené dveře od garáže a temnotu za nimi. *Ve tmě zavířila temnota a byla pryč.* Nemohla popadnout dech a vzpouzela se jeho silným pažím, které ji držely. „Ne…“

„Ano.“

Postupně se pod silou jeho pohledu a doteku uklidnila. „Co…“ Navlhčila si suché rty a zkusila to znovu. „Co to bylo?“

„Démon.“

„Démoni ne…“ *Ve tmě zavířila temnota a byla pryč.* „Aha.“

Henry se narovnal a skoro se usmál. Prakticky viděl, jak si přebírá jednotlivá fakta, přijímá důkazy a přizpůsobuje svůj pohled na svět tak, aby jim odpovídal. Nezdálo se, že ji to těší, ale stejně to udělala. Zapůsobilo to na něj.

Vicki se zhluboka nadechla. *Dobře, takže démon.* Každopádně to odpovídalo na všechny otázky a jistým děsivým způsobem to i dávalo smysl. „Proč jsi tam byl *ty*?“ S potěšením zaznamenala, že její hlas zněl skoro normálně.

Proč by jí to měl říkat? I když se nechovala zrovna přívětivě – ne že by jí to měl za zlé – nebyla ani otevřeně nepřátelská. Takže pravdu, nebo aspoň do té míry, jak se zdálo bezpečné.

„Já toho démona lovil. Jen jsem přišel trochu pozdě. Zabránil jsem mu v nakrmení, ale vraždě jsem předejít nedokázal.“ Lehce se zamračil. „Proč jste tam byla *vy*, slečno Nelsonová?“

Takže našel můj průkaz. Vicki si poprvé uvědomila, že obsah její kabelky leží vysypaný na matné skleněné desce konferenčního stolku. Česnek, sáček s hořčičným semínkem, Bible, krucifix – to vše tam bylo trapně vystavené na očích. Lehce se ušklíbla. „Já jsem lovila upíra.“

K jejímu překvapení, po jednom nevěřícím pohledu na obsah kabelky, jako by ho také viděl poprvé, zaklonil její věznitel, lovec démonů, hlavu a zařval smíchem.

~ ~ ~

Henry, vévoda z Richmondu, na sobě cítil její zkoumavý pohled během celé večeře. Kdykoli se podíval jejím směrem, hleděla na něj, ale pokaždé, když se jí pokusil podívat do očí, sklopila víčka a stydlivě koukala do talíře, dlouhý závoj řas – řas tak černých, že nepochyboval o tom, že si je barví – položený přes jemnou křivku alabastrové tváře. Jednou měl pocit, že se usmála, ale to mohla být jen hra světel.

Zatímco sir Thomas, sedící po jeho levici, bez ustání žvanil o ovcích, pohrával si mezi prsty s kuličkou hroznového vína a přemítal, kdo dáma asi je. Muselo jít o místní šlechtičnu, kterou dnes pozvali do Sheriffhutonu, protože kdyby patřila k výpravě a

doprovázela je na jejich cestě na sever už z Londýna, určitě by si ji pamatoval. To málo, co z její róby viděl, bylo černé. Šlo tedy o vdovu, anebo černou nosila proto, že věděla, jak moc jí sluší? A nepotloukal se kolem náhodou její manžel?

Poprvé za celé týdny byl rád, že se Surrey rozhodl nejet do Sheriffhutonu s ním. *Ženy se nikdy nedívají na mě, když je poblíž on.*

Ha, teď se usmála. Jsem si tím jistý. Setřel si rozmáčklý hrozen z punčochy, sáhl po vínu a vyprázdnil nádhernou sklenici z benátského skla jedním zuřivým hltem. Už to nemohl dál snášet.

„Sire Thomasi."

„…samozřejmě že nejlepším beranem pro daný účel je… ano, mylorde?"

Henry se naklonil ke starému rytíři blíž. Nechtěl, aby ho zbytek stolu slyšel. Už tak měl utahování právě dost. Konečně se mu podařilo překousnout ten hloupý popěvek, který na něj složil otcův šašek, Will Sommers: *Byť tvář nosí svého pána / vznešenost mu není dána*.

„Sire Thomasi, kdo je ta žena, která sedí vedle sira Gilese a jeho paní?"

„Žena, mylorde?"

„Ano, žena." Stálo ho to značné úsilí, ale mladý vévoda dokázal udržet hlas klidný a tichý. Sir Thomas byl cenný vazal, věrně mu sloužil jako komoří na Sheriffhutonu celé ty dlouhé roky, kdy on byl ve Francii, a úctu si zasloužil už jen kvůli svému věku. „Ta v černém. Vedle sira Gilese a jeho paní."

„Ach, vedle sira Gilese…" Sir Thomas se naklonil dopředu a zašilhal. Řečená dáma si dál rezervovaně hleděla svého talíře. „Ale to je přece pozůstalá po starém Beswickovi."

„Beswickovi?" Tohle nádherné stvoření že bylo provdáno za Beswicka? Vždyť baron byl nejmíň stejně starý jako sir Thomas. Henry tomu nemohl uvěřit. „Ale vždyť je starý!"

„Je mrtvý, mylorde," zahihňal se sir Thomas. „Ale odebral se ke Stvořiteli jako šťastný muž, řekl bych. Vždyť je rozkošná, a navíc se zdálo, že smrt toho starého kozla těžce nesla. Když žil, moc často jsem ji tu neviděl, a teď ještě míň."

„Jak dlouho byli manželé?"

„Měsíc… ne, dva.“

„A stále ještě žije na Beswickově hradě?“

Sir Thomas se ušklíbl. „Jestli se té polorozpadlé trosce dá říkat hrad, tak ano, mylorde.“

„Jestli můžeš říkat hrad téhle barabizně,“ mávl Henry rukou na velký sál, který od dvanáctého století nedoznal podstatnějších změn, „můžeš říkat hrad skoro čemukoli.“

„Toto je královské sídlo,“ zaprotestoval sir Thomas podrážděně.

Opravdu se usmála. Jasně jsem ji viděl. Usmála se. Na mě. „Ať žije kdekoliv, je to pozemský ráj,“ zamumlal Henry zasněně, zapomínaje na chvíli, kde je, a ztráceje se v jejím úsměvu.

Sir Thomas se hlučně rozchechtal, začal se dusit pivem a museli ho pořádně praštit do zad, čímž přitáhli pozornost, které se Henry chtěl vyhnout.

„Měl byste se oddávat vzrušení poněkud mírněji, dobrý pane rytíři,“ napomenul ho arcibiskup yorkský, když se ti, kdo mu přispěchali na pomoc, opět usadili na místa.

„Já ne, Vaše Milosti,“ odpověděl prelátovi zbožným hlasem sir Thomas, „je to náš dobrý vévoda, komu náhle připadá poklopec poněkud těsný.“

Henry cítil, jak rudne, a proklel svou tudorovskou pleť, na které každé uzardění vynikalo takovým způsobem, že vypadal jako upejpavá panna, a ne muž v plné síle šestnácti let.

Později, když na staré trubadúrské galerii začali hrát muzikanti, procházel Henry mezi hosty ve snaze – podle něj úspěšné – skrýt svůj konečný cíl. Teď ho budou sledovat a jeden či dva z nich, jak věděl, podávali zprávy jeho otci.

Když konečně zamířil halou k ní, podkasala si jednou rukou černostříbrnou sukni a vyšla otevřenými dveřmi na hradní nádvoří. Henry ji následoval. Čekala na něj, jak správně předpokládal, na druhém širokém schodu, dost daleko od dveří, aby ji skryla tma, ale dost blízko, aby ji našel.

„V sále je, ehm, poněkud horko, že?“

Otočila se k němu, tvář a hruď se jí leskly bledým, bílým světlem. „Je srpen.“

„Ano, ehm, to je.“ Vlastně nebyli jediným párem, který vyhledal osvěžení od dusného, zakouřeného prostředí sálu, ale ostatní se diskrétně vzdálily, když viděly, že se objevil vévoda. „Vy se, ehm, nebojíte nočního chladu?“

„Ne. Já noc miluji.“

Její hlas mu připomněl moře a měl podezření, že by v něm dokázal stejně snadno utonout. Uvnitř, ve světě loučí, mu nepřipadala o mnoho starší než on, ale venku, pod hvězdami, se mu zdála bezvěká. Navlhčil si náhle vyschlé rty a hledal něco, co by mohl říct.

„Dnes jste nebyla na honu.“

„Ne.“

„Vy tedy nelovíte?“

Navzdory tmě její oči našly jeho a už je nepustily. „Och, ale lovím.“

Henry těžce polkl a nervózně se zavrtěl – jeho poklopec byl teď opravdu příliš těsný. I kdyby ho tři roky strávené na francouzském dvoře nenaučily nic jiného, alespoň uměl rozpoznávat pozvání od krásné ženy. Doufaje, že nemá zpocené dlaně, natáhl ruku.

„Máte jméno?“ otázal se, když položila chladné prsty přes jeho.

„Christina.“

~ ~ ~

„Upír?“ hleděl Henry na Christinu naplněn úžasem. „Dělal jsem si legraci.“

„Opravdu?“ Otočila se od okna, ruce složené pod prsy. „Právě tak mi říká Norfolk.“

„Norfolk je žárlivý blázen.“ Henry měl podezření, že vévodu z Norfolku poslal jeho otec, aby na něj dohlížel a aby zjistil, proč zůstává i v září na Sheriffhutonu, sídle, ke kterému nikdy žádnou náklonnost ani nepředstíral. Měl rovněž podezření, že ho otec nepovolal zpátky ke dvoru pouze proto, že jeho laškování se starší a velmi krásnou vdovou tajně schvaloval. Nebyl tak hloupý, aby si myslel, že o tom otec snad neví.

„Vážně? Snad.“ Stáhla ebenové obočí do zamračeného výrazu. „Henry, nepozastavil ses nikdy nad tím, proč mě vídáš pouze v noci?“

„Dokud mám možnost se s tebou vídat…“

„Nikdy tě neudivilo, že jsi mě neviděl jíst ani pít?“

„Na bankety chodíš,“ protestoval Henry zmateně. Vždyť si jen dělal legraci.

„Ale jíst ani pít jsi mě nikdy neviděl,“ trvala na svém Christina. „A právě dnešní noc jsi pronášel poznámky o mé síle.“

„Proč mi to říkáš?“ Jeho život se začal točit kolem hodin, které trávili v jeho veliké posteli s nebesy. Byla dokonalá. Jinak na ni pohlížet nedokázal.

„Norfolk mě nazval upírem.“ Zachytila jeho oči do svých a držela je, ačkoliv se je snažil odtrhnout. „Jeho další krok bude ten, že se to pokusí prokázat. Řekne ti, že pokud nejsem to, za co mě označil, zajisté za tebou přijdu během dne.“ Odmlčela se a do hlasu se jí vkradl chlad. „Tebe to udiví a poručíš mi to. A já buď uprchnu a už tě nikdy neuvidím, nebo zemřu.“

„Já… nikdy bych ti neporučil…“

„Poručil, kdybys nevěřil, že jsem upír. Proto ti to říkám.“

Henry otevřel ústa a zase je v němém úžasu zavřel. Když opět promluvil, zněl jeho hlas jako pisklavá karikatura jeho obvyklého zbarvení. „Ale já tě viděl přijímat svátost.“

„Jsem právě tak dobrá katolička jako ty, Henry. Možná lepší, protože jak králova příchylnost k církvi svaté ochabuje, můžeš ty mnohem víc ztratit.“ Poněkud smutně se usmála. „Nejsem ďábelská stvůra. Narodila jsem se dvěma smrtelným rodičům.“

Nikdy ji neviděl za denního světla. Nikdy ji neviděl jíst ani pít. Vládla silou zcela nepřiměřenou svému pohlaví i vzrůstu. Ale přijímala svátosti a naplňovala jeho noci blažeností. „Narodila,“ jeho hlas se téměř vrátil k normálu, „kdy?“

„Třináct set dvacet sedm, v roce, kdy nastoupil na trůn Edward III. Dědeček tvého dědečka ještě nebyl ani počat.“

Nebylo těžké uvažovat o ní jako o bezvěké krásce, navždy neměnné napříč stoletími. Od onoho okamžiku nebylo tak těžké uvěřit ani ostatnímu.

Upír.

Spatřila v jeho tváři výraz přijetí a doširoka rozevřela náruč. Volná róba, kterou měla na sobě, sklouzla na podlahu a dovolila mu uhnout pohledem, teď, když si byla jistá, že to neudělá. „Zapudíš mě?“ otázala se hebkým hlasem, zatímco jej opřádala sítěmi své krásy. „Vydáš mě ohni? Nebo najdeš sílu mě milovat a být mnou milován?“

Světlo plamenů vrhlo její stín na tapiserie na stěně. Anděl či démon, Henrymu na tom ve skutečnosti přestalo záležet. Patřil jí, a pokud tím jeho duše propadla zatracení, budiž.

Rozevřel náruč jako odpověď.

Když se schoulila v jeho objetí, přitiskl rty k jejím voňavým ebenovým vlasům a zašeptal: „Proč ses ze mě nikdy nenapila?“

„Ale já se napila. Pokaždé.“

Zamračil se. „Nikdy jsem neměl na hrdle tvé znamení…“

„Hrdlo je příliš na očích.“ Cítil na prsou, jak se usmívá. „A hrdlo není jediná část tvého těla, které jsem se dotýkala ústy.“

Když se začervenal, sklouzla dolů, aby mu podala důkaz. Právě vědomí, že se z něj při poskytování rozkoše krmí, jej vyneslo do takových výšin, až měl pocit, že extázi nevydrží. Ani peklo nebylo příliš vysokou cenou.

~ ~ ~

„To byl tvůj nápad, že?“

Vévoda z Norfolku naklonil hlavu na stranu. Jeho oči se utápěly ve stínu a ústa mu lemovaly hluboké vrásky, které tam ještě před měsícem nebyly. „Ano,“ přiznal neochotně, „ale je to pro tvé vlastní dobro, Henry.“

„Pro mé vlastní dobro?“ Henry se hořce zasmál. „To spíš pro tvoje. Rozhodně tě to velmi přiblíží trůnu.“ Viděl, jak sebou starší muž trhl, a potěšilo ho to. Ve skutečnosti nevěřil, že jej Norfolk využil, aby se dostal blíže trůnu, vévoda mu přátelství dokázal už nesčetněkrát, ale Henry právě podstoupil velmi bolestivý rozhovor s otcem a toužil rozdávat rány.

„Oženíš se s Mary, Norfolkovou dcerou, ještě před koncem tohoto měsíce. Vánoce strávíš u dvora, pak se odebereš na své panství v Richmondu a do Sheriffhutonu již nikdy nevstoupíš.“

Norfolk si povzdechl a unaveně položil Henrymu ruku na rameno. Jeho vlastní rozhovor s otcem tohoto mladého vévody byl všechno, jen ne příjemný. „Co neví, to si domýšlí. Nabídl jsem toto řešení a je to tvé jediné východisko.“

Henry jeho ruku setřásl. Už nikdy nevkročit do Sheriffhutonu. Už ji nikdy nespatřit. Už nikdy neslyšet její smích a nepocítit její dotek. Nikdy se jí nedotýkat. Sevřel čelisti, aby zadusil zoufalé zavytí, které se mu dralo z hrdla. „Nechápeš,“ zavrčel místo toho a odešel pryč chodbou dřív, než jej mohly zahanbit slzy, které již cítil pod víčky.

~ ~ ~

„Christino!“ Rozběhl se k ní, padl na kolena a zabořil jí hlavu do klína. Na okamžik se celým jeho světem staly doteky jejích dlaní a zvuk jejího hlasu. Když konečně sebral sílu se odtáhnout, bylo to jen tak daleko, aby jí viděl do tváře. „Co tady děláš? Přinejmenším otec a Norfolk mají podezření, a jestli tě najdou…“

Přejela mu chladnými prsty po obočí. „Nenajdou mě. Pro přečkání hodin denního světla mám bezpečný úkryt a společných nocí nebudeme mít tolik, aby nás objevili.“ Odmlčela se a vzala jeho obličej do dlaní. „Odcházím tak jako tak, ale nemohla jsem zmizet bez rozloučení.“

„Odcházíš?“ zopakoval Henry hloupě.

Přikývla a rozpuštěné vlasy jí spadly do tváře. „V Anglii je pro mě už příliš nebezpečno.“

„Ale kam?“

„Do Francie, myslím. Prozatím.“

Vzal obě její ruce do svých. „Vezmi mě s sebou. Nemohu bez tebe žít.“

Na rtech se jí objevil hořký úsměv. „Žít se mnou, doslova vzato, nemůžeš,“ připomněla mu.

„Žít, zemřít, ztratit život, ztratit smrt.“ Vyskočil na nohy a rozhodil paže v divokém gestu. „Na tom mi nesejde, pokud budu s tebou.“

„Jsi velmi mladý.“

Jejím slovům scházela přesvědčivost a ve tváří jí bylo vidět, že váhá. Chtěla ho! Och, pochválen buď Ježíš i všichni svatí, chtěla ho. „Kolik bylo tobě, když jsi zemřela?“ zeptal se naléhavým hlasem.

Kousla se do rtu. „Sedmnáct.“

„Mně bude sedmnáct za dva měsíce.“ Znovu padl na kolena. „Můžeš počkat aspoň tak dlouho?“

„Dva měsíce…“

„Jen dva.“ Nedokázal zakrýt vítězné nadšení. „Pak mě budeš mít na celou věčnost.“

Zasmála se a přitáhla si ho k ňadrům. „Máte o sobě vysoké mínění, mylorde.“

„To mám,“ souhlasil poněkud přidušeným hlasem.

„Jestli přijde tvá paní choť…“

„Mary? Ta má vlastní komnaty a s radostí v nich zůstává.“ Ještě stále na kolenou ji stáhl do postele.

O dva měsíce později se z něj začala krmit každou noc a pokaždé si brala tolik, kolik vydržel.

Norfolk postavil k jeho komnatám stráže. Henry se poprvé v životě zachoval jako syn svého otce a poslal je pryč.

Dva měsíce nato, zatímco si vyhlášení lékaři bezradně drbali hlavy nad úbytkem jeho sil a Norfolk obrátil v bezvýsledném pátrání celý kraj vzhůru nohama, přitáhla si jej Christina znovu k ňadrům a on pil krev věčného života.

~ ~ ~

„Jen abych to správně pochopila, ty jsi nemanželský syn Jindřicha VIII.?“

„Přesně tak.“ Henry Fitzroy, svého času vévoda z Richmondu a Somersetu, hrabě z Nottinghamu a rytíř Podvazkového řádu, se opřel čelem o studenou okenní tabulku a díval se do noci na světla Toronta. Už hodně dlouho tenhle příběh nikomu nevyprávěl a zapomněl, jak moc byl vyprahlý.

Vicki pohlédla na knihu o tudorovské éře, která ležela rozevřená v jejím klíně, a poklepala na jeden odstavec. „Tady se píše, že jsi zemřel, když ti bylo sedmnáct.“

Henry se probral z letargie a obrátil se k ní. „Ano. Ale už je mi lépe.“

„Nevypadáš na sedmnáct.“ Zamračila se. „Necelých třicet, řekla bych, ale určitě ne mladší.“

Pokrčil rameny. „Stárneme, ale stárneme pomalu.“

„Tady se o tom nepíše, ale nebylo na tvém pohřbu něco tajemného?“ Zacukalo jí v koutku úst, když viděla překvapený výraz v jeho tváři. Víc se vzhledem ke stavu své čelisti usmát nesvedla. „Mám bakalářský titul z historie.“

„Není to pro někoho s tvým povoláním poněkud neobvyklé vzdělání?“

Uvědomila si, že myslí soukromého detektiva, ale uvědomila si, že úplně stejně to platí pro povolání policistky. Kdyby dostala niklák pokaždé, když na ni někdo – obvykle nadřízený důstojník – vytáhl otřepanou frázi *Kdo se nepoučí z historie, je nucen ji opakovat*, byla by boháč. „Nijak mě to nezpomalilo,“ odpověděla poněkud uštěpačně. „Takže ten pohřeb?“

„Ano, víš, nebylo to zrovna takové, jak jsem čekal, to rozhodně ne.“ Přitiskl ruce dlaněmi k sobě, aby se přestaly třást, a i když se bránil, znovu jej stáhl vír vzpomínek…

~ ~ ~

Probudil se – zmatený a dezorientovaný. Pomalu si uvědomil tlukot svého srdce a nechal se jím přivést k plnému vědomí. Nikdy předtím se neocitl v tak naprosté temnotě, a navzdory Christinině opakovanému ujištění začal propadat panice. Panika vzrostla, když se pokusil odsunout víko krypty a zjistil, že se nemůže hýbat. Nad ním nebyl kámen, ale hrubé dřevo uzavírající jej tak těsně, že se jeho hruď při každém nádechu dotkla prken. Všude kolem něj se vznášel pach půdy.

Žádná šlechtická hrobka, ale obyčejný hrob.

Řval až do ochraptění, kroutil se a zmítal, co mu omezený prostor dovoloval, ale třebaže dřevo jednou či dvakrát zapraskalo, tíha zeminy byla neúprosná.

Pak se zarazil, neboť si uvědomil, že rozbít rakev a ležet pouze v hlíně by jeho situaci nesmírně zhoršilo. A tehdy se dostavil hlad.

Neměl ponětí, jak dlouho tak ležel, ochromený hrůzou a s útrobami drásanými zběsilým hladem, ale když nad sebou uslyšel zvuk lopaty zakusující se do země, visel již jeho zdravý rozum na vlásku.

~ ~ ~

„Víš," řekl stále ještě s hrůzou v hlase a poškrábal se na tváři, „existuje dobrý důvod, proč většina upírů pochází ze šlechtických rodin. Z krypty se uniká neskonale snáz. Já byl pohřbený důkladně a hluboko a Christině trvalo tři dny, než mě vykopala." Občas, dokonce i po staletích, když se večer probudil, byl znovu zpátky. Sám. Ve tmě. Tváří v tvář věčnosti.

„Takže tvůj otec," Vicki se odmlčela, zbytek jí ještě pořád dělal problémy, „Jindřich VIII. měl opravdu nějaké podezření?"

Henry se zasmál, ale moc humoru v tom nebylo. „Ó, ten měl víc než jen podezření. Později jsem se dozvěděl, že rozkázal, aby mi probodli srdce kůlem, ústa zacpali česnekem a sešili rty. Pak mi měli oddělit hlavu a pohřbít ji zvlášť. Díkybohu, Norfolk mi zůstal pravým přítelem až do konce."

„Viděl jsi ho ještě někdy?"

„Párkrát. Rozuměl lépe, než jsem si myslel."

„Co se stalo s Christinou?"

„Provedla mě zběsilostí, která po přeměně následuje. Střežila mě během roku, kdy jsem spal, zatímco se mé tělo přizpůsobovalo novému stavu. Naučila mě, jak se krmit bez zabíjení. A pak odešla."

„Odešla?" Vicki povytáhla obočí skoro až k linii vlasů. „Po tom všem jen tak odešla?"

Henry se znovu otočil a zadíval se oknem na osvětlené město. Klidně mohla někde tam venku být, nijak by to nezjistil. A musel se smutkem přiznat, že by o to ani nestál. „Když pouto mezi rodičem a dítětem pomine, lovíme raději o samotě. Naše nejpevnější pouta vznikají, když se krmíme, a ze sebe navzájem se krmit nemůžeme." Položil ruku na sklo. „Citové pouto, láska, jestli tomu tak chceš říkat, které nás vede k tomu nabídnout krev smrtelníkovi, nikdy nepřežije proměnu."

„Ale pořád můžete…"

„Ano, ale už to není totéž.“ Potlačil melancholii a znovu se otočil čelem k ní. „I to je příliš úzce spjaté s krmením.“

„Aha. Takže zkazky o upíří… ehm…“

„Sexuální zdatnosti?“ nadhodil Henry s úšklebkem. „Jsou pravdivé. Ale na druhou stranu taky máme hodně času na sbírání zkušeností.“

Vicki cítila, jak jí do tváří stoupá horko, a musela sklopit oči. Čtyři sta padesát let zkušeností… Mimoděk sevřela zuby a náhlá prudká bolest z čelisti jí přišla jako vítané odvedení pozornosti. *Dnes ne, bolí mě hlava.* Zavřela knihu, kterou držela v klíně, a opatrně ji odložila stranou, pak se podívala na hodinky. 4:43.

Už jsem svého času vyslechla pár zajímavých přiznání, ale tohle…

Samozřejmě tady byla možnost nevěřit vůbec ničemu z toho, co slyšela. Utéct z bytu a tomuhle totálnímu magorovi a pak zavolat lidi v bílých pláštích, aby pana Fitzroye, levobočka Jindřicha VIII. a tak dále, a tak dále, zavřeli tam, kam patří. Jenže ona mu věřila a snažit se přesvědčit samu sebe, že ne, by byla čiročirá lež.

„Proč jsi mi tohle všechno řekl?“ zeptala se nakonec.

Henry pokrčil rameny. „Z mého pohledu jsem měl dvě možnosti. Mohl jsem ti důvěřovat, nebo tě zabít. Když ti budu nejdřív důvěřovat,“ rozhodil ruce, „a pak zjistím, že to byl špatný nápad, můžu tě ještě pořád zabít dřív, než mi nějak uškodíš.“

„Tak moment,“ vzkypěla Vicki. „Zabít mě není zase tak lehké!“ Stál u okna, tři, možná čtyři metry daleko. Dříve než stačila mrknout, seděl vedle ní na pohovce s oběma rukama zlehka položenýma na jejím krku. Nedokázala by ho zastavit. Ani neviděla, že se pohnul. „Aha,“ řekla.

Pustil ji a pokračoval, jako by ho vůbec nepřerušila. „Ale kdybych tě nejdřív zabil, bylo by po všem. A já myslím, že si můžeme pomoci navzájem.“

„Jak?“ Takhle zblízka byla jeho přítomnost poněkud ohromující a musela se ze všech sil snažit, aby potlačila nutkání odsunout se. Nebo přisunout. Musela uznat, že za čtyři sta padesát let může vzniknout pěkně impozantní osobnost. Uhnula pohledem a upřela zrak na čalounění z bílého sametu.

„Démon loví v noci. Já taky. Ale ten, kdo démona vyvolává, je smrtelník a musí žít svůj život během dne.“

„Navrhuješ, abychom spojili síly?“

„Dokud nebude démon chycen, ano.“

Chvíli přejížděla rukou po sametu sem a tam, sem a tam, než se na něj znovu podívala. *Světle oříškové oči. Měla jsem pravdu*. „Proč ti na tom tak záleží?“

„Na chycení démona?“ Henry vstal a znovu přešel k oknu. „Nezáleží, ne konkrétně, ale noviny dávají ty vraždy za vinu upírům a tím nás všechny vystavují nebezpečí.“ Kdesi dole se objevily reflektory a Jarvisovou ulicí se prohnal osamělý vůz. „Až donedávna jsem si i já sám myslel, že jde o jednoho z mé rasy, o dítě, opuštěné a necvičené.“

„Cože, úmyslně ponechané samo sobě?“

„Možná. Možná jeho rodič vůbec netušil, že takové dítě má.“

„Myslela jsem, že jsi říkal, že musí dojít k navázání citového pouta.“

„Ne, říkal jsem, že citové pouto nepřežije proměnu, netvrdil jsem, že musí existovat. Můj druh může tvořit děti ze stejně špatných či náhodných důvodů jako tvůj. Z technického hlediska úplně stačí, když se upír napije příliš zhluboka, a smrtelník zároveň okusí jeho krev.“

„Smrtelník má okusit jeho krev? Jak by k čertu mohlo dojít k něčemu takovému?“

Otočil se k ní. „Chápu to tak,“ řekl suše, „že ty nekoušeš.“

Vicki cítila, jak jí rudnou tváře, a rychle změnila téma. „Takže ty jsi hledal dítě?“

„Dnes v noci?“ Henry zavrtěl hlavou. „Ne, dnes v noci jsem už věděl, že hledám démona.“ Přistoupil k pohovce a naklonil se přes ni, opřený rukama o opěrku ze světlého dřeva. „Až přestane to zabíjení, přestanou se šířit i historky a upíři se vrátí do mýtů a rasové paměti. Tak to máme raději. Ve skutečnosti děláme, co můžeme, aby to tak zůstalo. Jestli noviny přesvědčí čtenáře, že jsme skuteční, budou nás moci vypátrat – naše zvyklosti jsou příliš dobře známé.“ Zachytil její pohled, nepustil jej a hrozivě obnažil zuby. „Já rozhodně

nemám v úmyslu skončit probodnutý kůlem kvůli něčemu, co jsem neudělal.“

Když ji propustil – odmítla si nalhávat, že by dokázala uhnout očima, kdyby jí to nedovolil – nacpala si Vicki věci ležící na stolku zpátky do kabelky a postavila se. I když stála čelem k němu, soustředila pohled někam nad jeho pravé rameno.

„Musím si to promyslel,“ řekla hlasem tak neutrálním, jak jen dokázala. „To, co jsi mi vyprávěl… no, musím o tom přemýšlet.“

Ubohé, ale líp to nesvedla.

Henry přikývl. „Chápu.“

„Takže můžu jít?“

„Můžeš jít.“

Také přikývla, sáhla do kabelky pro rukavice a zamířila ke dveřím.

„Viktorie.“

Vicki nikdy nevěřila, že jména mají moc, ani že lze vyslovením něčího jména dotyčného ovládnout, ale nedokázala si pomoci a pomalu se otočila.

„Děkuji, že jsi nenavrhla, abych to všechno řekl policii.“

Vyprskla. „Policii? Vypadám jako blázen?“

Usmál se. „Ne, nevypadáš.“

Měl dlouhou dobu na to, aby si ten úsměv nacvičil, připomněla si, zatímco se snažila uklidnit náhle zběsile bušící srdce. Zašátrala za sebe po klice, našla ji, otevřela dveře a unikla. Navzdory nepatrné vzdálenosti se hned na druhé straně zastavila, aby popadla dech. *Upíři. Démoni. Tyhle věci se na policejní akademii neučí…*

Sedm

Protože ulice v centru města zdaleka nebyly tak temné a protože si tam na Woodbinské tak dobře poradila i při mnohem horším osvětlení, rozhodla se Vicki, že půjde domů pěšky. Vyhrnula si límec proti větru, ruce v rukavicích vrazila hluboko do kapes, spíše ze zvyku než kvůli většímu teplu, a vyrazila Bloorovou ulicí na západ. Nebylo to zase tak daleko a potřebovala přemýšlet. Studený vzduch jí dělal dobře na čelist a měla pocit, že zmírňuje i bušení v její hlavě. Přestože si musela dávat pozor, aby příliš nedupala podpatky na dlažbě, byla chůze nepoměrně šetrnější než otřesy, kterým by byla vystavena na zadním sedadle taxíku.

A potřebovala přemýšlet.

Upíři a démoni, nebo přinejmenším jeden upír a jeden démon. Za osm let u sboru už viděla hodně podivností a byla nucena uvěřit v existenci věcí, které většina duševně zdravých lidí – s výjimkou policejních důstojníků a sociálních pracovníků – raději ignorovala. V porovnání s jistými druhy krutosti, kterých se silní dopouštěli na slabých, nebyli upíři a démoni zase tak nestravitelní. A ten upír se navíc tvářil jako jeden z hodných.

Znovu viděla jeho úsměv a přísně si zakázala na vzpomínku reagovat.

Na Yongově ulici zahnula na jih a počkala na zelenou – spíše ze zvyku než z nutnosti. Třebaže křižovatka nebyla právě zaplavená světlem, měla daleko do ztemnělé a provoz byl stále slabý. Nebyla sice jediný člověk široko daleko – Yongova ulice se nikdy úplně

nevyprázdnila – ale ostatní chodci, jejichž pracovní či životní styl vyžadoval, aby se nacházeli venku v době mezi půlnocí a úsvitem, se od ní důsledně a nevtíravě drželi dál.

„To je tím, že chodíš jako polda," vysvětlil jí jednou Tony. „Po určité době si všichni vypěstujete ten samý styl. V uniformě nebo bez ní, to je jedno."

Vicki neměla důvod mu nevěřit, viděla účinek na vlastní oči. Stejně jako neměla důvod, proč nevěřit Henrymu Fitzroyovi; démona také viděla na vlastní oči.

Ve tmě zavířila temnota a byla pryč. Neviděla víc než jen matný obrys mizící v půdě a byla za to vděčná. I tak byla vzpomínka na něj dost hrůzná na to, aby od ní její mysl utíkala. Pach rozkladu si ale pamatovala dokonale.

Ani to, co viděla, ani to, co cítila, nebylo to hlavní, co ji přesvědčilo, že Henry mluvil pravdu. Obojí se dalo vytvořit uměle, i když netušila jak a proč. To, co ji přesvědčilo, byla její vlastní reakce. Neochota mysli jasně si vybavit to, co viděla. Pocit zla, chladného a neodbytného, který vyzařoval z temnoty.

Vicki si přitáhla kabát těsněji k tělu, i když chlad, který se do ní zakousl, neměl nic společného s noční teplotou.

Démon. Teď už aspoň vědí, co hledají. Vědí? Ne, *ona* to ví. Lehce se pousmála při představě, jak by to všechno vysvětlovala Miku Cellucimu. Nebyl tam, myslel by si, že se zbláznila. *Sakra, kdybych tam nebyla já sama, taky bych si myslela, že jsem se zbláznila.* Kromě toho to nemohla Cellucimu říct, aniž by prozradila Henryho…

Henry. Upír. Kdyby nebyl to, za co se vydával, proč by se obtěžoval s vytvářením tak komplikovaného příběhu?

Na tom nesejde, pokárala se. *Hloupá otázka.* Už potkala hodně patologických lhářů, pár jich zatkla a s jedním pracovala. „Proč" nebyla otázka, kterou by se nějak zvlášť zabývali.

Henryho příběh byl tak složitý, že musel být pravdivý. Nebo snad ne?

Na rohu Kolejní ulice se zastavila. Jen o blok dále na západ viděla světla hlavní policejní stanice. Mohla tam zaskočit, dát si kávu, promluvit si s někým chápavým. *O upírech a démonech, jasně.*

Náhle jí budova policejní stanice připadala velmi vzdálená.

Mohla projít kolem ní, pokračovat dál Hurónskou ulicí až domů, ale navzdory všemu se necítila unaveně a nechtěla se zavírat mezi čtyřmi stěnami, dokud nezažene všechny temné stíny. Sledovala rachotící tramvaj, skořápku světla a tepla, až na řidiče úplně prázdnou, a pokračovala dál na jih.

Jak se blížila ke skleněné a betonové budově Eaton's Center, uslyšela odbíjet zvony katedrály svatého Michala. Během dne jejich volání přehlušoval okolní hluk města, ale v tichém, nehybném čase před úsvitem doslova rozvibrovaly celé historické jádro města. Přidávaly se i menší zvony, ale zvony katedrály svatého Michala dominovaly.

Aniž úplně věděla proč, šla Vicki za jejich hlasem. Kdysi, před lety, když ještě nosila uniformu, pronásledovala po schodech katedrály kapsáře. Chytil se dveří, aby se domáhal práva azylu. Byly zamčené. Zjevně ani Bůh sám nedůvěřoval noci v srdci velkoměsta. Kapsář se jim vzpouzel celou cestu až k autu a vůbec mu nepřišlo zábavné, že o něm Vicki a její parťák mluví jako o Quasimodovi.

Očekávala, že těžké dřevěné dveře budou opět zavřené, ale k jejímu překvapení se tiše otevřely. Stejně tiše vklouzla dovnitř a zavřela za sebou.

Prosíme o klid, varoval nápis na papírové ceduli zastrčený v naleštěném mosazném stojanu, *probíhají velikonoční vigilie.*

Za tichého skřípotu gumových podrážek vstoupila Vicki do svatostánku. Svítila jen asi polovina světel, takže se chrám utápěl ve fantaskním, takřka mytickém příšeří. Vicki sice viděla, ale jen tak tak, a navíc pouze proto, že se nepokoušela zaostřit na nic, co vidět nepotřebovala. U oltáře klečel kněz a v několika předních řadách sedělo pár podsaditých žen v černém, které vypadaly jako odlité podle jedné formy. Polohlasné mumlání – Vicki předpokládala, že jde o modlitby – nesoucí se katedrálou a slabé cvakání korálků ani v nejmenším nerušily těžké ticho rozprostřené po budově. Čekání, celé to budilo dojem čekání. Na co, to Vicki netušila.

Vicki vklouzla do jedné řady lavic, když její pohled upoutalo třepotání plamínku svíčky, a posunula se tak, aby viděla do výklenku v jižní stěně. Tři nebo čtyři řady svíček v červených sklenicích

stoupaly až k obrazu lesknoucímu se ve světle jediného bodového reflektoru. Madona, oděná v modré a bílé, stála s rozevřenou náručí, jako by chtěla obejmout celý utrápený svět. Její úsměv nabízel útěchu, ale umělec zaznamenal i jistý smutek kolem jejích očí.

Jako mnoho lidí její generace byla i Vicki vychovaná ve vlažně křesťanském duchu. Dokázala rozpoznat církevní symboly, znala jejich historické pozadí, ale to bylo všechno. Nyní se, nikoli poprvé, pozastavila nad tím, jestli jí snad neuniklo něco podstatného. Stáhla si rukavice a posadila se.

Vždyť já ani nevím, jestli v Boha věřím, přiznala omluvně obrazu. *Ale na druhou stranu, ani na upíry jsem až do dnešní noci nevěřila.*

V katedrále bylo teplo a zdřímnutí, které si dopřála odpoledne, se najednou zdálo velmi vzdálené. Sklouzla po naleštěném dřevě a Madonina tvář se začala pomalu rozplývat…

~ ~ ~

V dálce se něco roztříštilo s charakteristickým tvrdým křápnutím, které zkušenému uchu napoví, že s tím někdo pořádně práskl o zem. Vicki sebou trhla, otevřela oči, ale zdálo se, že nemůže sebrat dost energie k tomu, aby se pohnula. Seděla zhroucená v lavici, chycená v podivné letargii, zatímco se zvuky ničení neustále přibližovaly. Slyšela křik mužských hlasů, spíše samolibých než rozzlobených, ale slova jí unikala.

Bodový reflektor ve výklenku podle všeho vyhořel. Zahalená do stínů a osvětlená pouze řadami svíček se nepřestávala smutně usmívat Madona s roztaženými pažemi, kterými chtěla obejmout svět. Vicki se zamračila. Svíčky byly silné a bílé, po jejich nerovných stěnách odkapával vosk a tvořil malá tuhnoucí jezírka v kovových svícnech a na kamenné podlaze.

Ale ty svíčky byly zakryté… a na podlaze ležel koberec…

Náhlé křápnutí, hlasitější a bližší než ostatní, způsobilo, že sebou trhla, ale kouzlo nehybnosti, které ji drželo v lavici, se nezlomilo.

Nejprve spatřila břit sekery, pak její násadu a nakonec i muže, který ji držel. Běžel postranní uličkou od čelní strany kostela, od oltáře. Na tmavých šatech měl prach od omítky a z objemné, napůl rozhalené kožené vesty Vicki zahlédla třpyt zlata. Světlo svíček se

odráželo od barevných kousků rozbitého skla uvázlých na horní části jeho vysokých bot. V černých, krátce střižených vlasech těsně kopírujících linii jeho hlavy se mu matně leskl pot a rty měl roztažené, odhalující zažloutlé pahýly zubů.

Před vstupem do výklenku se prudce zastavil, popadl dech a pozvedl sekeru.

Zastavila se těsně před Madoniným úsměvem a její násada pleskla o pozdviženou ruku mladého muže, který mu náhle zkřížil cestu. Sekerník zaklel a pokusil se zbraň vytrhnout. Sekera zůstala přesně tam, kde byla.

Z Vickiina úhlu pohledu to vypadalo, že mladík jen lehce pootočil zápěstím a pak sklonil paži, ale muselo v tom být víc, protože sekerník znovu zaklel, upustil zbraň a téměř ztratil rovnováhu. Klopýtl o krok zpátky a Vicki se mohla poprvé pořádně podívat do tváře mladíka, který nyní držel sekeru rovnoběžně se zemí.

Henry. Řady svící, jež mu planuly za zády, zdůraznily rudozlatý odstín jeho vlasů a takřka vytvořily kolem hlavy dojem svatozáře. Byl oblečen v Madoniných barvách, široké pruhy sněhově bílých krajek u límců a kolem rukávů, bílá košile deroucí se ven prostřiženými rukávy světle modrého kabátu. Jeho ve stínu utopené oči se zúžily a on trhl rukama vzhůru.

Násada sekery praskla. Tříštivý zvuk se rozlehl výklenkem, následovaný zarachocením obou oddělených částí o podlahu. Vicki neviděla, že by se Henry pohnul, ale hned v příštím okamžiku visel sekerník za vestu na jeho pěsti a kopal nohama ve vzduchu půl metru nad mramorovou podlahou.

„Požehnaná Panna je pod mou ochranou," prohlásil a jeho klidná slova v sobě nesla větší hrozbu než jakákoliv zbraň.

Sekerník otevřel ústa a zase je zavřel, ale nevydal ani hlásku. Visel bezvládně a vystrašeně. Když ho upír pustil, padl na kolena a zjevně nedokázal odtrhnout pohled od Henryho obličeje.

Vicki nyní upír připomínal anděla pomsty, připraveného každým okamžikem tasit plamenný meč a srazit Boží nepřátele. Sekerník měl očividně stejný dojem, neboť tiše zaskučel a zvedl roztřesené ruce v prosbě o milost.

Henry ustoupil a dovolil zajatci odvrátit zrak. „Jdi," poručil.

Sekerník šel, stále na kolenou, couvaje, dokud nezmizel z Vickiina zorného pole. Henry ho sledoval ještě o chvíli déle, pak se otočil, pokřižoval se a poklekl. Nad jeho skloněnou hlavou pohlédla Vicki do očí Madony na obrazu. Její vlastní víčka náhle ztěžkla a sama od sebe se pomalu zavřela.

Když je o chvíli později znovu otevřela, bodový reflektor byl opět na místě, svíčky zase hořely ve sklenicích, jen rudozlatá hlava zůstávala nadále skloněná před obrazem.

Její nehybnost podle všeho pominula, takže se pomalu postavila, vyklouzla z lavice a zamířila k výklenku. „Henry…"

Když uslyšel své jméno, pokřižoval se, vstal a obrátil se k ní, zapínaje si černý kožený kabát.

„Co…"

Zavrtěl hlavou, přiložil si prst k ústům, uchopil ji jemně za paži a vyvedl ji ze svatostánku.

„Zdřímla sis příjemně?" zeptal se, když za nimi zapadly těžké dřevěné dveře.

„Zdřímla?" zopakovala Vicki a prohrábla si rukou vlasy. „Já… myslím, že ano."

Henry se jí zahleděl do tváře a ustaraně se zamračil. „Jsi v pořádku? Dostala jsi dnes pořádnou ránu do hlavy."

„Ne, je mi fajn." Očividně to byl jen sen. „Nemáš cizí přízvuk." V tom snu ho měl.

„Ztratil jsem ho už před lety. Přijel jsem do Kanady hned po první světové válce. Určitě jsi v pořádku?"

„Už jsem ti řekla, že jsem." Vydala se po schodech katedrály dolů.

Henry si povzdechl a následoval ji. Měl pocit, že někde četl, že spánek po otřesu mozku není zrovna to nejlepší, ale vešel do kostela hned za ní, takže nemohla spát příliš dlouho.

Byl to jen sen, řekla si Vicki pevně, zatímco oba zamířili k severu. *Upíry a démony ještě zvládnu, ale svatá vidění už ne.* Ačkoliv proč by se jí mělo zdát o tom, jak Henry Fitzroy brání obraz Panny Marie před někým, kdo vypadal jako jeden z vojáků Olivera Cromwella, o tom neměla ani zdání. *Možná to bylo znamení.* A

možná to *bylo* ránou do hlavy. Ať tak či tak, posledních pár pochybností, které jí o Jeho nemanželské bývalé královské Výsosti zbývaly, se podle všeho rozplynuly, a i když to raději připisovala na účet podvědomí než božímu zásahu, rozhodla se uchovat si otevřenou mysl. Pro všechny případy. *Počkat.…*

„Tys mě sledoval!“

Henry se opatrně usmál. „Právě jsem ti svěřil tajemství, které by mě mohlo stát život. Musel jsem vidět, jak se s tím vypořádáš.“

Navzdory dopálení musela Vicki uznat, že to dává smysl. „A?“

Pokrčil rameny. „To mi řekni ty.“

Vicki si upravila popruh kabelky na rameni. „Myslím,“ začala pomalu, „že máš pravdu. Mohli bychom dokázat víc, když budeme spolupracovat. Takže jsi získal parťáka – prozatím.“ Zakopla o tmavou prasklinu v chodníku, narovnala se dřív, než jí Henry stačil pomoci, a suše dodala: „Ale myslím, že bys měl vědět, že ze zásady pracuji jen ve dne.“ Zatím ještě nedozrál čas k tomu, aby mu řekla proč. Ještě ne.

Henry přikývl. „To mi vyhovuje. Já sám, poněkud citlivý na sluneční světlo, dávám přednost práci v noci. Takže společně pokryjeme celých čtyřiadvacet hodin. A když už mluvíme o dnech,“ vrhl rychlý pohled k východu, kde už cítil příchod úsvitu, „musím jít. Můžeme to probrat zítra večer?“

„Kdy?“

„Dvě hodiny po západu slunce? Tak budu mít čas sehnat si něco k zakousnutí.“

Byl pryč, než stačila zareagovat. Nebo souhlasit.

„Zítra večer se uvidí, kdo bude komu hrát druhé housle,“ zavrčela a zahnula na západ k domovu.

Slunce se vyhouplo nad obzor, právě když dorazila do svého bytu a se zíváním tak širokým, až jí hrozilo, že si vykloubí čelist, padla rovnou do postele.

Jen proto, aby byla hrubě probuzena o necelých čtyřicet pět minut později…

„KDE! JSI! BYLA!“ Celluci zdůraznil každé slovo důkladným zatřesením.

Vicki, jejíž reakce po probuzení nikdy nepatřily k nejrychlejším, ho dokonce nechala dokončit větu, než zvedla ruce mezi jeho paže a setřásla je z ramen.

„O čem to k čertu mluvíš, Celluci?“ dožadovala se odpovědi, zatímco si jednou rukou stínila oči před stropní lampou a druhou šátrala na nočním stolku po brýlích.

„Jeden z uniformovaných viděl, jak někdo vleče ženu, která vypadala jako ty, do nejnovějšího modelu BMW. Bylo to těsně po půlnoci a necelých pět bloků od poslední mrtvoly. Chceš mi snad tvrdit, že jsi dnes v noci v oblasti kolem Woodbinské nebyla?“

Vicki se opřela o pelest, povzdechla si a posunula si brýle na nose. „Co tě opravňuje strkat nos do mých věcí?“ Nemělo smysl hádat se s Cellucim dřív, než vychladl.

„Já ti povím, co mě opravňuje strkat nos do tvých věcí.“ Seskočil z postele a začal rázovat po ložnici sem a tam, tři kroky, otočka, tři kroky, otočka. „Vlezla jsi doprostřed policejní akce, to mě k tomu opravňuje. Byla jsi…“ Najednou se zarazil. Zúžily se mu panenky a vyčítavě ukázal prstem směrem k Vicki. „Co tě praštilo?“

„Nic.“

„*Nic* ti určitě neudělalo na čelisti modřinu velikosti grapefruitu,“ zavrčel Celluci. „To byl on, že jo? Ten chlápek, co tě naložil do auta.“ Znovu se posadil na postel a natáhl ruku, aby si natočil Vickiinu tvář ke světlu.

„Ty jsi zešílel!“ Srazila mu ruku stranou. „Jelikož mě očividně nenecháš vyspat dřív, než uspokojím tvou zcela iracionální zvědavost, dobrá, odpovím, byla jsem v té oblasti. A jak mi neustále předhazuješ, ve tmě moc dobře nevidím.“ Věnovala mu sladký úsměv škorpióna. „Přece jen jsi měl v něčem pravdu. Už je ti líp?“

Odpověděl jí stejným úsměvem a pak zavrčel: „Pokračuj.“

„Šla jsem s přítelem. Když jsem nakráčela obličejem do sloupu, vzal mě k sobě, aby se ujistil, že jsem v pořádku. Jasné?“ Mávla rukou ke dveřím a vrhla se zpátky do polštářů. „A teď vypadni!“

„Houby jasné.“ Udeřil dlaní o postel. „S výjimkou mého parťáka jsi ten nejhorší lhář na světě a právě mě tady krmíš prvotřídními pitomostmi. Kdo je ten tvůj přítel?“

„Do toho ti nic není.“

„Kam tě odvezl?“

„Do toho ti taky nic není.“ Posadila se a pohlédla mu zblízka do tváře. „Snad nežárlíš, Celluci.“

„Žárlit? K čertu, Vicki!“ Zvedl ruce, jako by s ní chtěl znovu zatřepat, ale nechal je zase klesnout, když viděl, jak se jí zúžily panenky a ruce se zvedly k obraně. „Mám na krku šest mrtvol. Nechci, abys byla sedmá!“

Promluvila nebezpečně tichým hlasem. „Právě ty bys měl být schopen vrhnout se i do ohně, abys to vyřešil, ne?“

„Co to s tím má společného? Já tam měl s sebou půlku zasraného sboru. Ty jsi byla sama!“

„Ach tak.“ Náhle ho popadla za kabát a přitáhla si ho, dokud se nedotýkali nosy. „Takže sis dělal starosti?“ procedila skrz zaťaté zuby. Bolela ji z toho čelist, ale aspoň jí to zabránilo vyrvat mu hrdlo z těla.

„Samozřejmě že jsem si dělal starosti.“

„TAK PROČ JSI TO NEŘEKL, A MÍSTO TOHO MĚ TU STŘÍDAVĚ NAPADÁŠ A OBVIŇUJEŠ?“ Odstrčila ho tak prudce, až jej shodila z postele, a on se musel hrabat zpátky na nohy.

„No?“ vybídla ho, když znovu získal rovnováhu.

Shrnul si z čela loknu vlasů a pokrčil rameny. Dokonce při tom vypadal trochu zkrotle. „To… já… já nevím.“

Vicki si založila ruce na prsou a opatrně se opřela o polštáře. Vzhledem k tomu, že by za podobných okolností udělala totéž, řekla si, že to bude muset nechat být. Kromě toho ji bolela čelist, bolela ji celá hlava, a navíc teď měla v žilách tolik adrenalinu, že neusne snad týden.

„Už jsi byl doma?“ zeptala se.

Celluci si unavenou rukou protřel oči. „Ne. Ještě ne.“

Odložila brýle zpět na noční stolek a poklepala rukou na postel vedle sebe.

O chvíli později ji něco napadlo.

„Počkej chvíli – pozor na moji čelist – klíče od bytu jsi mi přece vrátil před několika měsíci.“

Jeho odpověď byla zcela věcná. „Nechal jsem si udělat kopii.“

„Řekl jsi mi, že žádné kopie nejsou!“

„Vicki, ty jsi mizerný lhář. Oproti tomu já jsem velmi dobrý. Au, to bolelo!“

„To taky mělo.“

~ ~ ~

„Ne, mami, nejsem nemocná. Jen jsem včera dělala na jednom případu dlouho do noci.“ Vicki si přitiskla telefon mezi rameno a ucho a nalila si velký hrnek kávy.

Slyšela, jak si matka na druhé straně linky hluboce povzdechla. „Víš, Vicki, když jsi odešla ze sboru, doufala jsem, že si o tebe budu moci přestat dělat starosti. A dopadlo to tak, že jsou tři odpoledne a ty jsi ještě nevstala z postele.“

Co měla jedna věc společného s druhou, Vicki naprosto unikalo. „Mami, už neležím. Piju kávu.“ Hlasitě si usrkla. „Mluvím s tebou. Co chceš víc?“

„Chci, aby sis našla normální práci.“

Jelikož si Vicki dobře uvědomovala, jak byla matka na její dvě policejní pochvaly pyšná, přešla to mlčením. Věděla, že až přijde čas – pokud k tomu již nedošlo – začne se fráze „moje dcera, soukromá vyšetřovatelka“ vkrádat do matčiných rozhovorů stejně často jako kdysi „moje dcera, vyšetřovatelka z oddělení vražd“.

„A navíc, Vicki, zníš divně.“

„Vrazila jsem obličejem do sloupu. Udělala jsem si na bradě malou bouli. Trochu to bolí, když mluvím.“

„Včera v noci?“

„Ano, mami.“

„Víš, že potmě nevidíš…“

Teď si povzdechla zase Vicki. „Mami, začínáš mluvit jako Celluci.“ Řečený Celluci právě vyšel z ložnice a zastrkával si košili do kalhot. Vicki mávla ke konvici s kávou, ale on jen zavrtěl hlavou a nasoukal se do kabátu. „Počkej chvíli, mami.“ Přikryla jednou rukou sluchátko a sjela ho kritickým pohledem. „Jestli takhle budeme pokračovat dál, měl by sis zase přinést holení. Vypadáš jako terorista.“

Poškrábal se na bradě a pokrčil rameny. „V kanceláři mám břitvu.“

„A věci na převlečení?“

„Těch pár hodin to ve včerejší košili přežiju.“ Sklonil se, jemně ji políbil, dávaje si pozor, aby příliš nepřitlačil na zvětšující se zelenofialovou modřinu. „Předpokládám, že mě asi neposlechneš, když tě požádám, abys byla opatrná?“

Opětovala jeho polibek tak nadšeně, jak jen byla schopná, a řekla: „Předpokládám, že mě asi neposlechneš, když tě požádám, abys přestal s tím tvým zatraceným ochranářstvím?“

Zamračil se. „Protože jsem tě požádal, abys byla opatrná?“

„Protože předpokládáš, že nebudu. Protože předpokládáš, že udělám něco hloupého.“

„Tak dobře.“ Zvedl ruce na znamení, že se vzdává. „A co takhle: nedělej nic, co bych neudělal já?“

Uvažovala, že mu řekne: „*Dnes večer jdu na návštěvu k upírovi, co ty na to?*“ ale rozhodla se to neudělat a místo toho řekla: „Myslela jsem, že sis přál, abych nedělala nic hloupého.“

Usmál se. „Zavolám ti,“ řekl a odešel.

„Jsi tam ještě, mami?“

„Nenechají mě jít domů až do pěti, zlatíčko. Kde jinde bych měla být? Co to bylo?“

„Mike Celluci byl právě na odchodu.“ Strčila si telefon do podpaží a šla si udělat toust, odvíjejíc za sebou extra dlouhou šňůru.

„Takže s ním zase chodíš?“

Poslední kus chleba už měl trochu plesnivé okraje. Hodila ho do smetí a spokojila se s balíčkem neznačkových čokoládových křupek. „Už to tak vypadá.“

„No, víš, co se říká o jaru a lásce mladého muže.“

Znělo to pochybovačně, takže Vicki raději změnila téma. Při několika málo příležitostech, kdy se setkali, se Celluci matce poměrně líbil, jen měla pocit, že z hlediska temperamentu by na tom oba byli líp, kdyby si k sobě našli někoho klidnějšího. „Ono je jaro?“ Poryvy větru metaly do oken cosi, co mohlo být deštěm, ale připomínalo spíše plískanici.

„Je duben, zlatíčko. Což znamená, že je jaro.“

„Jo, jaké je u tebe počasí?“

Matka se zasmála. „Sněží.“

Vicki si smetla drobky křupek z mikiny a dolila si kávu. „Podívej, mami, tohle bude stát katedru spoustu peněz.“ Matka už osmnáct let pracovala jako osobní sekretářka vedoucího katedry biologie na Queen’s University v Kingstonu a nahromaděná privilegia zneužívala při každé možné příležitosti. „I když víš, že si s tebou povídám moc ráda, měla jsi nějaký konkrétní důvod, proč jsi mi volala?“

„No, říkala jsem si, že bys mohla přijet na Velikonoce.“

„Na Velikonoce?“

„Jsou tento týden. Já nedělám zítra ani v pondělí, takže bychom mohli mít čtyři dny jen pro sebe.“

Temnota, démoni, upíři a šest mrtvých těl, ze kterých někdo surově vyrval život.

„Myslím, že ne, mami. Případ, na kterém teď dělám, se může pohnout každou chvíli…“

Poté co si vyslechla pár dalších otřepaných frází a slíbila, že se ozve, Vicki zavěsila a odešla k posilovací lavici, aby si odpracovala stejným dílem snězené sladkosti a pocit viny.

~ ~ ~

„Henry, tady je Caroline. Mám dva lístky na Fantoma na čtvrtého května. Říkal jsi, že bys to chtěl vidět, takže máš šanci. Zavolej mi, jestli budeš mít čas.“

To byl jediný vzkaz na záznamníku. Henry potřásl hlavou nad neurčitým pocitem zklamání. Neexistoval důvod, proč by mu Vicki Nelsonová měla volat. Ani žádný důvod, proč by to po ní měl chtít.

„Tak dobře,“ probodával pohledem odraz ve starožitném zrcadle nad telefonním stolkem, „takže mi řekni, proč jsem jí důvěřoval. Okolnosti?“ Zavrtěl hlavou. „Ne. Okolnosti říkaly, že jsem se jí měl zbavit. Mnohem elegantnější řešení, a taky mnohem méně riskantní. Zkus to znovu. Někoho ti připomněla? Jestli budeš žít dost dlouho – a to ty budeš – bude ti *každý* někoho připomínat.“

Odvrátil se od zrcadla, povzdechl si a prohrábl si vlasy. Mohl to popírat dle libosti, ale ona mu opravdu někoho připomínala. Vzhledem možná ne, ale způsoby.

Ginevra Treschiová byla první smrtelnice, ke které po přeměně pocítil důvěru. Byly i jiné, s nimiž si na důvěru hrál, ale v jejím náručí byl sám sebou a nepotřeboval být ničím víc. Nebo míň.

Když zjistil, že v alžbětinské Anglii žít nemůže – byla příliš podobná Anglii, kterou znal, a zároveň příliš odlišná – přestěhoval se na jih, do Itálie a nakonec do Benátek. Benátky měly každému jeho druhu hodně co nabídnout, neboť starobylé město ožívalo s příchodem noci a v jeho stínech se mohl krmit, co hrdlo ráčilo.

Byl karneval, vzpomínal, a Ginevra stála u San Marka, na okraji náměstí, a dívala se, jak se před ní davy lidí valí tam a zpátky jako živý kaleidoskop. Zdála se být mezi vší přetvářkou tak skutečná, že přistoupil blíž. Když odešla, sledoval ji až do domu jejího otce a pak strávil zbytek noci tím, že pátral po jejím jménu a rodinných poměrech.

„Ginevra Treschiová.“ I po třech staletích a mnoha dalších smrtelnících znělo to jméno v jeho ústech jako požehnání.

Příští noc, když služebnictvo spalo a dům byl tichý a temný, se vkradl do jejího pokoje. Tlukot jejího srdce jej zavedl až k posteli a tam jí jemně odhrnul přikrývku. Skoro třiatřicet let, vdova. Nebyla krásná, ale tak kypěla životem – dokonce i ve spánku – že jen stál a hleděl na ni. Jen aby po pár okamžicích zjistil, že jeho pohled opětuje.

„Nechci uspěchat vaše rozhodnutí,“ řekla suše. „Ale začíná mi být zima a ráda bych věděla, jestli mám začít křičet.“

Měl v úmyslu ji přesvědčit, že se jí jen zdál, ale zjistil, že nemůže.

Byl jim dopřán skoro rok společných nocí.

~ ~ ~

„Klášter?“ Henry se zvedl na lokti a vymotal si krk zapletený do dlouhého pramene ebenových vlasů. „Promiň, že ti to tak říkám, *bella*, ale pochybuji, že by se ti klášterní život zamlouval.“

„Já nežertuji, Enrico. Zítra po ranní mši vstoupím k benediktýnským sestrám.“

Henry nebyl na okamžik schopen slova. Pomyšlení na to, jak jeho Ginevra žije pod zámkem odtržená od světa, ho zasáhlo jako fyzický úder. „Proč?“ vypravil ze sebe nakonec.

Posadila se a objala si kolena pažemi. „Dostala jsem na vybranou. Buď sestry, nebo Giuseppe Lemmo.“ Zkřivila rty, jako by kousla do něčeho hořkého. „Řád mi připadal jako lepší volba.“

„Ale proč vůbec volit?“

Usmála se a zavrtěla hlavou. „Za ta léta, co žiješ mimo svět, jsi na pár věcí zapomněl, má lásko. Otec si přeje, abych se provdala za signora Lemma, ale milostivě mi dovolí oddat se Bohu, už jen proto, aby dostal svou až příliš vzdělanou dceru pryč z domu.“ Její hlas zvážněl a přejela prstem po celé délce Henryho nahé hrudi. „Bojí se inkvizice, Enrico. Bojí se, že přivolám na rodinu papežské psy.“ Zkřivila rty. „Nebo že bude nucen se mě zřeknout.“

Henry na ni udiveně hleděl. „Inkvizice? Ale vždyť jsi nic neudělala…“

Povytáhla obočí. „Lehávám s tebou a některým, třebaže nevědí, kdo jsi, by to zcela stačilo. Kdyby věděli, že jsem se ze své vůle odevzdala andělu temnot…“ Natočila zápěstí, aby bylo vidět malou ranku. „…i upálení by pro mě bylo až příliš dobré.“ Pokusil se promluvit, ale umlčela ho prstem položeným na ústa. „Ano, ano, nikdo to neví, ale já jsem také žena, která se opovažuje používat vlastní rozum, což v dnešní době stačí. Kdyby můj manžel zemřel a zanechal mě bohatou, nebo kdybych mu povila syna, jenž by nesl dál jeho jméno…“ Její ramena se nadzdvihla a opět klesla. „Bohužel…“

Chytil ji za ruku. „Máš ještě další možnost.“

„Ne.“ Povzdechla si. Dech se jí chvěl, když ho vypouštěla z úst. „Přemýšlela jsem o tom dlouze a usilovně, Enrico, a nemohu se dát tvou cestou. Je to má potřeba žít v souladu s tím, co jsem, co mě nyní uvádí do nebezpečí. Jednoduše bych nemohla existovat za maskami, které musíš nosit, abys přežil.“

Byla to pravda a on to věděl, ale to ji nedělalo o nic snesitelnější. „Když jsem se proměnil…“

„Když jsi byl proměněn,“ přerušila ho, „podle toho, co jsi mi říkal, byla tvá vášeň tak veliká, že kvůli ní nezbýval prostor pro rozumnou myšlenku, prostor uvážit, co se stane pak. Ačkoli mám

vášeň moc ráda,“ sjela mu rukou mezi nohy, „nemohu v ní ztratit sebe samu.“

Zatlačil ji zpátky do polštářů a uvěznil ji pod sebou. „Tohle nemusí skončit.“

Zasmála se. „Znám tě, Enrico.“ Přivřela oči a pevně přitiskla rty na jeho tělo. „Mohl bys to dělat s jeptiškou?“

Po chvilkovém šoku se také rozesmál a přitiskl svá ústa k jejím. „Jestli si jsi jistá,“ zamumlal jí do rtů.

„Jsem. Pokud se musím vzdát svobody, tak raději pro Boha než pro muže.“

Jediné, co mohl dělat, bylo respektovat její rozhodnutí.

Její ztráta ho bolela, ale během měsíců, jež následovaly, bolest polevila a stačilo mu vědomí, že je u sester v bezpečí. Třebaže uvažoval o odchodu, setrvával Henry nadále v Benátkách. Nechtěl přetnout i poslední pouto.

Naprostou náhodou se dozvěděl, že ji sestry nedokázaly udržet v bezpečí natrvalo. Přidušené šeptání zaslechnuté v jedné tmavé kavárně mu přineslo zprávu, že si pro Ginevru Treschiovou přišli psi, odvedli ji přímo z kláštera, prohlásili, že obcovala s ďáblem, a řekli, že ji stihne exemplární trest. Byla u nich už tři týdny.

Tři týdny s ohněm, železem a bolestí.

Chtěl vzít jejich citadelu útokem jako Kristus brány pekelné, ale donutil se ovládnout zuřivost. Nemohl by ji zachránit, kdyby se sám vrhl do náruče inkvizice.

Pokud z ní vůbec zůstalo něco, co se ještě dalo zachránit.

Obsadili jedno křídlo dóžecího paláce – dóže byl více než ochoten spolupracovat s Římem. Pach smrti se valil sály jako hustá mlha a zápach krve zanechával stopu tak silnou, že by ji dokázal sledovat i smrtelník.

Našel ji viset tak, jak ji nechali. Zápěstí měla pevně spoutaná za zády, hrubý provaz rozedraný od bičování a vytahování do výšky. Z popálených kotníků jí visela těžká železná závaží. Očividně začali bičováním a postupně přidávali stále silnější a bolestivější přesvědčovací prostředky. Byla mrtvá sotva pár hodin.

~ ~ ~

„…doznala se, že měla styky s ďáblem, dosáhla odpuštění, odevzdala duši Bohu.“ Poškrábal se prsty ve vousech. „Velmi uspokojivé, vzato kolem a kolem. Máme vrátit tělo sestrám, nebo její rodině?“

Starší dominikán pokrčil rameny. „Nevidím, jaký je v tom rozdíl, ona… kdo jsi?“

Henry se usmál. „Jsem pomsta,“ řekl, zavřel za sebou dveře a zajistil je závorou.

~ ~ ~

„Pomsta,“ povzdechl si Henry a otřel si zpocené dlaně do riflí. Papežští psi zemřeli v hrůze, žebrali o život, ale Ginevru to zpět nepřivedlo. Nepřivedlo ji zpátky nic, dokud na dveře jeho vzpomínek nezaklepala Vicki. Byla ve svém světě tak skutečná jako před ní Ginevra, a pokud si nedá hodně velký pozor, stane se velmi skutečnou i v jeho vlastním.

Sám to chtěl – nebo ne? Chtěl někoho, komu mohl důvěřovat. Někoho, kdo by viděl pod masku.

Znovu se otočil čelem ke svému odrazu v zrcadle. Ostatní muži i ženy, do jejichž životů za všechna dlouhá léta po Ginevře vstoupil, se jej nikdy tak nedotkli.

„Drž si ji od těla,“ varoval sám sebe. „Přinejmenším dokud nebude poražen démon.“ Jeho odraz se tvářil pochybovačně a on si povzdechl. „Já jen doufám, že na to stačím.“

~ ~ ~

Dívka vyrazila zpoza těžkého stolu a v safírových očích se jí blýskalo. „Myslela jsem, že jste gentleman, pane!“

„A měl jsi naprostou pravdu, Smithi.“ Kapitán se s kočičí elegancí uklonil a ani na okamžik nespustil výsměšný pohled ze své kořisti. „Nebo ti mám říkat raději slečno Smithová? Na tom nesejde. Jak jsi poznamenala, byl jsem gentleman. Brzy zjistíš, že jsem na ten titul před nějakým časem rezignoval.“ Vrhl se na ni, ale ona se mu mrštně vyhnula.

„Jestli ke mně uděláte ještě jeden pohyb, začnu křičet.“

„Jen si křič.“ Roxborough se opřel štíhlým bokem o stůl. „Nebudu ti v tom bránit. Ačkoli mě bolí pomyšlení, že budu muset sdílet tak rozkošnou kořist se svou posádkou.“

„Fitzroyi, co je to za škvár?“

„Henry, prosím, ne Fitzroyi.“ Uložil soubor a vypnul počítač. „A tenhle škvár,“ řekl a narovnal se, „je moje nová kniha.“

„Tvoje co?“ podivila se Vicki a posunula si brýle na nose. Šla za ním od dveří jeho bytu až do maličké pracovny, a to i přesto, že ji žádal, aby chvíli počkala v obývacím pokoji. Jestli si šel zavřít rakev, musela ji vidět. „Ty tyhle věci vážně čteš?“

Henry si povzdechl, vytáhl z police nad stolem knížku v měkké vazbě a podal jí Vicki. „Ne, já tyhle věci píšu.“

„Aha.“ Na obálce knížky se skvěla částečně odhalená mladá žena ve vášnivém, ač diskrétním objetí zcela odhaleného mladého muže. Na zadní straně obálky stálo, že se děj románu odehrává koncem devatenáctého století, ale obě postavy měly zcela nedobové účesy a nalíčení. Ozdobnou kurzívou vyvedený nápis hlásal jak název knihy, tak jméno autora: Pán osudu, Alžběta Fitzroyová.

„Alžběta Fitzroyová?“ zeptala se Vicki a knížku mu vrátila.

Henry ji zasunul zpátky do poličky, odsunul kolečkovou židli od stolu a se sardonickým úsměvem se postavil. „Proč ne Alžběta Fitzroyová? Rozhodně na to jméno měla stejné právo jako já.“

Předpona „fitz“ označovala levobočka a dávala se uznaným dětem z náhodných svazků. Slovo „roy“ identifikovalo jako otce krále. „Ty jsi s rozvodem nesouhlasil?“

Jeho úsměv se zkřivil ještě víc. „Vždy jsem byl věrný poddaný svého otce krále.“ Odmlčel se, jako by si snažil vzpomenout. Když znovu promluvil, znělo to už méně výsměšně. „Měl jsem rád Její milostivé Veličenstvo královnu Kateřinu. Byla vlídná k velmi zmatenému malému chlapci, jenž se narodil do situace, které nerozuměl a která ho popravdě ani příliš nezajímala. Marie, královská princezna, která mě mohla ignorovat nebo mi udělat i horší věci, mě přijala jako bratra.“ Jeho hlas se přiostřil. „Neměl jsem rád Alžbětinu matku a tyto pocity byly bezesporu vzájemné. Vzhledem k tomu, že všechny zúčastněné strany se již dávno odebraly na pravdu Boží, ne, já jsem s rozvodem nesouhlasil.“

Vicki se ještě jednou podívala na poličku s brožovanými knížkami, zatímco ji Henry zdvořile, leč nesmlouvavě odváděl ze své pracovny. „Předpokládám, že máš spoustu materiálu, který můžeš využít pro děj," zamumlala pochybovačně.

„To mám," přikývl Henry a přemítal, proč mají někteří lidé menší problémy vypořádat se s jeho upírstvím než se skutečností, že píše romantickou literaturu.

„Myslím, že si tímto způsobem můžeš vyrovnat účty se spoustou lidí ze své minulosti." Ze všech podivných scénářů, které si Vicki pro večerní schůzku s tímto přes čtyři století starým upírem, nemanželským synem Jindřicha VIII., dovedla představit, ani jeden nezahrnoval zjištění, že se živí jako autor – *jak se tomu říká?* – červené knihovny.

Zasmál se, ale pak zavrtěl hlavou. „Jestli máš na mysli mé příbuzné, tak s většinou z nich jsem se vyrovnal. Jsem stále naživu. Ale to není důvod, proč píšu. Jsem v tom dobrý, velmi slušně si tím vydělávám a většinu času mě to i baví." Pokynul jí na pohovku a sám se posadil na druhý konec. „Mohl bych přežívat od krmení do krmení – a už jsem to tak občas i dělal – ale rozhodně výrazně preferuji život v pohodlí před krysami prolezlou hrobkou."

„Ale už chodíš po světě tak dlouho," podivila se Vicki a usedla do stejného rohu, ze kterého se zvedla brzy ráno téhož dne, „jak to, že nejsi bohatý?"

„Bohatý?"

Vicki připadal jeho hrdelní smích velmi atraktivní a přistihla se, že uvažuje o… v duchu si vlepila políček a vrátila zatoulanou mysl k aktuálnímu tématu.

„Ach, jistě," pokračoval. „Mohl jsem si za pár babek koupit firmu IBM v roce devatenáct set… něco, ale kdo to mohl tušit?

Jsem upír, ne jasnovidec. A teď," sebral si z kalhot smítko, „můžu ti položit otázku?"

„Poslož si."

„Proč jsi uvěřila tomu, co jsem ti říkal?"

„Protože jsem viděla démona a ty jsi neměl žádný logický důvod, proč mi lhát." Nebylo zapotřebí vykládat mu o snu – nebo vizi –

který měla v kostele. S jejím rozhodnutím stejně neměl mnoho společného.

„To je všechno?“

„Jsem jednoduchý člověk. A teď,“ napodobila jeho tón, „dost řečí o nás. Jak chytíme démona?“

Nuže dobrá, přikývl Henry tiše. *Jestli to tak chceš, dost řečí o nás.*

„Ne my. Já.“ Kývl hlavou k jejímu konci pohovky. „Ty chytíš toho muže nebo ženu, který ho vyvolává.“

„Fajn.“ Vypořádat se s problémem přímo u zdroje dávalo Vicki dokonalý smysl a čím dále bude moci zůstat od toho odporného kusu temnoty, tím lépe pro ni. Přehodila si pravou nohu přes levé koleno a chytila se oběma rukama za kotník. „Jak si můžeš být tak jistý, že máme co do činění s jednotlivcem, a ne tajným bratrstvem nebo kultem?“

„Velkou část toho, co démona přivolá, tvoří soustředěná touha a většina skupin jednoduše není schopna dosáhnout potřebné jednomyslnosti.“ Pokrčil rameny. „Vzhledem k procentu úspěšnosti je dost pravděpodobné, že jde jen o jednoho člověka.“

Napodobila jeho pokrčení rameny. „Tak na to vsadíme. Nějaké charakteristické znaky, po kterých bych měla pátrat?“

Henry natáhl ruku a zabubnoval prsty o čalounění. „Pokud se ptáš na to, jestli démony vyvolává určitý typ lidí, tak ne. I když,“ zamyšleně se zamračil, „v jistém smyslu ano. Jde bez výjimky o lidi, kteří hledají jednoduchou odpověď, způsob, jak dostat bez práce to, co chtějí.“

„Právě jsi mi popsal životní styl milionů lidí,“ řekla Vicki suše. „Mohl bys být trochu konkrétnější?“

„Démon je žádán o hmotné statky. Kdyby zůstal uvězněn v pentagramu a jen odpovídal na otázky, nepotřeboval by zabíjet. Hledej někoho, kdo náhle získal velké bohatství, peníze, auta. A démoni neumějí tvořit, takže to všechno musí odněkud vzít.“

„Mohli bychom ho chytit za vlastnictví odcizeného zboží?“ Nelze označit všechny existující bankovky, ale luxusní auta, šperky a cenné papíry vysledovatelné jsou. Vicki se opět začal zrychlovat pulz, jak si probírala možnosti, které se ve vyšetřování rázem otevřely. *Ano!*

Sbalila ruce do pěstí a vítězně udeřila do vzduchu. Byla to jen otázka času. Dostanou ho. Nebo ji.

„Ještě jedna věc," varoval ji Henry a snažil se na ni neusmívat. Jak se tomu říká? Stínový box? „Čím častěji se ten člověk bude dostávat do styku s démony, tím nervově labilnější bude."

„Jo? No, další radost, na kterou se můžeme těšit, ale v dnešní době to bude muset být fakt pořádný magor, aby si toho někdo všiml. Co démon?"

„Není příliš mocný."

Vicki vyprskla. „Ty bys možná dokázal vyrvat někomu hrdlo jediným úderem…" Odmlčela se a Henry přikývl v odpověď na tuto ne zcela vyslovenou otázku. „…ale nikdo další, koho znám, by to nesvedl. Tenhle démon je mocný až až."

Henry zavrtěl hlavou. „Na démona ne. Pokaždé, když je přivolán, se musí nakrmit, aby mohl působit na věci v tomto světě."

„Takže ty vraždy jsou jeho krmení? Zcela náhodné?"

„Nepožadoval je ten člověk, který démona ovládá, jestli ses ptala na tohle. Kdyby démon zabíjel obchodní či osobní konkurenty jednoho člověka, policie by ho nebo ji už dávno dopadla. Ne, démon si vybírá, kde a na kom se nasytit."

Vicki se zamračila. „Ale jasný vzorec tu *je*."

„Můj tip je, že vyvolávaný démon se nachází pod vlivem jiného, silnějšího démona a snaží se napsat na město jeho jméno."

„Aha."

Henry trpělivě čekal, zatímco Vicki vstřebávala novou informaci.

„Proč?" Vlastně si nebyla jistá, jestli to vůbec chce vědět. Nebo že se potřebuje ptát.

„Přístup, nekontrolovatelný přístup pro tohoto mocného démona a libovolný počet dalších jeho druhu, které by si chtěl přivést s sebou."

„A kolik vražd ještě zbývá, než bude jméno dokončeno?"

„To se nedá říct."

„Jedna? Dvě? Musíš mít nějakou představu," naléhala. Jednou rukou jí dával naději a druhou ji zase bral. Parchant jeden. „Kolik dalších vražd ve jménu démona?"

„To záleží na démonovi.“ Zatímco se Vicki mračila, vstal, šel ke knihovně a otevřel skleněné dveře. Kniha, kterou vytáhl, měla zhruba velikost slovníku a koženou vazbu, jež snad kdysi mohla být červená, než roky používání zmatněla do odřené a umaštěné černi. Posadil se, tentokrát blíže, rozepnul sponu s černou patinou a otevřel knihu na prostřední dvojstránce.

„Je psaná rukou,“ užasla Vicki a dotkla se rohu stránky. Rychle ucukla. Pergamen byl na dotek teplý, jako by právě sáhla na cosi perverzně živého.

„Je velmi stará.“ Henry její ucuknutí ignoroval. Sám reagoval stejně, když se knihy dotkl poprvé. „Tohle jsou démonická jména. Je jich tu dvacet sedm a nelze zjistit, jestli je autor objevil všechna.“

Jména, zapsaná nepříjemně hranatým rukopisem hustým černým inkoustem, byla většinou tvořena sedmi až osmi písmeny. „Ten démon ještě ani zdaleka neskočil,“ řekla s úlevou. Ještě bude mít dost času najít parchanta, který za tím stojí.

Henry zavrtěl hlavou. Nebyl rád, že musí zchladit její optimismus. „Nebude psát celé jméno, jen jeho symbol.“ Obrátil pár listů. Seznam jmen se opakoval a vedle každého z nich se nacházel příslušný geometrický znak. Některé byly velmi jednoduché.

„Gramotnost je poměrně nedávný jev,“ zamumlal Henry. „Jediné, co je doopravdy zapotřebí, jsou symboly.“

Vicki polkla. Náhle jí vyschlo v ústech. Některé ze symbolů byly opravdu *velmi* jednoduché.

Henry tiše knihu zavřel a vrátil ji do police. Když se k ní znovu obrátil čelem, rozhodil ruce v bezmocném gestu. „Bohužel,“ řekl, „nemůžu démona zastavit dřív, než znovu zabije.“

„Proč ne?“

„Protože se na něj musím připravit. A včera v noci dokončil druhou část vzoru.“

„Takže to už mohl dokončit…“

„Ne. To bychom poznali.“

„Ale příští smrt… smrt, která zahájí nový vzorec, by mohla dokončit…“

„Ne, ještě ne. Ani to nejméně složité jméno by nemohl dokončit tak rychle.“

„Včera v noci jsi na něj byl připraven.“ Byl tam stejně jako ona. „Tak proč jsi ho nezastavil?“ *Tak proč ho nezastavila ona?*

„Zastavit ho?“ zasmál se, ale bylo v tom velmi málo humoru. „Pohyboval se tak rychle, že jsem ho stěží zahlédl. Ale přespříště, teď, když vím, co mám proti sobě, na něj budu čekat. Chytím ho do pasti a zničím.“

To znělo povzbudivě, pokud ovšem bude nějaké přespříště. „Už jsi to někdy dělal?“

Potřebovala ujištění, ale Henry, který jí mohl namluvit, cokoli si usmyslel, zjistil, že jí nedokáže lhát. „Popravdě, ne.“ Ani Ginevře nikdy lhát nedokázal. Další podobnost mezi oběma ženami, o které doposud nevěděl.

Vicki se zhluboka nadechla a začala si tahat nitky z okraje svetru. „Henry, jak zlé to bude, pokud se ten jmenovaný démon dostane na svobodu?“

„Jak zlé?“ Povzdechl si a opřel se zády o knihovnu. „I když to asi vyzní jako otřepané klišé, rozpoutá se skutečné peklo.“

Osm

Norman se rozhlédl po hospodě U býka a kohouta a zamračil se. Vždy ve čtvrtek, v pátek a v sobotu večer, v dny, které si vyhradil pro snahy o sbalení nějakých koček, chodil brzy, aby měl jistotu, že sežene stůl. Dříve či později, což obvykle znamenalo někdy mezi 9:30 a 10:00, si někdo musel přisednout. Ale dnes, ve čtvrtek před dlouhým velikonočním víkendem, byla studentská hospoda tak prázdná, že to vypadalo, že nebude mít žádnou společnost po celou noc.

Jezdit na Velikonoce domů není žádná frajeřina, pomyslel si samolibě a přejížděl prstem nahoru a dolů po orosené sklenici dietního zázvorového piva. Rodiče byli zklamaní, ale on neustoupil. Každý správný frajer vysedává celý víkend na univerzitě a Norman Birdwell nyní k pořádným frajerům rozhodně patřil.

Povzdechl si. Na žádný pád se ovšem nezdálo, že by frajeři vysedávali v hospodě U býka a kohouta. Už by to dávno vzdal a šel domů, nebýt zrzky sedící u stolu v rohu. Byla absolutně nádherná, měla všechno, co se Normanovi na holkách líbilo, a navíc ji už dlouho obdivoval z druhé strany učebny semináře komparativní religionistiky. Nebyla moc vysoká, ale její planoucí vlasy jí dodávaly osobnost, a co jí chybělo na výšce, to doháněla v ostatních mírách. Norman si představoval, jak z ní strhává tričko a jen hledí na tu lehce zvlněnou krajinu pod ním. Ona se na něj obdivně usmívala jako u vytržení a on pomalu natáhl ruku, aby se jí dotkl. Dál jeho fantazie

zatím nesahala, takže si tu scénu přehrával pořád dokola, zatímco na ni hleděl z druhé strany místnosti.

O pivo nebo dvě později se začaly hlasy u rohového stolu zvyšovat.

„Ale já ti říkám, že existují důkazy," vykřikla zrzka, „že vrahem je opravdu stvoření temnot."

„Vrať se do reality, Coreen!"

Jmenuje se Coreen! Normanovo srdce vypadlo z rytmu a on se naklonil dopředu, aby lépe slyšel.

„Co chybějící krev?" tázala se Coreen naléhavým hlasem. „Každá oběť byla vysátá do sucha."

„Nějaký cvok," odfrkl si jeden z jejích kamarádů.

„Obrovská pijavice," navrhl další. „Obrovská pijavice, která se plazí ulicemi města, dokud nenajde oběť, a pak… *CUC!*" Usrkl ze sklenice piva, aby to názorně demonstroval. Skupina kolem stolu zaskučela a zasypala ho zmuchlanými ubrousky, načež se nad všeobecný hluk pozvedl Coreenin hlas.

„Říkám vám, že na těch vraždách není nic přirozeného!"

„To ani na obrovských pijavicích," zamumlala vysoká blondýnka ve světle růžové flanelové košili.

Coreen se k ní otočila. „Ty víš, jak to myslím, Janet. A nejsem jediná, kdo si to myslí!"

„Mluvíš o těch historkách z novin? Městem bloudí upír a tak?" Janet si dramaticky povzdechla a zavrtěla hlavou. „Coreen, oni těm kravinám nevěří, jen se snaží prodat noviny."

„To nejsou kraviny!" trvala na svém Coreen a praštila prázdnou sklenicí do stolu. „Iana zabil upír!" Její ústa se stáhla do tenké, umíněné linky a ostatní u stolu si vyměnili výmluvné pohledy. Jeden po druhém se na něco vymluvili a vytratili se.

Coreen ani nezvedla oči, když si na místo, které před chvílí uvolnila Janet, sedl Norman. Přemítala nad tím, jak hloupě se budou ti takzvaní přátelé tvářit, až její soukromá vyšetřovatelka upíra objeví a zničí. To je pak rychle přejde smích.

Norman chvíli uvažoval, jak by měl nejlépe začít, a pak to zkusil nesmělým: „Ahoj." Ledový pohled, který mu věnovala místo odpovědi, ho trochu odradil, ale pak to překousl a pokračoval.

Podobná šance se mu už nemusela nikdy naskytnout. „Já jen, ehm, jen jsem chtěl, abys věděla, ehm, že já ti věřím.“

„Věříš co?“ Tahle otázka byla jen nepatrně méně chladná než její pohled.

„Věřím, no, věřím ti. To o těch upírech.“ Norman ztišil hlas. „A takových věcech.“

Způsob, jakým vyslovil *„a takových věcech“*, zamrazil Coreen v zádech. Pozorněji si ho prohlédla a napadlo ji, že si ho možná matně pamatuje z jednoho semináře, i když ji momentálně nenapadalo z kterého. Ne že by si byla nějak zvlášť jistá tím, jestli má její výpadek paměti víc společného s ním, nebo se sklenicí piva, kterou právě dopila.

„Já vím,“ pokračoval a rozhlédl se kolem, aby se ujistil, že je nikdo nemůže zaslechnout, „že na světě je víc věcí, než si většina lidí myslí. A taky vím, jaké to je být terčem posměchu.“ Poslední slova procedil mezi zuby tak procítěně, že mu je musela věřit, a když už uvěřila tomuhle, proč ne i ostatnímu.

„Nezáleží na tom, co víme.“ Šťouchla ho do hrudi nehtem jen o odstín méně rudým než její vlasy. „Nemůžeme nic dokázat.“

„Já můžu. Mám ve svém bytě naprosto nezvratný důkaz.“ Zazubil se, když viděl její překvapený výraz, a přikývl, aby tvrzení zdůraznil. *A nejlepší na tom je,* pomyslel si a skoro si zamnul ruce nedočkavostí*, že to není žádný fígl na balení. Já ten důkaz opravdu mám, a až jí ho ukážu, padne mi do náručí a…* Jeho představivost mu znovu vypověděla poslušnost, ale co mu záleželo na selhávající představivosti, když bude brzy mít realitu.

„Můžeš mi pomoci dokázat, že Iana zavraždil upír?“ Její zářivě zelené oči zaplály a ohromený Norman zjistil, že se najednou nemůže vykoktat.

„Upír…“ Tak se upnul na důkaz, který jí mohl poskytnout, až úplně zapomněl, že očekává upíry.

Coreen to vzala jako potvrzení. „Dobře.“ Prakticky ho vytáhla na nohy a pak i ven z hospody. Nebyla moc vysoká, uvědomil si Norman, ale měla pořádnou sílu. „Pojedeme mým autem. Je támhle na parkovišti.“

Její rázný krok se trochu zpomalil, než došli ke dveřím, až se úplně zastavil u řady telefonních automatů. Zamračila se a dospěla k náhlému rozhodnutí.

„Máš čtvrťák?“

Norman jeden vylovil z kapsy a podal jí ho. Chtěl jí dát celý svět, tak co bylo nějakých pětadvacet centů? Zatímco Coreen vytáčela číslo, začal se nenápadně posouvat blíž k ní, a než začala mluvit, stál už tak blízko, že slyšel každé slovo.

„Ahoj, tady Coreen Fergusová. Ó, promiňte, vy už jste spala?“ Krátce mrkla na hodinky. „Hm, asi jo. Ale tohle musíte slyšet. Samozřejmě že jde o upíra. Proč bych vám jinak volala? Podívejte, potkala jsem maníka, který tvrdí, že má nezvratný důkaz… ve svém bytě… Tohle si nechte od cesty. Jste můj detektiv, ne moje matka.“ Jestli se nedalo říct, že sluchátkem přímo práskla o vidlici, tak jen s nejvyšší možnou mírou tolerance.

„Někteří lidé,“ zamumlala, „jsou tak nevrlí, když je někdo vzbudí… Jdeme.“ Lehce ho postrčila k parkovišti. „Ianova smrt bude pomstěna, i kdybych to musela udělat sama.“

Norman si náhle uvědomil, že za Ianovu smrt je v jisté nepatrné míře zodpovědný on, a nikoliv upír, na kterého se Coreen podle všeho tak upnula, a přemýšlel, co by měl dělat dál. Nic, usoudil, urychleně si zapnul pás, a to už Coreen s hvízdáním pneumatik vyjížděla z parkoviště. *Jede do mého bytu, to je hlavní. Jakmile tam bude, zbytek už zvládnu.* Hruď se mu dmula pýchou nad tím, čeho dosáhl. *Až jí to ukážu, udělá to na ni takový dojem, že rázem zapomene jak na upíra, tak na Iana.*

~ ~ ~

Normanův byt se nacházel ve shluku identických věžáků usazených na rovině na západ od York University, naprosto nezapadajících do okolí. Ukázal na parkoviště pro hosty a Coreen bleskurychle zajela na první volné místo a vypnula motor, nepřestávajíc jedním okem pozorovat auto Regionální yorkské policie, které ji sledovalo posledního půl kilometru. Policejní auto pokračovalo dál a Coreen, dobře si vědoma toho, že neměla vůbec řídit, když vypila s kamarády tři piva, si zhluboka oddechla úlevou.

Zatímco Norman chrastil klíči, hleděla skrz skleněné dveře do béžově hnědé chodby a říkala si, jak vůbec dokáže poznat, že je u správného domu.

Ve výtahu bubnovala prsty na nerezovou stěnu kabiny. Kdyby se v té hospodě nelitovala tolik, že až přestala myslet, nikdy by nikam s Normanem Birdwellem nešla. O koho jde, si uvědomila v okamžiku, kdy ho uviděla na jasně osvětleném parkovišti. Jestli kdy chodil na York University nějaký šprt, rozhodně to byl on.

Až na to… zamračila se a vzpomínala. Až na to, že vypadal, jako by opravdu něco věděl, a ona už kvůli Ianovi musela prověřit každou stopu. Možná na něm bylo víc, než se na první pohled zdálo. Podívala se Normana, který se na ni usmíval způsobem, jenž se jí ani trochu nelíbil, a najednou jí došlo, kam zapadá. Byl to upírův Renfield! Lidský služebník, který nejen pomáhal pánovi orientovat se v moderním světě, ale který mu také občas sháněl…

Ruka jí vyjela k hrdlu a k maličkému zlatému křížku, který dostala od dědy k prvním přijímání. Jestli si Norman „Šprt“ Birdwell myslel, že ji dohodí nemrtvému pánovi jako pozdní noční zákusek, čeká ho malé překvapení. Poklepala si na kabelku a uklidňující vybouleninu, pod níž se skrývala stříkací pistole naplněná svěcenou vodou. Vůbec by se nerozpakovala ji použít a viděla už dost upírských filmů na to, aby věděla, jaký bude mít účinek. Na Normana samozřejmě nijak účinkovat nebude, ale Norman nepředstavoval velkou hrozbu.

„Jak jsem s tím začal, chtěl jsem se přestěhovat do čtrnáctého patra,“ řekl jí Norman, když se mu navzdory roztřeseným rukám podařilo vytáhnout klíče. *Já si doopravdy vedu do bytu holku!* „Protože čtrnácté patro je ve skutečnosti třinácté, ale žádný volný byt neměli, takže jsem pořád v devátém.“

„Číslo devět má velký magický význam,“ zamumlala Coreen a protlačila se kolem něho do bytu. Předsíň s komorou na kabáty a linoleem vedla do jediného velkého pokoje, který podle všeho žádnou rakev neukrýval. Stará pohovka pokrytá ručně dělaným huňatým přehozem byla odsunuta k jedné stěně a jako konferenční stolek sloužila modrá kovová bedna. Zastrčený v rohu u dveří vedoucích na balkón stál čtvercový umělohmotný větrák a maličký

stůl pohřbený pod počítačovou sestavou. Na druhém konci místnosti se vedle stolu z chromu a vinylu a dvou stejných židlí nacházela rohová kuchyňská linka, sporák, lednička a dřez.

Coreen nakrčila nos. V celém bytě nebylo ani smítko, ale vznášel se tu jakýsi divný pach. Pak si všimla, že na každé dostupné volné ploše leží alespoň jeden tuhý osvěžovač vzduchu ve formě malé plastové muchomůrky, mušličky či misky na bonbóny z falešného křišťálu. Jejich celkový účinek byl poněkud drtivý.

„Můžu ti vzít kabát?“ Musel zvednout hlas, aby ho bylo slyšet přes hluk přehrávače z bytu nad ním.

„Ne.“ Kýchla a vylovila z kapsy papírový kapesníček. „Máš tu koupelnu?“ Zdálo se, že jí všechno pivo konečně prošlo trávicím traktem.

„Ach ano.“ Otevřel dveře vedoucí jak na průchozí toaletu, tak do koupelny. „Tady.“

Šla se upravit! pomyslel si. *Mám v koupelně holku a už se upravuje!* Každý čtvrtek si v bytě uklidil pro případ, že by došlo právě k tomuhle. A teď se to vyplatilo. Otřel si vlhké dlaně o stehna a uvažoval, jestli by neměl vytáhnout chipsy a něco k pití. *Ne,* rozhodl se nakonec a snažil se zaujmout nonšalantní pozici na pohovce, *to až později. Až po tom.*

Když vycházela z koupelny, rozhlédla se Coreen po veliké komoře. Pořád žádná rakev, zdálo se, že je v bezpečí. Normanovo oblečení bylo rozvěšeno pěkně podle druhu, košile pohromadě, kalhoty společně a šedivý polyesterový oblek sám v celé své nádheře. Řádně srovnané špičkou ke zdi ležely jedny boty do města, jedny hnědé mokasíny a jedny čisťounké tenisky. I když neměla takovou drzost, aby mu prohrabala i zásuvky, nemohla se Coreen zbavit dojmu, že Norman je typ člověka, který si skládá i spodní prádlo. V jednom rohu ležela položená na plastové krabici od mléka malá keramická kamínka na dřevěné uhlí, kterým se říká *hibači*. Působila tam jako pěst na oko. Byla by prověřila i obsah plastové krabice, jenže se zdálo, že smrad ukrytý za pachem umělých růží pochází právě odsud, a v kombinaci s pivem se jí z něj dělalo poněkud nevolno.

Pravděpodobně laboratorní projekt, na kterém doma pracuje. Její mysl jí předhodila vizi Normana v bílém plášti, jak připojuje dráty k elektrodám v krku nejnovějšího výtvoru, a než se vrátila do hlavního pokoje, musela přemáhat smích.

Výraz, který se rozprostřel na Normanově tváři, když se usadila na opačném konci pohovky, se jí ani trochu nezamlouval. Začala si myslet, že udělala velkou chybu, když s ním šla nahoru. „No?“ pobídla ho. „Říkal jsi, že mi chceš něco ukázat, něco, co celému světu dokáže existenci upíra.“ Jestli nebyl Renfield, tak už neměla nejmenší tušení, o co mu vlastně jde.

Norman se zamračil. Tohle že říkal? Neměl dojem, že by tvrdil něco takového. „Já, já, ehm, opravdu mám něco, co ti chci ukázat, ale není to tak úplně upír.“

Coreen si odfrkla, vstala a zamířila ke dveřím. „Jo, to se vsadím, že máš.“ Něco jí chce ukázat, no to určitě. Jestli jí to ukáže, ona mu to uřízne.

„Ne, vážně.“ Norman se také postavil a trochu se zapotácel na podpatcích kovbojských bot. „To, co ti můžu ukázat, dokazuje, že v tomto městě operují nadpřirozené síly. Od toho už nemůže být k upírům příliš daleko. Nebo snad ano?“

„Ne.“ Navzdory ukňouranému tónu v hlase to vážně znělo, že ví, o čem mluví. „To nejspíš ne.“

„Takže neposadíš se zase?“

Udělal krok směrem k ní a ona tři kroky zpět. „Ne. Díky. Postojím.“ Cítila, jak se přestává ovládat. „Co mi chceš ukázat?“

Norman se hrdě vzepjal a po chvíli nemotorného tápání se mu podařilo zastrčit palce za poutka na opasku. To na ni udělá dojem. „Umím vyvolávat démony.“

„Démony?“

Přikývl. Teď bude jeho a navždy zapomene na mrtvého přítele i hloupou teorii o upírech.

Coreen si ke své předchozí vizi Normana a jeho monstra přidala ještě špičatý klobouk s hvězdami a kouzelnou hůlku a tentokrát už se smíchu neubránila. Tuto reakci vyvolalo více než cokoli jiného náhlé nervové uvolnění, protože mu navzdory jeho pověsti skoro uvěřila, že mluví pravdu, a byla připravena nechat se přesvědčit.

Norman to samozřejmě nemohl tušit.

Ona se mi směje. Jak se opovažuje se mi smát, poté co já byl jediný, kdo se nesmál jí? Jak se opovažuje! Bez sebe vztekem se Norman vrhl vpřed, popadl Coreen za ramena a vrazil svá ústa do jejích s takovou silou, že si o její zuby rozrazil horní ret. Ani tu malou bolest necítil, protože se začal třít tělem, od úst až po boky, o celou délku její hebké postavy. *On už ji naučí, že jemu se smát nebude!*

Bolest, která následovala, mu vyrazila dech a způsobila, že klopýtal pozpátku, vydávaje přitom tiché kňouravé zvuky. Přepadl o hranu bedny, posadil se, popadl se za rozkrok a sledoval, jak svět kolem něj postupně rudne, oranžoví a černá.

~ ~ ~

Coreen zuřivě mačkala tlačítko výtahu do přízemí a nadávala si, že byla tak hloupá. „Vyvolává démony, jo, jasně," vrčela a přitom kopala do ocelových stěn kabiny. „A já mu skoro uvěřila. A přitom to byl jen další trik, na který mě chtěl sbalit." Až na to, že na krátký okamžik, když ji popadl, se jeho tvář zkroutila a v tu chvíli měla doopravdy strach. Skoro ani nevypadal jako člověk. Pak jeho útok přešel v cosi, s čím se naučila vypořádat už dávno, a ta chvíle byla pryč.

„Chlapi jsou takoví neřádi," informovala postaršího a poněkud překvapeného pána z východní Indie, který čekal v přízemí na výtah.

U dveří zjistila, že jí během strkanice vypadla z kapsy kabátu jedna z jejích nových rukavic z červené kůže a zůstala v Normanově bytě. „Skvělé. Prostě skvělé." Uvažovala, že se pro ni vrátí – věděla, že Normana přepere – ale pak to zamítla. Kdyby dostala příležitost popadnout ho ještě jednou rukama za ten jeho vychrtlý krk, pravděpodobně by ho zaškrtila.

S rameny shrbenými kvůli větru odkráčela k autu a zchladila si žáhu aspoň tím, že nechala černé skvrny od pneumatik po celém parkovišti.

~ ~ ~

Jak bolest ustupovala, jeho vztek narůstal.

Smála se mi. Podělil jsem se o tajemství století s nějakou hloupou husou, která věří na upíry, a ona se mi vysmála. Norman se postavil – opatrně, protože si nebyl jistý, jestli ho nohy už unesou. *Všichni se mi vždycky jen smáli. Byl jsem poslední, koho vybrali, když se hrál basketbal. Nikdy jsem neměl přesně to samé oblečení jako ostatní děti. Smáli se mi dokonce i tehdy, když jsem dostal výbornou známku z písemky.* Nakonec jim úplně přestal říkat o svých esejích, za něž dostával A+, o projektech, které pak učitelé využívali jako studijní pomůcku, o tom, jak třikrát za sebou vyhrál vědeckou olympiádu, jak přečetl během víkendu *Vojnu a mír*. Jeho triumfy je nezajímaly. Vždy se mu jen smáli.

Stejně jako se smála ona.

Hněv spálil poslední zbytky bolesti.

S koleny opatrně od sebe odstrčil Norman bednu ke zdi, stáhl z pohovky přehoz a pověsil ho na půltucet háčků, které rozmístil na dveře od bytu. Huňatá vlna zachytí většinu pachu dřív, než se dostane na chodbu. Kvůli zbytku otevřel asi na deset centimetrů balkónové dveře a zajistil je proti zavření jedním z osvěžovačů vzduchu ve tvaru muchomůrky. Nedbaje náhlého přílivu chladného vzduchu a zvýšené intenzity hluku seshora, přisunul k mezeře větrák a zapnul ho.

Pak zašel do komory pro *hibači* a plastovou bednu od mléka. Přisunul maličká kamínka co nejblíže k větráku. Postavil pyramidu ze tří kostek dřevěného uhlí, polil ji zápalnou kapalinou a škrtl sirkou. Větrák a silný vítr kolem budovy se postaraly o skoro všechen kouř, a jelikož předtím odpojil kouřový detektor ve svém bytě, stejně jako čtyři další na chodbě v devátém patře, nemusel si s tou trochou kouře, která zůstala, dělat starosti. Nechal oheň vyhořet, vytáhl barevné křídy a pustil se do kreslení pentagramu.

Na nevoskované podlahové krytině křídy moc dobře nedržely, proto Norman ve skutečnosti používal křídové pastely. Nezdálo se, že by to nějak vadilo. U každého z pěti rohů pentagramu postavil dvě svíčky, jednu černou, dvacet centimetrů dlouhou, a jednu červenou, patnácticentimetrovou. Obě musel zkrátit, černá měla původně třicet a červená dvacet centimetrů, a při tom zjistil, že pár černých bylo ve skutečnosti tmavě fialových. Ani tohle očividně nehrálo roli.

Poté co zapálil svíčky, poklekl před nyní žhnoucími uhlíky a zahájil proces vyvolávání démona.

V jednom obchodě v čínské čtvrti koupil patnácticentimetrový řetízek z osmnáctikarátového zlata. Nůžkami na nehty uštípl tři nebo čtyři články a nechal je dopadnout do rudě žhnoucího srdce briket. Norman věděl, že *hibači* nedokáže ani zdaleka vyvinout dostatečný žár, aby roztavilo byť jen takovou trochu zlata, ale když následně zbylý popel přesil, žádný třpytivý kov nikdy neobjevil.

Kadidlo pocházelo z obchodu se zdravou výživou na západním konci Bloorovy ulice. Neměl nejmenší představu, k čemu používají světle oranžové vločky ostatní – nedokázal si představit, že by je někdo jedl, i když se domníval, že by to mohlo být koření. Půl hrsti vhozené do žároviště pomalu vzplálo a vytvořilo hustý, štiplavý kouř, se kterým si větrák ještě jakž takž poradil.

Kašlaje a protíraje si jednou rukou uslzené oči, sáhl pro poslední přísadu. Myrha pocházela z obchodu specializovaného na esenciální oleje a potřeby pro domácí výrobu parfémů. Na váhu vyšla dráž než zlato. Použil plastovou sadu měr a vah, kterou mu dala matka, když se odstěhoval, a nakapal na uhlíky jednu osminu čajové lžičky.

Těžký pach kadidla ztěžkl ještě více a vzduch v bytě získal nahořklou pachuť, která se Normanovi začala usazovat v ústech a v nose. Hned první noc, kdy to zkoušel, myrhu skoro zavrhl, protože se nedokázal přenést přes tíhu historie, kterou s sebou nesla. Myrha se po staletí používala k potírání mrtvých a všechny stovky let smrti se uvolnily pokaždé, když myrhový olej nalil na rozpálené uhlíky. Ale teď, při sedmém vyvolávání, už ho nerušila od úkolu, který na něj čekal.

Sterilní špendlíky, stejné, jaké používá Červený kříž, když bere od dárců první kapky krve, sehnal v obchodě se zdravotnickými potřebami. Obvykle tuhle část nesnášel, ale dnes ho přes ni hněv bez zaváhání přenesl. Malá bolest se šířila ze špičky prstu do celého těla, a když se přidala k pulzování mezi jeho nohama, dostavilo se náhle takové sexuální napětí, že se málem přestal soustředit na rituál.

S přerývaným dechem se mu nějak podařilo uchovat si sebekontrolu.

Tři kapky krve na uhlíky a s každým ukápnutím jedno slovo invokace.

Ta slova objevil v jednom z textů, které používali na semináři komparativní religionistiky. Celý rituál si vytvořil sám, vycházeje rovným dílem ze studia literatury a selského rozumu. *Dokázal by to každý,* pomyslel si pyšně. *Ale jen já jsem to opravdu udělal.*

Vzduch nad středem pentagramu se zachvěl a změnil, jako by jej něco zevnitř vytlačovalo ven. Norman se postavil a čekal, zatímco pach páleného koření ustoupil smrdutému zápachu hniloby a rytmus sousedova přehrávače vystřídal zvuk neslyšně tepající v jeho mozku a kostech.

Démon, který se zjevil, měl zhruba velikost a tvar člověka a právě ta vzdálená podoba jej činila ještě ohyzdnějším.

Norman, mělce dýchající ústy, přistoupil k okraji pentagramu. „Já jsem tě přivolal," prohlásil. „Já jsem tvůj pán."

Démon naklonil hlavu a jeho rysy se tím pohybem pozměnily, jako by pod slizkou vrstvou kůže neměl lebku. „Jsi můj pán," souhlasil, ačkoli se masitý otvor jeho úst nepřizpůsoboval neustálému pohybu při tvoření slov.

„Musíš vykonat, co ti přikážu."

Velkýma žlutýma očima bez víček prozkoumal obvod vězení. „Ano," připustil nakonec.

„Dnes večer se mi někdo vysmíval. Nechci, aby se mi ještě někdy smála."

Démon mlčky vyčkával v očekávání dalších pokynů a měnil barvu z bahnitě černé do nazelenale hnědé a zase zpátky.

„Zabij ji!" Tak, a řekl to. Sevřel ruce v pěst, aby se mu přestaly třást. Cítil se tři metry vysoký, nepřemožitelný. Konečně převzal iniciativu a přijal moc, která mu po právu náležela! Pulzování zesílilo natolik, až mu rozvibrovalo tělo.

„Zabij koho?" otázal se démon.

Ten lehce pobavený tón ho stáhl zpět na zem a roztřásl zlostí. „NESMĚJ SE MI!" Udělal krok vpřed, včas se však vzpamatoval a natočil nohu do prapodivného úhlu, aby se vyhnul překročení pentagramu.

Démon odpověděl výpadem, takže se ocitli téměř tváří v tvář.

„Cha!“ prakticky vyplivl Norman, když ustoupil zpět. „Jsi stejný jako oni! Myslíš si, že jsi skvělý, a myslíš si, že já jsem hovno! No tak si uvědom, že ty jsi tam uvnitř, a já venku. Já tě přivolal! Já tě ovládám! JÁ JSEM TVŮJ PÁN!“

Na démona příval jedu neudělal nejmenší dojem, jen se znovu usadil uprostřed pentagramu. „Jsi můj pán,“ řekl nevzrušeně. „Koho mám zabít?“

Pobavení v hlase tvora zůstalo patrné a dohánělo Normana téměř k šílenství. Skrz rudou mlhu si uvědomil, že kdyby na démona řval *zabij Coreen!*, ničeho by tím nedosáhl. Musel přemýšlet. Jak najít jediného člověka ve městě s takřka třemi miliony obyvatel? Přešel k protější stěně a zase zpátky a při tom o něco zachytil podpatkem pravé boty a skoro upadl. Když znovu získal rovnováhu – po značném kymácení – sehnul se a zvedl z podlahy malý předmět z červené kůže, který málem způsobil jeho pád.

„Chytej!“

Démon se vymrštil a zachytil letící rukavici patnácticentimetrovým spárem. Volné záhyby kůže visící mezi nataženou paží a tělem se při pohybu napjaly jako pružina.

Norman se usmál. „Najdi rukavici, která chybí do páru k téhle, a zabij osobu, která ji bude mít u sebe. Až úkol dokončíš, vrať se do pentagramu.“

„Nikdo,“ přísahal, „se mi už nebude smát.“ Žádné další hračky, oblečení, počítače, dnes v noci uchopil svou moc, a až se démon vrátí, dobře nasycený Coreeninou krví, vyšle ho za symbolem své moci. Za něčím, co tento svět bude nucen respektovat.

Pulzování zesílilo a Norman se začal třít o okenní římsu a houpat boky v jeho rytmu.

~ ~ ~

Když Coreen zastavila na parkovišti u McDonald’s, ještě to v ní kypělo. Norman Birdwell. Nemohla uvěřit, že s Normanem Birdwellem vůbec mluvila, natož že s ním šla do jeho bytu. Zavrtěla hlavou nad vlastní naivitou. Samozřejmě si v hospodě nevšimla, kdo to je, ale i tak…

„Doufám, že to oceňuješ, Iane,“ řekla do noci, když bouchla dveřmi od auta a zamkla je. „Když jsem přísahala, že najdu tvého vraha, nikdy jsem nepočítala s tím, že budu muset čelit šprťounskému chtíči.“ Ochladilo se natolik, že sáhla do kapsy pro rukavice dřív, než si uvědomila, že už vlastní jen jednu. Zaskřípala zuby a zamířila dovnitř. Na některé nálady platí jen velká porce hranolků.

Cestou k pultu zahlédla známou tvář a udělala odbočku.

„Ahoj, Janet. Myslela jsem, že jste všichni šli k Alison.“

Janet zvedla hlavu a zavrtěla hlavou. „To je na dlouhé vyprávění,“ zamumlala s plnou pusou hamburgeru.

Coreen vyprskla a hodila zbývající rukavici na hromadu ošacení na sousedním sedadle. V zářivkovém světle vypadala obscénně lesklá. „Jo? Tak to já mám ještě delší. Nikam nechoď.“

O nějakou chvíli později hleděla Janet užasle na Coreen, zapomenutý jablečný koláč v ruce před otevřenou pusou.

„…tak jsem ho nakopla kolenem do koulí a vzala roha.“ Zhluboka se napila dietní coca-coly. „A vsadím se, že druhou rukavici už nikdy neuvidím,“ dodala smutně.

Janet se slyšitelným cvaknutím zavřela pusu. „Norman Birdwell?“ vypravila se sebe.

„Jo, já vím,“ povzdechla si Coreen. Raději to Janet neměla říkat. Díkybohu, že před sebou měly dlouhý víkend, to by mohlo rozšíření historky trochu zpomalit. „Jako naprostá husa. Muselo to být tím pivem.“

„Na celém světě – ne, v celém vesmíru – není dost piva na to, aby mě to přimělo jít s tím slizounem kamkoliv,“ prohlásila Janet a převrátila oči.

Coreen rozmačkala cibuli, kterou sundala z hamburgeru. „Říkal, že ví něco o tvorovi, který zabil Iana,“ zamumlala nesměle. *Vážně* to neměla Janet říkat. Co ji to proboha napadlo?

„Jasně,“ vyprskla Janet, „další nebojácný lovec upírů, a ty jsi mu na to skočila.“

Coreen se zúžily panenky. „Nedělej si z toho srandu.“

„Srandu? Je stejně pravděpodobné, že Iana zabil Normanův démon, jako že to udělal nějaký hloupý upír.“ Ve chvíli, kdy ta slova vypustila z úst, věděla, že to byla chyba, ale už bylo pozdě.

„Upíři jsou historicky doložení a všechna fakta sedí…“

O třiadvacet minut později – Janet si její přednášku stopovala skoro nezastíraným pošilháváním po hodinkách – se Coreen náhle postavila. „Musím jít na záchod,“ řekla. „Počkej na mě. Hned jsem zpátky.“

„Ani omylem,“ zamumlala Janet v okamžiku, kdy Coreen zmizela na schodech do sklepa. Vyhrabala z hromady věcí na lavici tašku a zamířila ke dveřím, soukajíc se cestou do kabátu. Měla Coreen ráda, ale kdyby slyšela ještě jedno slovo o upírech, šla by někoho pokousat sama. Každý upír, na kterého Coreen narazí, se bude moci hájit nutnou sebeobranou.

U dveří zjistila, že Coreen přibrala její zbývající červenou rukavici. *Zatraceně! Když ji půjdu vrátit, můžu se těšit na další hodinu přednášky o mocném hraběti Draculovi.* Chvíli tam stála, plácala se koženou rukavicí do dlaně a volila mezi správnou věcí a útěkem, který jí zachrání duševní zdraví.

Duševní zdraví zvítězilo.

Když ostré osvětlení jasným plamenem rozžehlo hlavu Coreen stoupající po schodech nahoru, vrazila Janet rukavici do kapsy, otočila se na podpatku a utekla do noci. *Když poběžím,* pomyslela si a přeměnila myšlenku v činy, *můžu být pryč z osvětleného parkoviště dřív, než se Coreen podívá z okna.* Ve tmě za parkovištěm bude v bezpečí.

~ ~ ~

Přišel skrz půdu. Dával tomuto způsobu cestování přednost, protože pak nemusel plýtvat energií na udržení neviditelnosti. A než se nakrmí, neměl energie nazbyt. Vycítil nad sebou kořist, ale vyčkával a sledoval ji, dokud kolem necítil žádné další životy.

Pak se vynořil.

Nutkání zabíjet bylo silné, takřka neodolatelné. Tak mu poručil jeho „pán“ a i vlastní přirozenost volala po nasycení. Pouze strach z

následků, které by selhání mělo, dokázal odklonit instinktivně započatý smrtící úder tak, aby zasáhl kost, a nikoliv měkkou tkáň.

Kořist vykřikla a zhroutila se, tichá, ale stále naživu.

Toužil vrhnout se po čerstvé krvi, která naplnila noc pachem potravy, ale věděl, že jednou započaté krmení už nelze zastavit a že toto místo nebylo pro smrt vybráno. Zvedl kořist, obrátil se tváří po větru a dal se do běhu, používaje všechny zbývající tři končetiny. Nemohl vzít kořist do půdy ani se nemohl s tak těžkým břemenem vznést. Musel doufat, že je před spatřením ochrání rychlost.

Kořist zemře. V tomto ohledu uposlechne „svého pána“, ale stejně tak poslechne i pána mnohem staršího a kořist zemře ve vzoru.

Roztržená červená rukavice zůstala ležet těsně za hranicí osvětlené parkovací plochy. Vedle ní se rozlévala kaluž mnohem tmavší červené a už začala tuhnout.

Devět

„A opakujeme hlavní zprávu. Podivná úmrtí v oblasti Toronta pokračují sedmým tělem, nalezeným brzy ráno policisty na třídě Foxrun jižně od oakdalského Country Golf Clubu. Vyšetřovatelé z oddělení vražd nám na místě činu potvrdili jen to, že smrt nastala po prudkém úderu do hrdla a nebyli ochotni sdělit, zda byla i z těla této oběti vysáta veškerá krev. S ohledem na přání příbuzných policie jméno oběti tají.

Počasí v jižním Ontariu bude chladnější, než je teplotní průměr pro toto roční období…“

Vicki natáhla ruku a vypnula rádio. Pak chvíli ležela na posilovací lavici, naslouchala zvukům města a snažila se přesvědčit samu sebe, že hřmění vzdáleného náklaďáku není ve skutečnosti dusot tisíců nohou s drápy a že vysoký zvuk z východu je pouze siréna.

„Zatím žádné hordy démonů.“ Sáhla dolů a přitiskla dlaň na podlahové parkety. „Sáhni na dřevo.“ Zdálo se, že ještě má čas najít toho hajzla, který za vraždami stojí, a zpřerážet mu všechny kosti v…

Zarazila proud podobných myšlenek, vstala a šla do obývacího pokoje, kde měla na zdi připevněnou mapu města. Pomsta je sice velmi příjemná věc, ale utápění se v myšlenkách na ni jí zatemňovalo mnohem naléhavější problém: jak toho šmejda najít.

K prvním šesti vraždám došlo v neděli, pondělí a úterý v noci, v rozmezí dvou týdnů. Tahle čtvrteční vražda cyklus narušila. Vicki

zašilhala na mapu a zakroužkovala si třídu Foxrun. Neměla nejmenší představu, jak to geograficky zapadá, nebo jestli to vůbec nějak geograficky zapadá, popřípadě jestli to nerozbíjí na kusy i tento vzorec.

Posunula si brýle na nose a donutila se povolit sevřené čelisti.

Až se Henry probudí, může si hrát se spojováním teček. Ona teď musela sledovat další stopy.

Jestli měl Henry pravdu a osoba vyvolávající démona dostává za každý zmařený život kradené zboží, musela být krádež tohoto zboží nahlášena. Najdi zboží a najdeš vyvolavače démonů. Najdi vyvolavače démonů a zabráníš dalším vraždám. Celé to bylo velmi prosté a jediné, co pro to musela udělat, bylo projít si všechny protokoly za poslední tři týdny a vytáhnout z nich neobvyklé a nevysvětlené krádeže.

„Což," povzdechla si, „by mi nemělo zabrat víc než nějaké dva roky." A co se toho týče, byly dva roky hledání neskonale lepší perspektiva než sedět další vteřinu bezmocně na zadku. Problém byl v tom, ve kterém z osmnácti obvodů metropole začít.

Poklepala na mapu tužkou. V ranních hlášeních z 31. obvodu by měli mít o poslední vraždě údaje, které v rádiu neříkali. Detailní informace, jež by Henry mohl potřebovat k určení příštího místa, příští vraždy. A navíc se právě v 31. obvodu protínaly dvě linie z předchozích šesti případů. Možná to teď nedává valný smysl, ale stejně je to logické místo, odkud začít.

~ ~ ~

Svírajíc v jedné ruce dva sáčky obsahující čtyři koblihy – dvě s jahodovou náplní a dvě s čokoládovou polevou – a ve druhé kelímek s kávou, sklonila Vicki hlavu a zahnula za roh na Norfinchskou ulici. Nemocnici York-Finch měla za zády, a tak mezi ní a nepříjemným severozápadním větrem nestálo nic než budova policejní stanice a pár čtverečních mil pustiny průmyslové zóny. Policejní stanice 31. obvodu byla nízká, čtvercová budova a jako větrolam nestála za nic.

Když přišla blíž, vyjel z policejního parkoviště hlídkový vůz. Zastavila se a sledovala, jak zahýbá na východ na Finchskou třídu. V 9:20 na Velký pátek panoval jen slabý provoz a bylo snadné dospět k

mylnému závěru, že obyvatelé města využili této příležitosti, aby si přispali – církevní charakter svátku brala v potaz jen asi třetina lidí. Město, jak Vicki dobře věděla, nikdy nic tak poklidného nepodnikalo. Jestli ubude dopravních přestupků, dojde pro změnu k nárůstu počtu domácích deliktů, jelikož milující rodiny stráví pohromadě celý den. A v oblasti Jane-Finch, kam měl policejní vůz namířeno, panovala taková nezaměstnanost, že nebylo od čeho si vzít dovolenou a vášně kypěly jen kousek pod povrchem i v nejklidnějších dnech…

Kdysi, když ještě nosila uniformu, pracovala v 31. obvodu skoro rok. Jak tak šla k policejní stanici a vzpomínala na některé památné události, uvědomila si, že se jí po policejní práci vůbec nestýská.

„A hele, jestli to není ‚Viktorie' Nelsonová blahé paměti. Co tě přivádí do téhle prdele na kraji města?"

„Už pouhé pomyšlení na to, že znovu uvidím tvou usměvavou tvář, Jimmy." Vicki postavila oba pytlíky na pult a posunula si zmrzlými prsty brýle na nose. „Je jaro a já se, stejně jako vlaštovky, vracím do Capistrana. Je tady serža?"

„Jo, je v…"

„Do toho, kde jsem, jí vůbec nic není!" ozval se řev, po němž by se méně bytelná budova sesypala jako domeček z karet, a v těsném závěsu za ním se do služebny přivalil rotný Stanley Iljohn, prošel kolem Jimmyho a postavil se za pult. „Říkala jsi, že tu budeš do devíti," obvinil ji. „Jdeš pozdě."

Vicki mu beze slova podala sáček koblih.

„Úplatky," odfrkl si důstojník, až se mu zatřásly konečky krásně nakrouceného knír u. „No tak tam nestůj s prstem v nose, pojď sem a sedni si. A ty," zpražil pohledem Jimmyho, „se vrať do práce."

Jimmy, který pracovat nepřestal, se jen ušklíbl a nevšímal si ho. Vicki udělala, co se po ní chtělo, a než se „serža" Iljohn usadil na místě službukonajícího důstojníka, přitáhla si židli a posadila se proti němu.

O pár okamžiků později si už rotný pečlivě oprašoval cukr z naškrobené košile. „Víš stejně dobře jako já, že kdybych tě nechal pročítat protokoly, dopustil bych se závažného porušení předpisů."

„Ano, seržo.“ Kdyby měl právě službu kdokoliv jiný, nejspíš by nedosáhla ničeho, aniž by požádala o laskavost někoho shora.

„A my oba víme, že to při obcházení předpisů nestydatě hraješ na svou reputaci, kterou sis vydobyla jako zázračné detektivní eso.“

„Ano, seržo.“ Byl to právě Iljohn, kdo ji jako první doporučil k povýšení. Její působivé skóre zatčení chápal jako důkaz správnosti svého hodnocení. Když odešla od sboru, zavolal jí, dusil ji ohledně jejích plánů do budoucnosti a prakticky jí přikázal, aby se svým životem něco udělala. Nedalo se říct, že by ji přímo podporoval, ale jeho drsná dobrosrdečnost pro ni byla vzpruhou v období, kdy ji Mike Celluci obviňoval, že utíká.

„A jestli z toho budu mít bordel, hodlám jim říct, žes proti mně použila techniky neozbrojeného boje, ve kterých jste vy, soukromí detektivové, údajně tak strašně dobří, přemohla mě a přečetla sis ty protokoly nad mým krvácejícím tělem.“

„Nemám to tady s tebou trochu omlátit?“ Přestože stěží dosahoval minimální požadované výšky pro práci u sboru, kolovaly zvěsti, že Stanley Iljohn nikdy žádnou bitku neprohrál. S čímkoliv.

„Nech si ty srandičky.“

„Promiň, seržo.“

Poklepal prstem na složku ležící na stole a zvážněl. „Opravdu si myslíš, že s tím dokážeš něco udělat?“ otázal se.

Vicki přikývla. „V tuhle chvíli,“ řekla mu na rovinu, „mám lepší šanci než kdokoli jiný ve městě.“

Iljohn na ni hodnou chvíli hleděl. „Já taky umím kreslit čáry do mapy,“ řekl konečně. „A když spojíš prvních šest vražd, vyjde ti jako bod X jedno místo kousek na sever odsud. Všichni policajti z téhle stanice se dívají po čemkoli neobvyklém, po něčem, co toho vraha označí, a můžeš si být jistá, že tyhle papíry,“ ukázal jedním úsečným gestem na protokoly za posledních pár týdnů visící na nástěnce vedle stolu, „prošly několikanásobnou selekcí. Prováděnou všemi, kdo tady jsou, i kluky a děvčaty z tvého vlastního písečku.“

„Ale mnou ne.“

Souhlasně přikývl. „Tebou ne.“ Udeřil dlaní do papírů na stole. „Ta poslední vražda. Došlo k ní na mém území a já si to beru osobně. Jestli víš něco, co si necháváš pro sebe, koukej to hned vyklopit.“

Máme tu démona, který píše krví přes město jméno. Jestli ho nezastavíme, je tohle jen začátek.

Jak to víš?

Řekl mi to upír.

Podívala se mu do očí a zalhala.

„Všechno, co vím, jsem řekla Mikovi Cellucimu. On má ten případ na starosti. Jen si myslím, že pomůže, když se na to podívám i sama.“

Iljohnovi se zúžily panenky. Poznala, že jí nevěří. Ne úplně.

Pomalu, po chvíli přemýšlení, která obsáhla celý ten čas, kdy spolu pracovali, posunul složku po stole. „Chci, aby to byla poslední vražda,“ zavrčel.

Ne tolik jako já, pomyslela si Vicki.

Kolik vražd ve jménu jednoho démona?

Sklonila hlavu a dala se do čtení.

~ ~ ~

„Oběti číslo jedna a sedm byli studenti York University. Zatraceně malá souvislost, než aby se na ní dalo založit vyšetřování.“

Celluci si povzdechl. „Vicki, v téhle fázi bych byl ochoten založit vyšetřování i na podstatně chatrnějších souvislostech. Voláš mi jen proto, abys mi znepříjemnila život, nebo máš něco konstruktivního, co chceš říct?“

Vicki si kroutila telefonní šňůru mezi prsty. Když pozdě odpoledne dorazila na 52. obvod, její pátrání konečně přineslo výsledky. Jeden z uniformovaných policistů, jemuž právě končila směna, ji zaslechl, jak mluví se službukonajícím důstojníkem o neobvyklých případech, a upozornil ji na jeden, ke kterému ho přivolali. Potíž byla v tom, že nemohla přijít na to, jak tu informaci Cellucimu podat. „Takže se ve vyšetřování soustředíš na York?“ zeptala se místo toho.

Znovu si povzdechl. „Jo, prozatím. Proč.“

Zhluboka se nadechla. Vážně neexistoval žádný jednoduchý způsob. „Neptej se mě, jak to vím, protože bys mi to stejně nevěřil, ale je tu velmi slušná šance, že člověk, kterého hledáš, bude na sobě mít černou koženou bundu.“

„Ježíši Kriste, Vicki! Je to univerzita. Polovina lidí, kteří tam chodí, nosí zatracené kožené bundy.“

„Takové ne. Mám pro tebe její úplný popis.“

„A kde jsi ho vzala? V balíčku sušenek?“

Vicki otevřela pusu a zase ji zavřela. Bylo to prostě příliš složité. „Nemůžu ti to říct, zkompromitovala bych své zdroje.“

„Jestli mi budeš zatajovat informace, Vicki, tak ti zkompromituji i zdroje, o kterých jsi ani nevěděla, že je máš!“

„Poslouchej, ty hajzle, můžeš mi věřit, nebo nemusíš, ale neopovažuj se mi vyhrožovat!“ Vysypala ze sebe popis bundy a práskla sluchátkem. Dobrá. Splnila povinnost a řekla policii všechno, co ví. Fajn. Můžou se podle toho zařídit, nebo ne. A Mike Celluci může jít rovnou k čertu.

Až na to, že právě tomu se zoufale snažila zabránit.

Frustrovaně zaskřípala zuby, odkopla kuchyňskou židli do obýváku, a těžce oddychujíc, spalovala povalený kus nábytku pohledem.

„Život býval mnohem jednodušší,“ řekla, povzdechla si a vrátila se k telefonu. York University byla jediná souvislost, které se mohli chytit, a Coreen Fergusová tam studovala. Pravděpodobně jí stejně nedokáže pomoci – Celluci měl pravdu, parchant jeden – protože najít v univerzitním městečku koženou bundu bylo jako hledat čestného politika – ale rozhodně to stálo za pokus.

„Coreen Fergusovou, prosím.“

„Je mi líto, ale Coreen tady právě není. Mám jí něco vyřídit?“

„Víš, kdy se vrátí?“

„Bohužel ne. Odjela dnes ráno na pár dní k přátelům.“

„Je v pořádku?“ Jestli se té holce něco stalo… šla přece do bytu s nějakým divným chlápkem…

„No, je trochu otřesená, byla fakt dobrá kamarádka s tou holkou, co ji našli mrtvou včera v noci.“

Pořádná smůla, takhle brzy po Ianovi, ale díkybohu, že v tom není nic víc. „Až se vrátí domů, můžeš jí říct, že volala Vicki Nelsonová?“

„Jasně. To je všechno?“

„To je všechno.“

A taky bylo, pokud nepřijde Henry s něčím konkrétním.

~ ~ ~

„Tenhle, tenhle nebo tenhle.“ Henry těkal pohledem mezi mapou a stránkou se symboly.

„Dokážeš najít další bod vzoru?“ Vicki se sklonila nad mapou, tak daleko od grimoáru, jak to jen bylo možné. Váhala s prohlášením, že stará kniha vyzařuje auru zla – znělo to příliš jako klišé z nějakého hororu – ale všimla si, že i Henry se knihy dotýká tak zřídka, jak to jen jde.

Henry, plně se zabývající pravítkem a úhloměrem, se nevesele zasmál. „Další tři body ve třech možných vzorech,“ poznamenal.

„Skvěle.“ Vicki se narovnala a posunula si brýle na nose. „Další komplikace. Kam půjdeme nejdřív?“

„Kam *půjdu* nejdřív,“ opravil ji nepřítomně. Také se narovnal a promnul si spánky. Z ostrého světla, které Vicki očividně potřebovala, aby mohla fungovat, ho bolela hlava. „Doufám, že to bude tahle oblast.“ Poklepal na mapu východně od řeky Humber mezi třídami Eglingtonská a Lawrencova. „Tenhle vzor je ze všech tří nejjednodušší. Teoreticky bude dokončený jako první.“

„Teoreticky?“

Henry pokrčil rameny. „Tohle je démonologie. Tady žádné jasné a jisté odpovědi neexistují. Experti tohoto oboru mají tendenci umírat mladí.“

Vicki se zhluboka nadechla a pomalu vydechovala. Žádné jasné a jisté odpovědi neexistují v ničem. To už by měla vědět. „Takže ty jsi ve skutečnosti nikdy nic podobného nedělal.“

„Ne, popravdě ne. Něco podobného se neděje příliš často.“

„A můžu se tě zeptat,“ ukázala z bezpečné vzdálenosti prstem na grimoár, „proč vlastníš něco takového?“

Henry sklonil zrak ke knize, ačkoli Vicki z jeho výrazu poznala, že ji ve skutečnosti nevidí. „Vzal jsem ji jednomu šílenci,“ řekl chraplavým hlasem. „A nepřeji si o tom teď mluvit.“

„Dobře.“ Vicki zápolila s nutkáním utéct před syrovým hněvem v Henryho hlase. „Nemusíš. To je v pořádku.“

S úsilím odsunul vzpomínku stranou a nasadil si něco, o čem doufal, že je smířlivý úsměv. „Omlouvám se. Nechtěl jsem tě vystrašit.“

Ztuhla. „Nevystrašil.“

Jeho úsměv získal na upřímnosti. „To je dobře.“

Vicki, dobře si vědoma, že se baví na její účet, si odkašlala a změnila téma. „Včera v noci jsi říkal, že nemůžeme vědět, jestli jsou zde zapsána jména všech démonů.“

„To je pravda.“ Usilovně se snažil na to nemyslet.

„Takže vraždy mohou psát i jméno, které v knize vůbec není.“

„Opět pravda.“

„Do prdele.“ Vicki si objala ramena pažemi, přistoupila k oknu a položila čelo na chladné sklo. Světelné body pod ní, to jediné, co z města nyní viděla, jí připadaly chladné a výsměšné. Tisíce démonických očí ve tmě. „Co s tím budeme dělat?“

„Přesně to, co děláme.“ Mohlo jít jen o řečnickou otázku, ale občas Henry cítil, že i ony vyžadují odpověď, a chtěl jí poskytnout veškerou útěchu, které byl schopen. „A doufat a modlit se a nevzdávat to.“

Vicki zvedla hlavu a otočila se k němu tváří v tvář. „Já se nikdy nevzdávám,“ řekla podrážděně.

Usmál se. „Nikdy jsem si to nemyslel.“

Má skutečně úžasný úsměv, pomyslela si Vicki a s potěšením sledovala vrásky v koutcích jeho očí. Cítila, jak se i její rty začínají připravovat k odpovědi. V duchu sebou zatřásla a donutila svou tvář nedat ani v nejmenším najevo silnou vlnu touhy, která se v ní náhle zvedla. *Čtyři sta padesát let zkušeností, tělo dvacetiletého mladíka, nadpřirozená tělesná zdatnost…*

Henry slyšel, jak se jí zrychlil tep, a jeho citlivý nos zachytil nový pach. Už se čtyřicet osm hodin nenapil a brzy bude muset. *Jestli mě chce, bylo by bláznovství jí to odpírat…* Jelikož už dávno vyrostl z potřeby něco si dokazovat – věděl, že by si mohl vzít, co chce – rozhodl se jí dovolit, aby první krok udělala ona. *A co ty sliby, že se s ní nebude zaplétat, dokud se nevypořádají s démonem?*

Inu, některé sliby se dělají právě proto, aby se porušily.

Její tep se začal zpomalovat. I když musel tleskat jejímu sebeovládání, nijak se nenamáhal skrývat zklamání.

„Takže.“ To slovo Vicki probralo. Odkašlala si. *To je směšné. Je mi jedenatřicet let. Ne sedmnáct.* „Na 31. obvodu jsem se dozvěděla pár věcí, které by mohly mít s případem spojitost.“

„Opravdu?“ Henry povytáhl rudozlaté obočí a sedl si na roh stolu.

Vicki, která by dala přední zuby za to, aby uměla povytáhnout jedno obočí, aniž by při tom zapojila celé čelo, si ho zamračeně prohlédla. Aby k němu byla spravedlivá, pochybovala, že si byl vědom, jak se mu světlo z lustru odráží ve vlasech a že se mu v pozici, ve které sedí, napínají na svalnatých stehnech těsné hnědé manšestrové kalhoty. S úsilím přinutila mysl, aby se vrátila k tématu. Teď nebyla na takové záležitosti vhodná chvíle, ať už se věci později vyvinou jakkoliv. „Několik lidí, převážně zaměstnanců místní restaurace McDonald’s, hlásilo odporný zápach linoucí se po parkovišti u nákupního centra Jane-Finch. Síra a hnijící maso. Plynárenská společnost tam někoho poslala, ale žádný únik nenašli.“

„Démon?“ Henry se sklonil nad mapou a snažil se ignorovat sílící hlad. Bylo to těžké, když byla tak blízko a tak svolná, přinejmenším fyzicky. „Ale to tělo se našlo…“

„Je toho víc. Někdo nahlásil, že viděl po krajnici silnice běžet medvěda. Policie se to nenamáhala prověřovat, protože volající řekl, že ho zahlédl jen letmo, když předbíhal jeho auto, které v tu chvíli jelo asi sto kilometrů v hodině.“

„Démon.“ Tentokrát to nebyla otázka.

Vicki přikývla. „Se slušnou pravděpodobností.“ Vrátila se ke stolu a k mapě. „Podle mého nejlepšího odhadu vzal tělo té ženy tady a zanesl ho sem, kde ji zabil. Proč? Určitě mohl najít někoho bližšího.“

„Možná měl tentokrát rozkaz zabít někoho konkrétního.“

„Bála jsem se, že to řekneš.“

„Je to jediné logické zdůvodnění,“ řekl Henry a postavil se. „Ale podívej se na to z té světlé stránky.“

„Tohle nemá světlou stránku,“ zavrčela Vicki. Na závěr dne si přečetla koronerovu zprávu.

„Možná tím riskuji, že budu vypadat jako Pollyanna,“ řekl Henry suše, „ale všechno má svou světlou stránku. Jestli měl démon přikázáno zabít právě tuto mladou ženu, možná by policie mohla najít spojení mezi ní a jeho pánem.“

„A pokud se jen oddával démonické zvrácenosti?“

„Tak nejsme o nic víc pozadu než předtím. A teď, jestli mě omluvíš, jelikož časové schéma přestalo platit, měl bych radši jít k řece pro případ, že dnes v noci vyvolá démona znovu.“

Ve dveřích se Vicki zastavila a náhlá děsivá myšlenka jí vyhnala veškerou barvu z tváře. „Co té věci brání, aby se objevila uvnitř něčího domu? Kde ji neuvidíš? Kde ji nemůžeš zastavit?“

„Démoni,“ vysvětlil jí Henry s uklidňujícím úsměvem, zatímco si zapínal pásek dlouhého kabátu, „nemohou vejít do obydlí smrtelníka, pokud nejsou výslovně pozváni.“

„Já myslela, že to platí o upírech.“

Henry jí položil ruku na záda a jemně ji vyvedl na chodbu. „Pan Stoker,“ řekl, zatímco zamykal dveře od bytu, „měl různá zbožná přání.“

~ ~ ~

Henry se opřel o hřbitovní zídku a přejel pohledem hlouček tichých hrobů. Šlo většinou o kamenné náhrobky stejného stylu a stejného stáří. Těch několik málo mramorových památníků mezi nimi vypadalo nabubřele a vůbec sem nezapadaly.

Na západní straně přiléhal hřbitov k systému parků lemujících řeku Humber a šumění jejích dmoucích se vln plnilo noc zvuky. Na severu ležely obytné čtvrti. Na východě a na jihu nevyužité pozemky. Přemýšlel, jestli nemá nedostatečnou rozvinutost zdejší oblasti na svědomí hřbitov. Mrtví se i ve věku vědy často považovali za špatné sousedy. Důvod Henry nechápal, mrtví si nikdy nepouštěli Twisted Sister na 130 decibelů ve tři hodiny ráno.

Cítil… ne snad vzor sám, ale jeho předzvěst. Proud zla čekající na příležitost, čekající na závěrečnou vraždu, která jej ukotví v tomto světě. Právě pocit, z něhož mu vstávaly chloupky na krku a který jej provokoval k vrčení, ho utvrdil v přesvědčení, že zvolil správně.

Toto jméno bude dokončeno jako první, tento pán démonů bude tím, kdo jako první povstane z temnoty. A začne masakr.

Musí nižšího démona zastavit během pár vteřin mezi zjevením a smrtícím úderem, protože jakmile krev potřísní půdu, bude mít co do činění s jeho démonickým pánem. Vzor bohužel umožňoval větší oblast, než jakou mohl najednou uhlídat, takže udělal jedinou možnou věc – obešel pentagram daleko za hranicemi vytyčenými vzorem a poslední kousek nechal otevřený. Jakmile se démon objeví, aby zaútočil na živou bytost uvnitř nebo aby dovnitř nějakou živou bytost přinesl, uzavře ho. Tak chatrné vězení nevydrží déle než pár vteřin, ale mělo by mu umožnit démona ovládnout na takovou dobu, aby se k němu dostal a…

„…a zastavil ho.“ Henry si povzdechl a vyhrnul si límec kabátu. „Dočasně.“ Potíž byla v tom, že nižší démoni byli do značné míry nahraditelní. Jestli zastaví tohoto, nebude jeho „pánovi“ nic bránit a vyvolá si dalšího. Naštěstí, jako většina surovců, i tihle démoni nesnášeli bolest a mohlo by se mu podařit přimět ho, aby mluvil.

„Jestli ovšem mluvit umí.“ Strčil si ruce do kapes a opřel se o zídku. Říkalo se, že to neumí zdaleka všichni. A pak tu byla další komplikace, o které se Vicki nezmínil, protože věděl, že by se jí vysmála. Dnešní noc miliony lidí po celém světě oplakávaly Kristovu smrt. Toto století možná ztratilo schopnost věřit v moc víry, ale Henry nikoli. Většina náboženství určila v kalendáři den temnoty a ten dnešní patřil vzhledem k rozšířenosti křesťanské církve k nejmocnějším vůbec. Jestli se démon vrátí dřív, než Kristus vstane z mrtvých, bude silnější, nebezpečnější a bude mnohem obtížnější ho zastavit.

Podíval se na hodinky. 11:40. V souladu se staletými tradicemi dojde k vyvolání démona – pokud k němu ovšem dnes v noci vůbec dojde – o půlnoci. Podivoval se nad tím, jak mohla policii tak zřejmá souvislost uniknout.

Vítr mu zapleskal kabátem o kolena a načechral světlé prameny vlasů. Jako všechny velké šelmy dokázal i on setrvat v nehybnosti tak dlouho, jak to lov vyžadoval, všechny smysly napjaté a pátrající po prvním zahlédnutí, zaslechnutí či vycítění kořisti.

Minula půlnoc.

Henry ucítil průchod temného srdce temnot a proud zla na okamžik zesílil. Napjal se. Bude se muset pohnout mezi jedním úderem srdce a tím příštím.

Pak začal proud slábnout.

Když zcela odvál a stal se pouhou možností, podíval se Henry znovu na hodinky. 1:20. Pro dnešní noc, ať už z jakéhokoliv důvodu, nebezpečí pominulo.

Úlevou se znovu opřel o zídku a usmíval se jako blázen. Nijak se na nadcházející boj netěšil. Byl vděčný, že se odkládá. Půjde zpátky do města, možná se staví u Caroline, něco zakousne a stráví zbývající hodiny do úsvitu bez obav z toho, že jej pekelné hordy roztrhají na kusy.

„Je tu klid, viďte?“

Bělovlasý muž se nikdy nedozvěděl, jak blízko smrti se ocitl. Pouze opětovné procitnutí vzoru očekávajícího smrt zastavilo Henryho úder. S úsilím schoval zuby zpět pod rty a vrazil třesoucí se ruce do kapes.

„Vystrašil jsem vás?“

„Ne.“ Lovce ukryla noc, zatímco Henry se znovu zoufale snažil nasadit civilizovanou masku. „Jen jsem se lekl, nic víc.“ Jeho krev neucítil vinou větru vanoucího od řeky a kroky bot s měkkými podrážkami překryl zvuk vody. Bylo omluvitelné, že se nechal překvapit. Bylo to rovněž zahanbující.

„Bydlíte někde poblíž?“

„Ne.“ Když přišel blíž, poopravil si Henry původní odhad mužova věku. Ne přes padesát a k tomu udržovaná, atletická postava a větrem ošlehaná tvář muže zvyklého pracovat venku.

„Myslel jsem si to, jinak bych si vás pamatoval.“ Oči měl světle modré a těsně nad okrajem krátké šedé bundy mu pod opálenou pletí pulzovala žíla. „Často se chodím projít, když nemůžu spát.“

S rukama volně svěšenýma podél vybledlých riflí čekal na Henryho vysvětlení. Vystouplé pěstní klouby svědčily o minulých rvačkách a Henry z nějakého důvodu pochyboval, že by jich mnoho prohrál.

„Na někoho jsem čekal.“ Zbývající adrenalin dodával jeho hlasu strohost, i když ji pomalu začínalo odplavovat pobavení. „Nepřišel.“

Opětoval úsměv staršího muže, vyhledal pohledem jeho světle modré oči a zachytil je. Když ho odváděl do stínů hřbitova a začal se poddávat sílícímu hladu, uvažoval nad výsledkem několika posledních hodin a málem se neubránil záchvatu lehce hysterického smíchu. Henry si uvědomil, že je pravda, jak vždy věřil, že *svět je nejen podivnější, než si myslíte, je ještě podivnější, než si vůbec umíte představit – upíra číhajícího na démona někdo sbalí na hřbitově. Občas tohle století miluji.*

~ ~ ~

„Detektive? Tedy chci říct, slečno Nelsonová?“ Mladý komisař se začervenal a odkašlal si. „Ehm, velitel říká, že byste možná chtěla slyšet o tom telefonátu, který jsem měl dnes ráno.“

Vicki vzhlédla od protokolů a posunula si brýle na nose. Napadla ji otázka, kdy asi začali brát do sboru i děti. Nebo kdy dvacetiletí začali vypadat tak hrozně mladě.

Komisař se trochu narovnal a začal číst z poznámek. „V 8:02 dnes ráno, v sobotu 23. března, nahlásil pan John Rose z třídy Birchmont ztrátu exponátu ze své sbírky zbraní. Řečená sbírka, včetně pohřešovaného exponátu, je přechovávána v zamčeném trezoru za falešnou stěnou ve sklepě pana Rose. Ani stěna, ani zámek nevykazovaly známky manipulace a pan Rose přísahá, že kombinaci zná jen on a jeho žena. Rovněž dům sám nenese stopy po násilném vniknutí. Veškeré dokumenty a povolení se zdají být v pořádku a…“

„Komisaři?“

„Ano, madam?“

„Jaký exponát pan Rose postrádá?“

„Prosím?“

Vicki si povzdechla. Měla za sebou bezesnou noc a dlouhý den. „Jaký typ zbraně?“

„Aha.“ Komisař se znovu začervenal a začal pátrat v ručně psaných poznámkách. „Ten, ehm, exponát, byla ruská útočná puška AK-47. Včetně munice, madam.“

„Do prdele!“

„Ano, madam.“

~ ~ ~

„Já tomu odmítám uvěřit!“ Norman nakopl běžeckou botou novinový automat. Ozvalo se velmi uspokojivé kovové zadunění. Zastavil se, aby si přečetl článek z titulní stránky o sedmé oběti, a zjistil, že ten stupidní démon zabil jinou dívku. A co bylo nejhorší, on tu jinou dívku zabil ve čtvrtek v noci a Norman se to dozvěděl až v sobotu.

Coreen si chodila živá po světě ještě další dva dny!

Pulzování, které nezmizelo s odchodem démona jako vždycky předtím, zesílilo.

Vytáhl z kapsy u kalhot peněženku a zamumlal si: „Ve slušné zemi by měli mít slušný informační systém.“ Kdyby se to dozvěděl včera, přivolal by démona zpátky hned minulou noc, místo aby strávil celý čas brouzdáním po internetu a hledáním někoho, kdo by mu poradil, jak používat nový ekvalizér. *Škoda, že jsem ho nemohl přinést do školy. To by si mě teprve všichni všimli.* Nejvíc ho ale rozzuřilo, že se démon ve čtvrtek vrátil a pak zase odešel, aby mu přinesl tu pušku, aniž by se zmínil o tom, jak to podělal.

Když viděl, že sobotní noviny stojí dolar dvacet pět, skoro si to rozmyslel, ale článek byl svým způsobem o něm, takže s bručením nastrkal peníze do automatu. Kromě toho potřeboval vědět, co démon vlastně udělal, aby mohl dnes večer najít způsob, jak ho potrestat. Dokud ho bude mít uvězněného v pentagramu, musí existovat něco, co mu ublíží.

S novinami pod paží – byl by si vzal dvoje, ale kvůli víkendové příloze byly i jedny samy o sobě dost objemné – zamířil do obchůdku na rohu, aby koupil sáček briket. Už mu zbývala jen jedna a na rituál potřeboval tři.

Jenže mu scházelo sedmdesát šest centů.

„Cože?!“

„Dřevěné uhlí stojí tři dolary padesát devět centů plus daň dvacet pět centů, což dělá celkem tři dolary a osmdesát čtyři centy. Vy máte jen tři dolary a osm centů.“

„Podívejte, dám vám to příště.“

Stará žena zavrtěla hlavou. „Promiňte, na dluh neprodávám.“

Normanovi se zúžily panenky. „Já se v téhle zemi narodil. Mám svá práva.“ Sáhl po sáčku, ale ona ho schovala zpátky za pult.

„Na dluh neprodávám,“ zopakovala o něco pevnějším hlasem.

Byl už vpůli cesty za pult, aby si sáček vzal sám, když ta žena vytáhla koště a vyrazila proti němu. Shrábl peníze a dal se na rychlý ústup.

Nejspíš umí kung-fu nebo něco takového. Strčil si noviny pod paži a vydal se ke svému bytu. Cestou zpátky znovu nakopl novinový automat. Nejbližší bankomat zavírá v šest. To nemohl stihnout. Zítra bude muset zajít do nákupního centra a najít otevřený.

Za všechno může ta stará baba. Jakmile vymyslí vhodný trest pro démona a postará se, aby Coreen dostala, co jí patří, možná by mohl něco udělat i s problémem přistěhovalců.

Pulzování zesílilo.

~ ~ ~

„Podívej se na to!“

Vicki, která si dál mnula tvář rukama, ani nevzhlédla. „Už jsem to viděla. Vždyť jsem je sama donesla, vzpomínáš?“

„To se celé město zbláznilo?“

„Celé město má strach, Henry.“ Znovu si nasadila brýle a povzdechla si. I když neměla v úmyslu mu to říkat, včera v noci spala při rozsvíceném světle, a stejně se pořád budila se srdcem v krku a zbrocená potem, s pocitem, že jí něco šplhá k oknu po požárním schodišti. „Ty jsi měl čas na vypořádání se s představou násilné smrti od roku 1536. My ostatní jsme to štěstí neměli.“

Jako by si chtěly vynahradit nedostatek zpráv na Velký pátek, otiskly všechny troje sobotní noviny články o sedmé vraždě na titulních stránkách. Zdůrazňovaly, že i z tohoto těla byla vysáta veškerá krev, a všechny se také svorně svezly na vlně senzacechtivosti a přidaly ke zprávě další články o upírech, sloupky o upírech, historické a vědecké rozbory vampyrismu – a to všechno za neustálého tvrzení, že žádní takoví tvorové neexistují.

„Víš, jaké to bude mít následky?“ Henry praštil novinami o pohovku, kde se jejich stránky oddělily a polovina jich sklouzla na podlahu.

Vicki se otáčela kolem své osy, aby si udržela dokola obcházejícího Henryho v omezeném zorném poli. „Zvýšený prodej?“

navrhla a potlačila zívnutí. Po dni stráveném čtením protokolů ji už bolely oči a zpráva, že se jejich vyvolavač démonů uchýlil ke konvenčnějším zbraním, byla to jediné, co potřebovala slyšet.

Henry, neschopen zůstat v klidu, přešel čtyřmi ráznými kroky na druhou stranu místnosti, otočil se a vrátil se zpátky. Opřel se rukama o opěradlo pohovky a naklonil se k ní. „Máš pravdu, lidé se bojí. Novináři dali strachu z nějakého důvodu jméno. Upír.“ Narovnal se a jednou rukou si prohrábl vlasy. „Lidé, kteří tyhle články píší, na upíry nevěří, a ani většina lidí, kteří je čtou, na upíry nevěří, ale žijeme v kultuře, kde zná více lidí své znamení zvěrokruhu než krevní skupinu. Tam venku je určitě někdo, kdo to celé bere vážně a věnuje volný čas strouhání kůlů.“

Vicki se zamračila. Dávalo to hodně velký smysl a ona rozhodně neměla v úmyslu obhajovat lepší stránky povah svých současníků. „Na jednom místním kanále dávají dnes večer Draculu.“

„No skvěle.“ Henry rozhodil rukama a začal znovu přecházet po místnosti. „Další olej do ohně. Vicki, my oba víme, že v Torontu žije přinejmenším jeden upír, a já osobně bych byl hrozně nerad, kdyby nějaký balík, vybičovaný médii k šílenství, udělal něco, čeho by litoval, a to jen proto, že si uvědomí, že mě nikdy neviděl za denního světla.“ Zastavil se a zhluboka se nadechl. „A nejhorší na tom je, že neexistuje jediná věc, kterou bych s tím mohl udělat.“

Vicki se vyhoupla na nohy, přešla k oknu a postavila se vedle něj. Chápala, jak se cítí. „Pochybuji, že to k něčemu bude, ale mám kamarádku, která píše fejetony pro ten bulvární plátek. Zavolám jí, až přijdu domů, a uvidíme, jestli dokáže napětí trochu zmírnit.“

„Co jí řekneš?“

„Přesně to, co jsi mi řekl ty.“ Zašklebila se. „S výjimkou části, kde ses zmiňoval o upírovi, který v současnosti žije v Torontu.“

Henrymu se podařilo úšklebek opětovat. „Děkuji. S největší pravděpodobnosti si bude myslet, že ti přeskočilo.“

Vicki pokrčila rameny. „Bývala jsem policajt. Ta si to myslí už dávno.“

Když zahlédla jejich odraz v okenním skle, Vicki si poprvé uvědomila, že Henry Fitzroy, narozený v šestnáctém století, je o deset centimetrů menší než ona. Přinejmenším. Jako přesvědčenou

zastánkyni snobského názoru o důležitosti tělesné výšky ji trochu překvapilo, že to podle všeho nehraje žádnou roli. S ušima stejně zrudlýma, jaké měl toho dne ráno mladý komisař, si odkašlala a zeptala se: „Půjdeš dnes v noci zase k řece?“

Henryho odraz pochmurně přikývl. „A každou další noc, dokud se něco nestane.“

~ ~ ~

Annie Hendlová se právě vracela z vyčerpávající směny na pohotovosti. Když zaparkovala v uličce za domem a klopýtala po chodníku, jediné, co se jí honilo hlavou, byly myšlenky na postel. Nevšimla si jich, dokud nebyla skoro na zápraží.

Roger, starší bratr, seděl na horním schodu. Bill, ten mladší, stál v zamrzlé zahradě a opíral se o dům. Vedle něj stálo opřené něco, co vypadalo jako hokejová hůl, i když bylo takové šero, že se to nedalo s jistotou poznat. Tihle dva, spolu s tlupou „přátel“, si pronajali vedlejší byt, a přestože si Annie několikrát stěžovala domácímu na hluk a špínu, zdálo se, že se jich nedokáže zbavit. Očividně strávili noc popíjením. Táhlo z nich pivo.

„Bré ráno, slečno Hendlová.“

Přesně to, co jí chybělo ke štěstí – konfrontace s Tydlitákem a Tydlitkem. „Co pro vás můžu udělat, pánové?“ Obvykle byli příliš tupí nebo příliš opilí, než aby na ně měl sarkasmus účinek, ale ještě se nevzdávala všech nadějí.

„No…“ Rogerův úsměv nebyl víc než jen světlejší čára přes šedý ovál jeho obličeje. „Můžete nám říct, proč vás nikdy nevidíme za denního světla.“

Annie si povzdechla. Byla příliš unavená, než aby se zabývala jakýmkoli idiotským nápadem, který se jim právě honil hlavou. „Jsem noční sestra.“ Mluvila pomalu a pečlivě artikulovala. „Takže pracuji v noci.“

„To nestačí.“ Roger si znovu zhluboka přihnul z láhve po levé ruce. Pravou rukou stále svíral něco v klíně. „Nikdo nedělá pořád jen noční šichty.“

„Já ano.“ Tohle bylo směšné. Rázně zamířila vpřed. „A teď zmizte, odkud jste přišli, než zavolám…“ Ruce, které ji popadly za ramena, ji zastihly zcela nepřipravenou.

„Zavoláte koho?“ zeptal se Bill a prudce ji přitáhl k sobě.

Náhle dostala strach a začala sebou zuřivě házet, aby se uvolnila.

„Všichni tři,“ zdálo se, jako by Rogerův hlas přicházel odněkud z dálky, „zůstaneme pěkně tady venku, dokud nevyjde slunce. Pak se uvidí.“

Zešíleli. Oba byli naprostí šílenci. Panika jí dodala sílu, kterou potřebovala, a vyškubla se z Billova sevření. Klopýtla na schodech na zápraží. Tohle nemůže být skutečné. Musí se dostat do domu. Uvnitř bude v bezpečí.

Viděla, jak Roger vstává. Může proklouznout kolem. Může ho odstrčit.

Pak uviděla v jeho rukou baseballovou pálku.

Síla úderu ji srazila na trávník.

Skrz rozdrcený nos a ústa nedokázala nabrat do plic dost vzduchu, aby mohla křičet.

S tváří zalitou krví se zvedla na všechny čtyři a snažila se plazit zpět k domu. *Jestli se dostanu do domu, budu v bezpečí.*

„Vychází slunce. Pokouší se dostat dovnitř.“

„To mi stačí.“

Hokejová hůl byla na jednom konci zašpičatělá, a když se na ni oba muži pověsili, projela skrz bundu, uniformu, kosti a svaly až do promrzlé hlíny.

Když se nad garáží objevily první sluneční paprsky, Annie Hendlová ještě jednou vykopla nohama a zůstala ležet bez hnutí. „A teď uvidíme,“ popadl Roger dech a sáhl po pivu. Sluneční světlo postupovalo přes zahradu, dotklo se bílé boty a jemně se rozlilo po celém těle. Krev na zmrzlé hlíně se zaleskla šarlatovým světlem. „Nic se neděje.“ Bill se otočil k bratrovi s vytřeštěnýma očima ve tváři bílé jako křída. „Měla se obrátit v prach, Rogere!“ Roger udělal dva kroky dozadu a začal hlučně zvracet.

Deset

„Vstaňte a slyšte slovo Boží. Čtení z evangelia podle Matouše, kapitola dvacátá osmá, verš první až sedmý.“

„Pochváleno budiž slovo Páně.“

„*Když uplynula sobota a začínal první den týdne, přišly Marie z Magdaly a jiná Marie, aby se podívaly k hrobu. A hle, nastalo veliké zemětřesení, neboť anděl Páně sestoupil z nebe, odvalil kámen a usedl na něm. Jeho vzezření bylo jako blesk a jeho roucho bílé jako sníh. Strážci byli strachem z něho bez sebe a strnuli jako mrtví. Anděl řekl ženám: ‚Vy se nebojte. Vím, že hledáte Ježíše, který byl ukřižován. Není zde, byl vzkříšen, jak řekl. Pojďte se podívat na místo, kde ležel. Jděte rychle povědět jeho učedníkům, že byl vzkříšen, jde před nimi do Galileje, tam ho spatří. Hle, řekl jsem vám to.‘* Slyšeli jsme slovo Boží.“

Gloria skoro prorazilo střechu kostela a jen pro tento okamžik víra v život věčný, přislíbený křesťanským Bohem, stačila k tomu, aby vztyčila zářící stěnu mezi světem a silami temnot.

Škoda, že nestála věčně.

~ ~ ~

„Ustupte, prosím. Běžte stranou.“

S rukama spoutanýma za zády byli oba bratři vyvedeni skrz policejní zátaras do ulice. Zvědaví sousedé se hrnuli dopředu a zase couvali jako lidské moře vzdouvající se proti stěně z modrých uniforem. Žádný ze zatčených mužů si čumilů nevšímal. Roger,

páchnoucí zvratky, ještě stále nasucho dávil a William ronil tiché slzy, oči téměř zavřené. Oba byli nijak zvlášť jemně strčeni do jednoho z hlídkových vozů, zatímco kolem cvakaly spouště půl tuctu novinářských fotoaparátů.

Zcela ignorujíce reportéry pokřikující otázky, nasedli dva komisaři do auta a vůz za přerývaného tónu sirény odjel zadní ulicí lemovanou davem. Další dva se přidali k lidské hrázi, která zakrývala výhled na zahradu. *„Žádná prohlášení pro média,“* prohlásil vyšetřovatel pověřený tímto případem a tón jeho hlasu neponechával prostor k diskuzi.

Pak následovalo tělo, natřásající se v plastovém pytli při kodrcání nosítek sem a tam v hrůzné parodii života. Tucet párů plic vydechlo, znovu zacvakaly spouště a do toho všeho se ozýval hlas televizního reportéra, přinášející živé zpravodajství z místa činu. Lehký zápach dezinfekce z vybavení soudního patologa zanechal ve vlhkém ranním vzduchu takřka viditelnou stopu.

„Já ji viděla, než ji policajti nacpali do pytle,“ podělila se jedna sousedka o dojmy s dychtivě naslouchajícím obecenstvem. Na okamžik se odmlčela a užívala si pozornost, a pak si přitáhla jarní kabát těsněji přes kostkovanou flanelovou noční košili. „Obličej měla rozmlácený a nohy od sebe.“ Moudře pokývala hlavou a dodala: „Víte, co to znamená.“

Posluchači její pokývání opětovali.

Jakmile koronerův vůz odjel, rozpadl se policejní kordon na několik jednotlivých mužů a žen, kteří rychle ustoupili stranou, a ze zahrady vyšel Mike Celluci se svým parťákem.

„Sežeňte výpověď od někoho, kdo si myslí, že něco viděl,“ rozkázal Celluci. Kdykoli jindy by ho reakce, kterou tím v davu vyvolal, pobavila. Polovina lidí se začala stavět do fronty, druhá se tiše vytratila, ale dnes na to zdaleka neměl náladu. Samotná nesmyslnost vraždy ho zahalila tak chladnou zuřivostí, že pochyboval, že se ještě někdy ohřeje.

Reportéři, pro které byla novinová zpráva reálnější než to, co se ve skutečnosti stalo, se nahrnuli dopředu a dožadovali se od policie prohlášení. Oba vyšetřovatelé z oddělení vražd si jimi mlčky

proklestili cestu až k autu a jen nejzákladnější pud sebezáchovy zabránil novinářům v tom, aby se jim doopravdy postavili do cesty.

Když Celluci otevřel dveře, naklonil se k němu Dave a řekl: „Něco jim říct musíme, Miku, nebo přijdou sami s bůhvíčím.“ Celluci zpražil parťáka pohledem, ale ten odmítl ustoupit. „Tak to udělám já, když se tobě do toho nechce.“

„Ne.“ Zamračeně se po té smečce šakalů rozhlédl. „Annie Hendlová je mrtvá kvůli těm idiotským historkám o upírech, které vy a vám podobní šíříte. Nejste za její smrt zodpovědní o nic méně než ti dva idioti, které jsme odvedli. Úžasný příběh. Doufám, že jste na něj hrdí.“

Vklouzl za volant a práskl za sebou dveřmi s takovou silou, že se to rozlehlo ozvěnou mezi okolními domy.

Z oněmělé masy se oddělil jediný reportér se zdviženým mikrofonem, ale Dave Graham zavrtěl hlavou.

„To bych nedělal,“ doporučil mu tichým hlasem.

Reportér se zastavil, mikrofon stále pozdvižený, a spolu s celou smečkou sledoval, jak oba vyšetřovatelé odjíždějí. Nepřirozené ticho trvalo až do chvíle, kdy auto zahnulo na konci ulice, a pak se ozval hlas, který je zase probudil k životu.

„Já ji viděla, než ji policajti nacpali do pytle.“

~ ~ ~

„Máš ještě u novin tu přítelkyni?“

„Celluci?“ Vicki se usadila v křesle a položila si telefon do klína. „O čem to k sakru mluvíš?“

„Fellowsová, ta ženská, co píše fejetony pro bulvár. Ještě se s ní scházíš?“

Vicki se zamračila. „Nedá se přímo říct, že bych se s ní scházela…“

„Prokristapána, Vicki, teď není chvíle na to, aby sis hrála na ostýchavku! Já se tě neptám, jestli s ní spíš. Mluvíte spolu, nebo ne?“

„Jo.“ Vlastně měla v úmyslu jí zavolat hned odpoledne, aby zjistila, co může udělat pro to, aby ulevila Henryho strachu před hordami vesničanů s kůly a česnekem. Jaká podivná shoda událostí přiměla Celluciho, aby si vzpomněl na Annu Fellowsovou ve stejný

den? Potkali se jen jednou a nijak zvlášť si nesedli, celý večírek kolem sebe kroužili jako dva vzteklí psi, číhající na šanci skočit tomu druhému po krku. „Proč?“

„Vezmi si tužku a papír, mám pár věcí, které jí chci říct.“

Cosi v jeho tónu hlasu způsobilo, že Vicki okamžitě zašátrala v postranní kapse sklápěcího křesla, a než začal mluvit, podařilo se jí vyhrabat propisku a malý zápisníček se skvrnami od kávy. Když skončil, splynulo jí ze rtů tiché: „Panebože, Miku, mám to chápat tak, že nadřízení o tomhle tvém vzkazu nic nevědí?“ Slyšela, jak si unaveně povzdechl, a než stačil promluvit, řekla: „Zapomeň na to. Hloupá otázka.“

„Nechci, aby se to opakovalo, Vicki. Noviny to začaly, noviny to taky mohou skončit.“

Vicki přejela očima údaje o životě a smrti Annie Hendlové, zaznamenané úhledným a dokonale čitelným rukopisem na třech listech papíru, a pochopila Celluciho hněv a frustraci. Jejich ozvěna jí přejela po páteři studenými prsty. „Udělám, co budu moci.“

„Doufejme, že to bude stačit.“

Poznala konečný tón prohlášení, věděla, že se chystá zavěsit, a vykřikla jeho jméno. Těch několik vteřin, které uběhly, než si mohla být jistá, že ji slyšel, byly nejdelší, jaké poslední dobou zažila.

„Co?“ zavrčel.

„Dnes večer budu doma.“

Slyšela, jak oddechuje, takže věděla, že je ještě na drátě.

„Díky,“ řekl konečně a klapnutí, s jakým položil sluchátko, bylo takřka jemné.

~ ~ ~

Z místa, kde seděla u zadní stěny restaurace Druxy’s, viděla Vicki nejen na dveře, ale skrz veliká okna i větší část ulic Bloorova a Yongova. Dospěla k závěru, že příběh je příliš důležitý, než aby mohla riskovat možné nedorozumění po telefonu, a přemluvila Anne, aby se s ní sešla na oběd. Věděla, že při schůzce mezi čtyřma očima bude mít lepší naději fejetonistku přesvědčit o tom, že tisk má zodpovědnost postarat se, aby nebyly další Annie Hendlové.

Potáhla za kraj lepenkového podšálku. Henry chtěl zastavit tiskovou „upíří kampaň“ kvůli vlastní ochraně a Vicki byla ochotna pro to udělat, co bylo v jejích silách. Měla si uvědomit, že Henry není jediný, komu hrozí nebezpečí. Lepenka se roztrhla a Vicki zaklela, když si polila ruku horkou kávou.

„Ty jsi mi pěkný detektiv. Mohla bych tě vzít po hlavě dřevěnou tyčí a nikdy by ses nedozvěděla, že jsem tu byla.“

„Jak…?“

„Přišla jsem malými dveřmi ve východním rohu, ó vyšetřovatelko.“ Anne Fellowsová vklouzla do židle naproti Vicki a nasypala si do kávy první ze čtyř sáčků cukru. „A teď mi pověz, co máš tak důležitého, že jsi mě kvůli tomu vytáhla do deště.“

Šťourajíc do rozlité kávy míchací tyčinkou, Vicki uvažovala, jak má začít. „Dnes ráno zavraždili ženu…“

„Hrozně nerada ti kazím dramatický efekt, zlatíčko, ale každé ráno někdo zabije nějakou ženu. Co je právě na téhle tak zvláštního, že ses rozhodla se mnou o to podělit?“

„Tenhle případ je jiný. Mluvila jsi dnes s někým od novin? Slyšela jsi zprávy?“

Anne převrátila oči nad sendvičem s hovězím z konzervy a se sýrem. „Dej mi svátek, Vicki. Je velikonoční neděle a já mám volno. Dost na tom, že se musím v téhle špíně brodit celý týden.“

„Tak mi dovol, ať ti povím o Annie Hendlové sama.“ Vicki přejela očima poznámky, spíše proto, aby si utřídila myšlenky, než kvůli informacím. „Začalo to u novin a jejich článků o upírech…“

„Ještě ty s tím začínej! Nevěřila bys, co magorů posledních pár týdnů volá každý den do redakce.“ Anne si dala hlt kávy, zamračila se a nasypala si do ní další sáček cukru. „Nemluv mi o tom, že se děti bojí a že po mně chceš, abych napsala, že žádní upíří nejsou.“

Vicki pomyslela na Henryho, skrytého před denním světlem necelé dva bloky od této restaurace, a na mladou ženu, která byla probodnuta naostřenou hokejkou, přičemž síla úderu ji nejen zabila, ale také připíchla k zemi jako motýla na špendlík. „Přesně to chci, abys napsala,“ procedila skrze zaťaté zuby. Podala jí každý příšerný detail Anniiny smrti, jako by stála na lavici svědků, hlasem zcela

prostým všech emocí. Byl to jediný způsob, jakým jí je mohla sdělit, aniž by křičela nebo začala něčím házet.

Anne brzy odložila sendvič a už jej znovu nezvedla.

„Tisk to všechno začal," uzavřela to Vicki. „Teď je na tisku, aby to také skončil."

„Proč jsi zavolala mě? Na místě činu byli reportéři."

„Protože jsi mi jednou říkala, že rozdíl mezi reportérem a fejetonistou spočívá v tom, že fejetonista si může dovolit otázky nejen pokládat, ale pokoušet se na ně i odpovídat."

Anne povytáhla obočí. „Ty si to pamatuješ?"

„Nejsem zapomnětlivá."

Obě ženy se podívaly na listy poznámek a Anne si lehce odfrkla. „Ty se máš." Shrábla je, a když Vicki přikývla, strčila si je do batůžku. „Udělám, co budu moct, ale nic ti neslibuju. Tohle město je plné cvoků, a ne všichni čtou, co já píšu. Předpokládám, že se tě nemám ptát, odkud máš všechny informace." Většinu tvořily drobnosti, k jakým se tisk obvykle nedostane. „No, to je jedno." Vstala. „Můžu to napsat tak, abych se o Cellucim vůbec nezmínila. Doufám, že si uvědomuješ, že jsi mi zničila neděli."

Vicki přikývla a zmačkala prázdný kelímek. „Veselé Velikonoce."

~ ~ ~

„Henry Fitzroy právě nemůže přijít k telefonu, ale pokud po zaznění tónu zanecháte jméno, číslo a důvod, proč voláte, spojí se s vámi, jakmile to bude možné. Děkuji. A pokud jsi to ty, Brendo, budu to mít hotové v termínu. Nedělej si starosti."

Když zazněl tón, Vicki právě uvažovala, kdo je asi Brenda a o čem mluvil. Pak si vzpomněla na kapitána Macho a mladou dámu s dmoucími se ňadry. Představa upíra s telefonním záznamníkem ji nepřestávala bavit, i když si uvědomovala její praktické stránky – stvůry noci, vítejte ve dvacátém století. „Henry, tady je Vicki. Podívej, nemá smysl, abych k tobě dnes v noci chodila. Nic nového nevíme a já ti s kolíkováním pomoct nemůžu. Kdyby se něco dělo, zavolej mi. Jestli ne, zítra se ozvu." Zamračila se a zavěsila. Na záznamnících bylo něco, co způsobovalo, že její hlas zněl vždycky

jako Jack Webb, když vypráví v rozhlasovém seriálu *Zátah*. „Měla jsem dánský sýr," zamumlala si pro sebe a posunula si brýle na nose. „V pátek jsem měla preclík."

Popadla kabát a tašku a zamířila ke dveřím. Až Celluci odejde ze stanice, čekají ho Velikonoce u babičky, strávené ve společnosti všemožných tetiček, strýčků, bratranců a jejich potomků. Probíhalo to tak o každých svátcích a neexistovala dobrá výmluva, aby se tomu vyhnul, pokud nebyl opravdu v práci. Jestli od nich nedostane, co potřebuje, a Vicki pochybovala, že by to bylo možné vzhledem k tomu, co se stalo Annie Hendlové – i kdyby byla jeho rodina kdovíjak milující a plná podpory, jednoduše nerozuměla, nemohla rozumět jeho hněvu a frustraci – bude u ní nejpozději v osm. Zatím si během odpoledne stihne projít protokoly alespoň z jednoho obvodu.

Zrovna když zamykala dveře, začal zvonit telefon. Zastavila se a hleděla do bytu deseticentimetrovou škvírou ve dveřích. Henry to být nemohl. Celluci to taky nebude. Coreen byla mimo město. Nejspíš volala matka. Zavřela dveře. Na pocit viny dnes neměla náladu.

~ ~ ~

„…stejně jako všechny kabely, zdroj a ochranu proti přepětí. Ve zkratce, kompletní sestava." Vicki poklepala na protokol koncem tužky. To, co věděla o počítačích, se dalo snadno napsat na hlavičku špendlíku, a ještě by tam mělo pár andělů dost místa na tango, ale jestli četla čísla správně, tak vedle sestavy, kterou někdo ukradl ze zamčeného a střeženého obchodu s počítači, vypadala její vlastní jako kuličkové počítadlo.

„No to se podívejme. Jestli to není naše Okřídlená bohyně vítězství!"

Vickiiny rty se stáhly do zavrčení. Povytáhla oba koutky o milimetr vzhůru a skoro se jí podařilo vykouzlit úsměv. „Rotný Gowan, jak nečekané potěšení."

Gowan se nijak nenamáhal skrývat vlastní zavrčení. Shrábl protokoly ze stolu a prudce se obrátil ke službukonajícímu důstojníkovi. „Co tady kurva dělá ta civilistka?" Zatřepal ve vzduchu pěstí třímající protokoly. „A kde vzala povolení číst tohle?"

„No, já…" začal důstojník.

Gowan ho utnul. „A kdo jsi kurva ty? Tohle je moje stanice a já tady určuju, kdo sem smí, a kdo ne.“ Otočil se pupkem k Vicki, která rychle vstala, než se mu mohlo podařit odsunout stůl až ke stěně a uvěznit ji za ním. „Tahle zkurvená civilistka nemá v téhle budově co pohledávat, ať už kdysi bývala sebelepší vyšetřovatelka.“

„Ať si nepřivodíte infarkt, pane rotný.“ Vicki se nasoukala do kabátu a hodila si přes rameno kabelku. „Už jsem na odchodu.“

„To bych kurva řekl, že jsi na odchodu, a už se sem nevrátíš, Nelsonová. To si piš.“ Na krku mu naběhly žíly a v jeho bledých očích to zaplálo nenávistí. „Je mi fuk, komu jsi musela vykouřit, abys dostala svou hodnost, ale teď už ji nemáš. Na to taky nezapomínej!“

Vicki cítila, jak jí v čelisti cuká úsilím neztratit sebeovládání. Tužka, kterou svírala v pravé ruce, praskla a zvuk lámaného dřeva zazněl ztichlou stanicí jako výstřel z pistole. Radistka vyskočila ze židle, ale ani ona, ani službukonající důstojník nevydali ani hlásku. Zdálo se, že nedýchají. Jedním krátkým, přesným pohybem hodila Vicki obě půlky tužky do odpadkového koše a udělala krok vpřed. Její svět se zúžil na dva vodnaté modré kruhy, které na ni hleděly zpod stříbrně šedého obočí. Udělala další krok, čelisti sevřené tak pevně, že jí hučelo v uších.

„Jen do toho,“ provokoval ji. „Jen si něco zkus. Budeš mít náramky tak rychle, že než hlavě dojde, co se vlastně stalo, prdel už bude sedět v zadržovací cele.“

Vicki se zuby nehty podařilo udržet temperament na uzdě. Kdyby ztratila nervy, ničeho by tím nedosáhla, a i když si to nechtěla přiznat, Gowan měl pravdu. Už neměla hodnost, která by ji chránila jak před ním, tak před systémem. Nějak se jí podařilo najít cestu ze stanice skrz rudou mlhu vzteku.

Na schodech se roztřásla a musela se opřít o zábradlí, dokud to nepřešlo. Za sebou slyšela, jak Gowan znovu zvedá hlas. Tentokrát dopadne hněv plnou silou na službukonajícího důstojníka a ji dohánělo k zuřivosti, že s tím nemůže vůbec nic dělat. Kdyby věděla, že se rotný zastaví na stanici i v den dovolené, nedostaly by ji tam ani všechny pekelné hordy.

Přestože zoufale toužil být detektivem, Gowan se nikdy nedostal z uniformy. Zcela ignoroval skutečnost, že sbor v mnoha aspektech řídili právě rotní, a prahl po hodnosti inspektora tak usilovně, až ji cítil na dosah ruky, nicméně pak byl dvakrát přeskočen při povyšování a uvědomil si, že teď už cíle nikdy nedosáhne. Proto tak nenáviděl Vicki a nenáviděl ji ještě o to víc, že byla žena, která porážela muže na jejich vlastním hřišti, ale nejvíce ze všeho ji neodvolatelně nenáviděl za to, že mu kvůli ní udělili důtku, když ho přistihla, jak v zadržovací cele mlátí jednoho kluka.

Vicki jeho city opětovala. *Moc vždy přitahuje právě ty, kteří mají sklon ji zneužívat.* Tuhle poučku z přednášky na policejní akademii nikdy nezapomněla. Byly dny, kdy si ji vybavovala lépe než jindy.

Příliš napjatá, než aby jela městskou hromadnou dopravou, mávla na taxík, posílajíc k čertu dvacet babek, které jí bude cesta domů nejspíš stát.

Odpoledne nebyla úplná ztráta času. S informacemi o ukradené sestavě se hodlala obrátit na kamaráda, který se vyznal v počítačích, a zeptat se ho, jestli by nevěděl, k čemu by se taková sestava dala využít. Měla podezření, že v podstatě k čemukoliv – ale za zeptání nic nedá a možná je to zase o kousek přiblíží k vyvolavači démonů.

Usedla na zatuchlinou páchnoucí sedadlo a sledovala kapky deště pleskající o špinavá okna taxíku. *Koneckonců, kolik může být v Torontu hackerů s černými koženými bundami, útočnými puškami a osobními démony?*

~ ~ ~

Celluci se objevil těsně po deváté.

Vicki stačil jediný pohled na výraz v jeho tváři a řekla: „Jednali s tebou v sametových rukavičkách.“

„Jako by chodili po vaječných skořápkách,“ přikývl zamračeně.

„Mysleli to dobře.“

„Neříkej mi, jak to mysleli.“ Přehodil kabát přes křeslo. „Já dobře vím, jak to mysleli!“

Po hádce, která se následně rozhořela, se oba cítili ochablí a vyždímaní. Když skončila, když skončila i její nevyhnutelná dohra, shrnula Vicki Cellucimu vlhké vlasy z čela a jemně ho políbila.

Povzdechl si, aniž otevřel oči, jen ji pevněji sevřel v náručí. Chytila dvěma prsty přikrývku, přehodila ji přes oba dva a natáhla se, aby zhasla.

Existuje velmi dobrý důvod, proč si všichni policisté vypěstují takový či onaký návyk. Během čtyř let jejich vztahu, až do doby, kdy odešla ze sboru, fungovala jako Celluciho bezpečnostní ventil a on jí oplácel stejnou mincí. To se nemuselo změnit jen proto, že se změnila situace. Nevěděla, co dělal během osmi měsíců, kdy spolu nemluvili. A ani to vědět nechtěla.

Trochu si rozložila jeho váhu a zavřela oči. Kromě toho, vzato kolem a kolem, ona by také brzy měla přestat spát sama. Bylo by hezké mít se ke komu přitisknout, až přijdou noční můry.

~ ~ ~

Stromy kolem hřbitova se pod náporem větru ohýbaly takřka v půli a jejich siluety se divoce zmítaly. Henry se otřásl. Po třech nocích čekání se stal popudlivým a toužil po jakékoli konfrontaci. Dokonce i porážka by byla lepší než další čekání. V démonologii zely velké mezery ponechávající široký prostor představivosti a jeho představivost mezery úslužně vyplňovala.

Stezka moci, stále čekající na ukotvení, mrzutě pulzovala, značně oslábla po velikonoční neděli a Kristově symbolickém zmrtvýchvstání.

Pak se změnila.

Pulz se zrychlil a temnota se začala prohlubovat a přetvářet v cosi jiného než jen noc.

Henry věděl, že někde byl nakreslen pentagram, zažehnut oheň a začala invokace. Napjal se, smysly v pohotovosti, připravený při prvním signálu uzavřít vlastní pentagram. To bylo ono. Nejprve nižší démon a pak, pokud se mu jej nepodaří zastavit, vyšší a s ním i konec světa. Pozvedl ruku ve znamení kříže. „Pane, dej mi sílu," modlil se.

Další věc, kterou si pamatoval, byla, jak klečí na vlhké zemi, ze světloplachých očí se mu řinou slzy a za víčky mu vesele tančí vybledlé obrazy.

~ ~ ~

Na uhlíky dopadla třetí kapka krve a vzduch nad pentagramem se zachvěl a změnil. Norman se posadil na paty a čekal. Dnes odpoledne si zjistil, kde Coreen bydlí – proniknout k záznamům studentů bylo tak snadné, že ho to až uráželo. Dnes v noci už k žádným chybám nedojde a ona zaplatí za to, co mu udělala.

Pulzování v jeho hlavě zesílilo natolik, až se zdálo, jako by spolu s ním hučel celý svět.

Zamračil se. Chvění vzduchu se stalo zřetelnějším a objevil se mlhavý obrys démona. Skoro se zdálo, že s něčím bojuje a seká drápy po neviditelném nepříteli. Jeho ústa se otevřela v bezhlesném výkřiku a náhle byl pentagram prázdný.

Ve stejném okamžiku vzplanuly uhlíky v *hibači* s takovou prudkostí, že se Norman musel vrhnout dozadu, pokud se nechtěl nechat sežehnout. Z hučení se stalo vysoké pištění. Zakryl si uši rukama, ale pokračovalo to dál a dál a dál.

Po třech či čtyřech vteřinách dvoumetrových plamenů se tvrzená ocel kamínek roztekla, plameny pohasly a závan větru ze středu pentagramu nejen zhasl svíčky, ale také jimi mrštil o stěnu, kde se roztříštily.

„To je n-nemožné," koktal do nastalého ticha. V uších mu stále zvonilo ozvěnou, ale dokonce i hučení umlklo a zanechalo po sobě jen palčivé ticho. I když se část jeho mysli tetelila strachem, jiná nevěřila vlastním očím. Žár tak silný, že roztavil litinové *hibači*, by měl zničit i budovu.

Natáhl třesoucí se ruku a dotkl se louže kovu – všeho, co zbylo z jeho maličkého grilu. Na špičkách prstů to zasyčelo a o zlomek vteřiny později ucítil bolest.

Bolest tak palčivou, že ani nemohl křičet.

~ ~ ~

Když se mu konečně vrátil zrak, postavil se Henry s námahou na nohy. Takový úder nedostal už několik století. Proč ho nenapadlo, že to mohl způsobit příchod pána démonů, neměl nejmenší tušení, ale opravdu jej to nenapadlo, dokonce ani v prvních vteřinách paniky ze slepoty.

„Tak co to tedy bylo?“ otázal se, opřel se o betonového anděla a oklepával si bahno z kolen. Už skoro necítil ani signaturu moci invokace. Stáhla se tak daleko, jak jen mohla, aniž by se zcela vrátila zpět do pekel. „Nějaké nápady, pane nebo paní…“ řekl a otočil se, aby si přečetl jméno na náhrobku. V kameni u andělových nohou našel vyrytou odpověď.

CHRISTUS RESURREXIT! *Kristus vstal z mrtvých.*

Henry Fitzroy, upír, vychovaný jako dobrý katolík, klesl zpět na kolena a odříkal zdrávas – jen pro všechny případy.

Jedenáct

Coreen proklouzla dvoukřídlými dveřmi chvíli před tím, než měla začít hodina, a prošla přednáškovým sálem k hloučku přátel. Její oči měly křehký, průsvitný výraz získaný nedostatkem spánku a nadbytkem pláče. Dokonce i její jasně rudé vlasy se zdály pobledlé a rozcuchané.

Hlouček se rozestoupil a vpustil ji mezi sebe, usadil ji do bezpečí svého středu a nabízel jí výrazy zděšení a soucitu. I když se Janet kamarádila se všemi z nich, Coreen ji viděla jako poslední, a to dodalo jejímu žalu naléhavost, kterou ostatní pociťovat nemohli.

Nikdo z nich, a nejméně ze všech Coreen, si nevšiml výrazu nenávisti, který se objevil ve tváři Normana Birdwella pokaždé, když pohlédl jejich směrem.

Jak se opovažuje být stále naživu, když jsem řekl, že má zemřít.

Hučení se vrátilo někdy v noci a každý jeho pulz Normana ujišťoval, že on svou moc neztratil, každý pulz se dožadoval, aby Coreen zaplatila.

Coreen se stala zosobněním všech, kteří se mu kdy smáli. Každé kurvy, která by roztáhla nohy celému fotbalovému mužstvu, ale jemu ne. Každého nabušeného debila, který ho odstrčil stranou, jako by tam nebyl. No, on tady byl a hodlal to všem dokázat. Vypustí démona na všechny – ale Coreen musí zemřít jako první.

Velmi opatrně přesunul ovázanou ruku z klína na opěradlo židle. Poté co strávil v podstatě bezesnou noc, se před přednáškou zastavil ve studentském lékařském centru. Kvalita jeho služeb, údajně

hrazená ze studijního fondu, ho nijak neohromila. Nejprve byl nucen čekat, než přišli na řadu dva lidi, kteří dorazili před ním – ačkoli on očividně trpěl většími bolestmi – a pak mu ještě ta kráva pitomá způsobila další, když mu utáhla obvaz. Navíc ani nechtěli slyšet jeho pracně vymyšlenou historku o tom, jak se mu to stalo.

Nešikovně si položil do klína kufřík a vytáhl z něj malý černý notes, který si koupil už na střední škole, aby si měl kam zapisovat telefonní čísla holek. Prvních čtyři či pět stran bylo zuřivě vyrváno a na další straně, která následovala, si pod slovo *Coreen* zapsal: *Studentské lékařské centrum.*

Od nynějška byl Norman Birdwell rozhodnut nezůstat nikomu nic dlužen.

Nechápal, kde se včera v noci stala chyba. Jeho provedení rituálu bylo dokonalé. Démona zastavil zásah nějaké jiné síly. Něco zastavilo *jeho* démona. Norman se zamračil. Zjevně byly ve hře i mocnější síly než tvor, kterého povolal, aby konal jeho vůli. To se mu vůbec nelíbilo. Jak se to něco opovažovalo být schopné plést se mu do cesty?

Viděl pouze jediné řešení. Bude si muset opatřit silnějšího démona.

Po přednášce zamířil do přední části učebny a postavil se mezi profesora a dveře. Během let si mnohokrát ověřil, že nejlepší způsob, jak získat odpovědi, je zablokovat únikovou cestu.

„Profesore Leighu? Potřebuji s vámi mluvit.“

Profesor rezignovaně odložil těžký kufřík zpátky na katedru. Vždy se snažil být dostupný, když ho studenti potřebovali, protože si uvědomoval, že pár zodpovězených otázek občas dokáže objasnit problém, který by jinak zabral celý semestr, ale Norman Birdwell byl schopen zahnat ho do kouta jen proto, aby dokázal, jak je chytrý. „O co jde, Normane?“

O co vlastně jde? Hučení zesílilo natolik, že mu ztěžovalo přemýšlení. S úsilím se mu podařilo vykoktat: „Jde o mou seminární práci. Minule jste říkal, že kromě zástupů nižších démonů existují také páni démonů. Mohu tedy předpokládat, že páni démonů jsou mocnější?“

„Ano, Normane, to můžete.“ *Krátce zauvažoval nad tím, co si ten mladík udělal s prsty. Nejspíš je strkal, kam neměl, metaforicky řečeno…*

„No, jak poznáte, co přijde? Chci říct, když vyvoláte démona, jak si můžete být jistý, že to, co přijde, bude pán démonů?“

Profesor Leigh povytáhl obočí. Začínal mít pocit, že tenhle seminář mu byl čert dlužen. „Rituály, kterými se vyvolávají démoni, jsou nesmírně komplikované, Normane…“

Norman se skoro ušklíbl. Instrukce k provádění rituálů byly sice poměrně mlhavé, ale sotva se daly označit za komplikované. O tom by samozřejmě profesora v životě nepřesvědčil. Profesor Leigh si myslel, že ví všechno. „Jak se od nich liší ty, jimiž se vyvolávají páni démonů?“

„No, pro začátek je zapotřebí znát jméno.“

„Kde ho najdu?“

„Nehodlám dělat výzkum za vás, Normane.“ Profesor zvedl kufřík a zamířil ke dveřím v očekávání, že mu Norman uhne z cesty. Norman zůstal stát, kde byl. Tváří v tvář volbě mezi přetlačováním a rezignací si profesor Leigh povzdechl a rezignoval. „Doporučuji, abyste si promluvil s doktorkou Sagarovou z oddělení vzácných svazků Torontské univerzity. Ta by mohla mít něco, co by vám mohlo pomoci.“

Norman chvíli zvažoval hodnotu informace, pak přikývl a udělal krok stranou k tabuli. Bylo to sice méně, než chtěl, ale byl to alespoň začátek a do půlnoci mu stále zbývalo deset hodin.

„Dobře. Zavolám doktorce Sagarové a řeknu jí, že přijdete.“ Jakmile se ocitl v bezpečí školní chodby, objevil se na profesorově tváři široký úsměv. Skoro si přál, aby u toho mohl být a vidět, co se stane, když se neodolatelná síla střetne s nepohnutelným objektem. Skoro.

~ ~ ~

Jak stál a čekal na autobus, plesklo o Normanovu tvář několik mokrých sněhových vloček. Přenesl váhu z nohy na nohu a byl rád, že si dnes vzal tenisky – kovbojské boty, jak zjistil, takřka postrádaly jakoukoli izolaci proti chladu. Černá kožená bunda ho udržela v

rozumné míře v teple, ačkoli její třásně neustále povlávaly a švihaly ho zezadu do krku.

Když viděl přijíždět autobus, přesunul se k obrubníku, ale hned vzápětí se přes něj převalila vlna čekajících studentů a odstrčila ho téměř až na konec řady. Veškeré jeho pokusy o udržení pozice se setkaly s neúspěchem, takže to nakonec vzdal a pomalu se šoural vpřed s davem a tiše soptil.

Jen počkejte… Norman si přehmátnul rukou na držadle kufříku, nevšímaje si, jak jím mlátí vedle stojícího člověka do holeně. *Až budu mít svého pána démonů, už nebudou žádné další řady, žádné autobusy, žádné ostré lokty.* Upřel vražedný pohled na záda vysokého hubeného chlapíka, jemuž řečené lokty patřily. Jakmile se k tomu dostane, připíše si ho na seznam.

~ ~ ~

Vicki se nechala pohltit davem studentů a dovolila, aby ji nesl dveřmi autobusu ven. Pozorné poslouchání cizích rozhovorů během dlouhé cesty ji poučilo o dvou věcech: že se od dob, kdy sama chodila na univerzitu, nic podstatného nezměnilo a že sloveso „říká“ podle všeho zmizelo z běžného užívání.

„…a táta furt, že prý jestli si budu brát auto, tak že musí vědět, kam jdu a…“

A co mě na tom opravdu nejvíc deprimuje, je skutečnost, že angličtinu má určitě jako hlavní předmět. Když se konečně ocitla na chodníku, přitáhla si Vicki kabát a krátce se ohlédla na autobus za sebou. Právě zavíral dveře za posledním ze studentů prchajícím z univerzitního městečka a pak se, plně naložený, dal pomalu a nemotorně do pohybu. No tak to by bylo, už si to znovu nerozmyslela dobrých pětačtyřicet minut.

Cítila se trochu jako blázen, ale tohle byl nejlepší nápad, na který se jí podařilo přijít. S trochou štěstí jí bude vedoucí katedry informatiky schopen – a ochoten – říci, kdo by pravděpodobně mohl vlastnit a umět využít ukradenou počítačovou sestavu. Coreen by také mohla mít pár informací, které by jí pomohly najít tuhle živou jehlu v kupce sena, ale když jí Vicki dnes v 8:30 volala, v jejím bytě to nikdo nebral.

Posunula si brýle na nose a vydala se napříč parkovištěm, dívajíc se cestou po černých kožených bundách. Jak poznamenal Celluci, byla jich tu spousta, na mužích i ženách. Vicki věděla až příliš dobře, že fyzický vzhled nemá nic společného se schopností páchat zločiny, ale přesto se rozhlížela kolem. Vyvolavač démonů přece musí vykazovat známky takového zla i navenek.

~ ~ ~

Norman se vecpal na první uvolněné sedadlo. Kvůli zraněné ruce měl správně mít nárok na volné místo hned, jak nastoupil do autobusu, ale nikdo z jeho sobeckých, sebestředných spolužáků nevstal, i když provrtával pohledem všechny i jednoho každého zvlášť. Stále v rozmrzelé náladě vytáhl z kapsy u košile kalkulačku a začal vypočítávat, kolik času bude v centru města potřebovat. Právě v tuto chvíli chyběl na hodině analytické geometrie. Byla to první hodina, ze které se kdy ulil. Jeho rodiče by z toho dostali amok. Bylo mu to jedno. I když usilovně sbíral jedno A či A plus za druhým – vedl si pečlivé záznamy o všech známkách, které kdy dostal – během posledních pár dnů si uvědomil, že existují i důležitější věci.

Jako třeba vyrovnávání účtů.

Když autobus konečně přisupěl ke stanici metra, byl Norman stále hluboce ponořen do příjemného snění o novém uspořádání světa, v němž všichni svalnatí idioti a jim podobní dostali, co jim patřilo, a on sám získal uznání a ženy, které si zasloužil. S bradou vztyčenou pyšně nakráčel na nástupiště, zcela povznesen nad povytažená obočí a úšklebky, které ho provázely. Svět, kde bude vládnout Norman Birdwell, bude zařízen tak, aby si Normana Birdwella patřičně vážil.

~ ~ ~

„Doktorka Sagarová?“

„Co zas?“

Normana příkrý tón staré dámy poněkud zarazil. Ještě ji o nic nepožádal. „Profesor Leigh říkal, že si s vámi mám promluvit.“

„O čem?“ sjížděla ho pohledem zpoza brýlí.

„Dělám na projektu o démonech…“

„O těch ze školské rady?“ vyprskla, a když nijak nereagoval, zavrtěla hlavou. „To byl vtip.“

„Aha.“ Norman si ji mžouravě prohlížel, rozladěn nedostatečným osvětlením. Už dost na tom, že sama místnost oddělení vzácných svazků byla poměrně temná – pro začátek by stačilo instalovat několik řad zářivek, než se podaří celou zatuchlou hromadu digitalizovat – ale přednést návrh vedení školy by byla jen ztráta času. Na stůl vrhala kruh zlatavého světla jedna mosazná lampa, ale tvář doktorky Sagarové zůstávala ve stínu. Rozhlédl se kolem a hledal vypínač na zdi. Žádný ale neviděl.

„No?“ Doktorka Sagarová poklepala prstem na velký notes na stole. „Co má podle profesora Leigha váš projekt společného se mnou? Když mi volal, byl v tomto ohledu značně nekonkrétní.“

„Potřebuji najít něco o pánech démonů.“ Jeho hlas se přizpůsobil rytmu pulzování.

„Pak potřebujete grimoár.“

„Cože?“

„Řekla jsem,“ vyslovovala pomalu a pečlivě, jako by mluvila s idiotem, „že potřebujete grimoár, starobylou a prakticky mytickou knihu démonologie.“

Norman se předklonil a trochu zašilhal, když se dostal do zóny světla stolní lampy. „Máte nějaký?“

„Ten váš profesor Leigh si to zjevně myslí.“

Norman zaskřípal zuby a vyslovil tiché přání, aby se Torontská univerzita více řídila vlastním důchodovým řádem. Tahle stará dáma byla očividně senilní. „A máte?“

„Ne.“ Propletla prsty a opřela se o opěradlo židle. „Ale jestli ho vážně chcete, doporučuji vám kontaktovat jistého mladíka jménem Henry Fitzroy. Přišel mě navštívit záhy poté, co se přistěhoval do Toronta. Jeho otec byl velký milovník starožitností. Zvláště knih. Daroval nám velkou část svazků, které tvoří naši sbírku. Bůh ví, co všechno mladý pan Henry zdědil.“

„Tenhle Henry Fitzroy má grimoár?“

„Vypadám snad jako Bůh? Nevím, co má, ale představuje vaši nejlepší šanci v celém městě.“

Norman vytáhl z kufříku elektronický diář. „Máte jeho číslo?“

„Ano. Ale nehodlám vám ho dát. Máte jeho jméno, najděte si ho. Jestli není v telefonním seznamu, očividně nechce být obtěžován.“

Norman na ni užasle hleděl. Nemohla mu to prostě jen tak neříct. Nebo ano? Pulzování mezi ušima začalo znít jako tympány.

Ano, mohla.

„Přeji hezké odpoledne, mladý muži.“

Norman na ni nepřestával hledět.

Doktorka Sagarová si povzdechla. „Přeji hezké odpoledne,“ zopakovala pevným hlasem.

„Musíte mi říct…“

„Nemusím vám říkat vůbec nic.“ Kňourání spadalo do značně dlouhého seznamu charakterových vlastností, které nesnášela. „Vypadněte.“

„Nemůžete se mnou takhle mluvit!“ protestoval Norman.

„Můžu s vámi mluvit, jak mě napadne. Mám definitivu. A teď už půjdete, nebo mám zavolat knihovní ostrahu?“

S těžkým supěním se otočil na patě a zamířil ke dveřím.

Doktorka Sagarová se za ním dívala se svraštělým obočím a dvěma svislými vráskami na čele. Bude si o tom muset s profesorem Leighem promluvit. Zjevně se ještě nepřenesl přes to C mínus.

~ ~ ~

Toho bude litovat. Norman si to rázoval tichým a šerým oddělením vzácných svazků a zabočil ke vstupnímu turniketu. *Všichni toho budou litovat!* Východ se nacházel na druhé straně pultu ostrahy. *Jestli se mi bude ještě někdo smát, je po něm.*

Opřel se o rameno turniketu, přičemž se mu mezi ním a pultem vzpříčil kufřík. Skřípění vyvolalo překvapený výkřik ostrahy.

„Ne, nepotřebuji vaši pomoc!“ zavrčel Norman. Zamával ovázanou rukou a trhl kufříkem, čímž ho zapříčil ještě těsněji. „To je všechno vaše vina,“ zavrčel, když se strážný přišel podívat, co by se s tím dalo dělat. „Kdybyste stavěli tyhle věci pořádně, bylo by tu dost místa!“

„Kdybyste procházel opatrněji…“ zamumlal strážný, zatímco manipuloval mechanismem a doufal, že nebude muset volat údržbáře.

„Nemůžete se mnou mluvit tímhle způsobem. Nebyla to moje vina.“ A navzdory pramálo důstojné poloze se Norman narovnal a pohlédl strážnému přímo do očí. „Kdo je váš nadřízený?“

„Cože…“ Strážný, ačkoli se nikdy nepovažoval za člověka s příliš bujnou fantazií, měl najednou velmi zvláštní pocit, jako by si ho očima rozezleného mladíka prohlíželo cosi, co není ani vzdáleně lidské. Cítil se najednou podivně slabý v kolenou a zoufale se snažil uhnout pohledem.

„Váš nadřízený, kdo je to? Budu si na vás stěžovat a vy přijdete o práci.“

„A já co?“

„Slyšel jste mě dobře.“ Ještě jedno silné trhnutí a kufřík, na jedné straně silně poškrábaný, byl volný. „Jen počkejte!“ Norman vycouval ze dveří, přičemž málem povalil dva studenty, kteří se snažili vejít. Věnoval zmatenému strážnému ošklivý pohled. „Však uvidíte!“

Když kráčel Bloorovou ulicí, cítil se už lépe. S každým krokem si představoval, jak vytahuje ty pitomé takzvané vzácné svazky z polic, hází je na chodník před sebou a pak je skopává pod kola aut. Ještě stále trochu zadýchaný vešel do telefonní budky u benzinky, aby našel jméno, které mu dala ta bláznivá stará ženská.

Žádný Henry Fitzroy v seznamu nebyl.

Norman upustil telefonní seznam na zem a skoro se rozesmál. Jestli si mysleli, že ho taková maličkost může zastavit…

Cestou zpátky do svého bytu si na černý seznam připsal doktorku Sagarovou, strážného v knihovně a jednoho nevrlého zaměstnance metra. Se jmény si moc starostí nedělal. Pán démonů bude určitě dost mocný na to, aby se obešel i bez nich.

Jakmile se dostal domů, přidal k nim souseda z hořejšího patra. Spíše z principu než z čehokoliv jiného, protože se mu zdálo, že přívaly heavy metalu valící se stropem ještě zesilují rytmické pulzování v jeho hlavě.

Proniknutí do systému telefonní společnosti mu zabralo ještě míň času, než si myslel, a to navzdory tomu, že musel pracovat jednou rukou.

Jediný uvedený Henry Fitzroy bydlel na Bloorově ulici Východ 278, blok 1407. Vzhledem k blízkosti budovy od křižovatky

Yongovy a Bloorovy měl Norman podezření, že se jedná o dům tvořený drahými soukromými byty. Přejel pohledem vlastní maličký byteček. Jakmile vyvolá pána démonů, bude taky bydlet na takové adrese a v luxusu, jaký si zaslouží.

Ale nejprve bude muset získat grimoár, o němž si byl jistý, že ho Henry Fitzroy má – ta bláznivá bába se jen snažila dělat potíže.

Henry Fitzroy mu ho samozřejmě nepůjčí, nemá vůbec smysl se ho ptát. Lidi, kteří bydlí v takových domech, jsou na majetek strašně choulostiví. Jen proto, že mají spousty peněz, považují okolní svět za nehodný pozornosti a odmítnou i dokonale rozumnou žádost o zapůjčení knihy.

„Pravděpodobně vůbec neví, co vlastně má, a myslí si, že je to jen stará kniha, která má velkou cenu. *Já* vím, jak ji použít. To mi na ni dává veškeré právo.“ Vzít si knihu, která mu po právu náleží, to ani není krádež.

Norman se otočil a podíval se na louži kovu, která bývala *hibači*. Existoval pouze jediný způsob, jak získat majetek z přísně střežené budovy.

~ ~ ~

„Děje se tu dneska něco?“ zeptal se Greg a vklouzl do čerstvě uvolněné židle. Měl raději chvíli počkat. Byla ještě teplá. Nesnášel sezení v židli, kterou zahřál cizí zadek.

„Pan Post ze 1620 se zase zasekl s autem na rampě,“ zasmál se Tim a poškrábal se ve vousech. „Vždycky, když se pokusil rozjet, sklouzl o kousek níž, zpanikařil a zase zabrzdil. Nakonec sjel až úplně dolů, tam se opřel o vrata a začal zase od začátku. Myslel jsem, že puknu smíchy.“

„Někteří lidé,“ poznamenal Greg, „prostě nemají na to, aby řídili auto bez automatické převodovky.“ Sklonil se a zvedl z podlahy nějaký balíček. „Co je to?“

Denní strážný se zarazil. Byl už napůl oblečený v hokejové bundě a sako jeho uniformy viselo na svém místě na věšáku. „Jo, tohle. Přišlo to dnes odpoledne, doporučeně z New Yorku. Pro toho spisovatele ze čtrnáctého. Zavolal jsem mu do bytu a nechal vzkaz na záznamníku.“

Greg položil balíček zpátky na podlahu. „Pan Fitzroy se pro to asi staví později.“

„Nejspíš.“ Tim se zastavil na druhé straně stolu. „Gregu, tak jsem přemýšlel.“

Starší strážný vyprskl. „To je nebezpečná činnost.“

„Ne, mluvím vážně. Přemýšlel jsem o panu Fitzroyovi. Už jsem tu čtyři měsíce a ještě jsem ho neviděl. Nikdy jsem ho nepotkal, když si šel pro poštu. Nikdy jsem neviděl, že by vyjížděl autem.“ Mávl někam k balíčku. „Nikdy se mi ho nepodařilo dostat k telefonu. *Vždycky* mluvím s jeho záznamníkem.“

„Já ho vídám skoro každou noc,“ poznamenal Greg a zhoupl se na židli.

„Jo, to mám právě na mysli. Vídáš ho v noci. Vsadím se, že jsi ho nikdy neviděl před západem slunce.“

Greg se zamračil. „Kam tím míříš?“

„Ty vraždy, jak je z těl vysáta krev, myslím, že to dělá pan Fitzroy. Myslím, že je upír.“

„Já myslím, že ses pomátl,“ prohlásil suše Greg a nechal přední nohy židle s hlasitým bouchnutím dopadnout na podlahu. „Henry Fitzroy je spisovatel. Nemůžeš od něj čekat, že se bude chovat jako normální člověk. A co se upírů týče…“ Sáhl dolů a vytáhl ze starého koženého kufříku dnešní výtisk bulváru. „Myslím, že by sis měl přečíst tohle.“

Teď, když Leafs začali po sedmi zápasech konečně vyhrávat, byla titulní stránka věnována hokeji. Annie Hendlová se musela spokojit s druhou stránkou.

Tim si článek přečetl, i když se nad některými delšími slovy musel trochu zamyslet. Když dočetl, zvedl Greg ruku, aby zarazil jeho reakci, a obrátil stránku. Sloupek Anne Fellowsové se nesnažil apelovat na zdravý rozum čtenářů. Místo toho vytěžil z vraždy Annie Hendlové veškeré emoce až do poslední špetky. Autorka svalovala vinu za její smrt v plné míře na média, přiznávala spoluúčast a požadovala, aby taktika zastrašování okamžitě skončila. *Copak je na našich ulicích tak málo skutečných hrůz, že si musíme vymýšlet nové?*

„Oni si to všechno o těch upírech vymysleli?“

„Vypadá to tak. Nebo ne?“

„Jen aby se jejich noviny dobře prodávaly.“ Tim znechuceně zavrtěl hlavou. Posunul mu noviny zpátky po stole a ukázal na obrázek na první stránce. „Myslíš, že Leafs vydrží letos až do konce?“

Greg se zasmál. „To už je myslím pravděpodobnější, že je Henry Fitzroy opravdu upír.“ Mávl mladšímu strážnému odcházejícímu z budovy na rozloučenou a pak se vrátil za stůl, aby otevřel dveře paní Hughesové a jejímu mastifovi.

„K noze, Owene! On o tvoje polibky nestojí!“

Greg si otíral tvář a díval se, jak se obrovský pes s paní Hughesovou ve vleku vřítil do výtahu. Kdykoli Owen prošel vstupní chodbou, zdála se mu o něco menší. Zkontroloval, jestli zámek venkovních dveří správně zapadl – šel trochu ztuha, bude si muset promluvit s údržbářem – a pak se vrátil ke stolu a zvedl noviny.

Potom se zarazil. Snad to byl pach inkoustu nebo hladkost papíru, co v něm znovu vyvolalo vzpomínku na první noc, kdy se upírské historky dostaly do novin. Vzpomněl si, jak na titulek reagoval Henry Fitzroy, a uvědomil si, že Tim měl pravdu. Opravdu ho nikdy neviděl před západem slunce.

„Na druhou stranu,“ řekl si, „má člověk právo pracovat, kdy se mu zlíbí, a chodit spát, taky kdy se mu zlíbí.“ Ale nedokázal se zbavit vzpomínky na zběsilou zuřivost, která mladíkovi na okamžik blýskla v očích. Ani zneklidňujícího pocitu, který mu přebíhal po zátylku mrazivými prsty.

~ ~ ~

Jakmile světlo pustilo město ze sevření, Henry procitl. Náhle si uvědomoval přikrývku ležící na nahém těle, každé její vlákno sledující na jeho kůži vlastní linii. Najednou si uvědomoval lehký proud vzduchu hladící mu tvář jako dech dítěte. Okamžitě si uvědomoval přítomnost tří milionů lidí žijících své životy kolem něj a ta kakofonie jej téměř ohlušovala, dokud se mu ji nepodařilo překlenout a znovu vplout do ticha. Nakonec si začal uvědomovat sám sebe. Prudce otevřel oči a hleděl do tmy.

Nesnášel způsob, jakým probíhalo jeho probouzení, nesnášel dlouhé období zranitelnosti. Až si pro něj nakonec přijdou, stane se

to právě tehdy, ne během dlouhých hodin nevědomí, ale ve stínovém čase mezi světlem a temnotou, kdy už bude cítit kůl a vědět, že se blíží jeho smrt, ale pořád bude naprosto bezmocný.

Jak stárl, začínalo to čím dál dřív – pokaždé se to o pár vteřin přibližovalo ke dni – ale nikdy to neproběhlo rychleji. Stále se probouzel tak, jako když byl ještě smrtelný – pomalu.

Před staletími se ptal Christiny, jak to vnímá ona.

„Jako bych se probudila z hlubokého spánku – v jednom okamžiku tu ještě nejsem, a v příštím už ano.“

„Máš sny?“

Překulila se na bok. „Ne. Nesníme. Nikdo z nás.“

„Myslím, že právě tohle mi schází ze všeho nejvíc.“

S úsměvem mu přejela nehtem po vnitřní straně stehna. „Umíme snít, i když jsme vzhůru. Mám ti ukázat jak?“

Někdy, pár vteřin před probuzením, měl pocit, jako by slyšel hlasy z minulosti, přátele, milenky, nepřátele, jednou i otce, jak na něj řve, aby sebou pohnul, jinak že přijdou pozdě. To bylo asi tak nejblíže za posledních čtyři sta let, kdy se dotkl toho, co se ve světě smrtelníků nazývá sněním.

Posadil se a uprostřed protahování náhle strnul. Pocítil zvláštní neklid. V naprosté tichosti vyklouzl z postele a přešel po koberci ke dveřím do koupelny. Kdyby se v bytě nacházel někdo živý, byl by ho cítil.

Byt byl prázdný – ale neklid přetrvával.

Osprchoval se a oblékl a přitom si stále zřetelněji uvědomoval, že něco není v pořádku – zkoumal ten pocit, šťouchal do něj a strkal a pokoušel se mu porozumět. Když si zašel dolů vyzvednout balíček, pocit ještě zesílil. Jeho civilizovaná maska se postarala o výměnu zdvořilostí s Gregem a menší flirt se starou paní McKensiovou, zatímco zbytek jeho osobnosti zkoumal miliony podnětů a pátral po možném nebezpečí.

Na zpáteční cestě k výtahu cítil, že se na něj strážný stále dívá, a tak se otočil a trochu se pousmál, než se dveře kabiny otevřely a on vstoupil dovnitř. Dveře z nerezové oceli se zavřely a odřízly ho od odpovědi v Gregově výrazu. Ať už starého pána trápilo cokoli, bude se s tím muset vypořádat později.

~ ~ ~

„Soukromá detektivní kancelář, Nelsonová.“ Jelikož neměla jak vědět, kteří z volajících jsou potenciální klienti, rozhodla se předpokládat, že jsou jimi všichni. Matka sice měla námitky, ale na druhou stranu měla její matka námitky vůči mnoha věcem, které ona nehodlala nijak měnit.

„Vicki, tady je Henry. Podívej, myslím, že bys měla dnes přijít.“

„Proč? Přišel jsi na něco nového, co bychom měli probrat, než vyrazíš ven?“

„Dnes nikam nejdu.“

„Cože?“ Jedním pohybem sundala nohy ze stolu a nevěřícně hleděla na telefon. „Doufám, že máš dobrý důvod, proč chceš zůstat doma.“

Slyšela, jak si povzdechl. „Ne tak úplně. Jen mám takový pocit.“

Vicki se ušklíbla. „Upíří intuice?“

„Jestli chceš.“

„Takže prostě hodláš zůstat večer doma, protože máš nějaký pocit?“

„V zásadě ano.“

„Necháš démony řádit po celém městě a budeš se spoléhat na intuici?“

„Myslím, že dnes v noci žádní démoni nebudou.“

„Cože? Proč ne?“

„Kvůli tomu, co se stalo včera v noci. Když zasáhla moc Boží a řekla *Ne.*“

„Cože řekla?“

„Sám tomu dvakrát nerozumím…“

„Co se stalo včera v noci, Fitzroyi?“ zavrčela skrze zaťaté zuby. Už vyslýchala nepřátelsky naladěné svědky, kteří byli méně skoupí na informace.

„Podívej, všechno ti řeknu, až sem přijdeš.“ Nechtělo se mu po telefonu vysvětlovat náboženskou zkušenost ženě vychované ve dvacátém století. To, co se stalo, nebude nijak snadné vysvětlit jí i tváří v tvář.

„Má ten tvůj pocit něco společného s tím, k čemu došlo včera v noci?“

„Ne.“

„Tak proč…“

„Poslyš, Vicki, svým pocitům jsem se naučil důvěřovat už dávno. A řekl bych, že i ty jsi už v životě párkrát dala na tušení.“

Vicki si posunula brýle na nose. Když na to přijde, neměla moc na vybranou – nezbývalo jí než věřit, že ví, co dělá. Uvěřit v upíry bylo snazší. „Dobrá, mám tu pár věcí, které musím zařídit, ale stavím se, jakmile to půjde.“

„Dobře.“

Znělo to natolik jinak než při ostatních příležitostech, že se zamračila. „Henry, je něco v nepořádku?“

„Ano… ne…“ Znovu si povzdechl. „Prostě přijď, až budeš moci.“

„Poslyš, mám… k čertu s tím!“ Vicki zírala na sluchátko, jehož hlasitý oznamovací tón jí jasně sděloval, že Henryho Fitzroye vůbec nezajímá, co má. A to od ní očekával, že sama všeho nechá a poběží za ním, protože má nějaké tušení. „Přesně tohle mi chybělo ke štěstí,“ zamumlala, zatímco se hrabala v kabelce, „deprimovaný upír.“

Seznam studentů, který jí profesor informatiky nakonec dal, čítal třiadvacet jmen. Všechno to byli studenti, kteří podle něj byli doopravdy schopni využít potenciál ukradené počítačové sestavy. Ačkoli, jak podotkl, právě ty nejsofistikovanější domácí počítačové sestavy se často nevyužívají k ničemu jinému než ke hraní her. *„A na sestavě s těmito parametry byste něco takového dokázala i vy,“* dodal. Neměl nejmenší tušení, kdo z těch třiadvaceti nosí černou koženou bundu. Nebyla to zrovna věc, které by si nějak zvlášť všímal.

„Nezačal se některý z nich poslední dobou chovat divně?“

Věnoval jí unavený úsměv. *„Slečno Nelsonová, tihle se jinak chovat neumějí.“*

Vicki zkontrolovala hodinky. 9:27. Kam se všechen ten čas poděl, sakra? S mlhavou nadějí, že Celluci konečně bude za svým stolem – neukázal se tam asi od čtyř odpoledne, kdy ho začala shánět – zavolala na policejní velitelství. Pořád tam nebyl. Nebyl ani doma.

Nechala mu další vzkaz a zavěsila. „No, rozhodně nemůže říct, že bych se mu nesnažila sdělit důležité informace.“ Připíchla si seznam na malou nástěnku nad stolem. Vlastně neměla ponětí, nakolik je nebo není relevantní. Byla tu jen velmi skrovná naděje, že jména vůbec k něčemu jsou, ale zatím šlo o jedinou naději, kterou vůbec měli, a tak těch třiadvacet jmen představovalo přinejmenším určitý výchozí bod.

9:46. Už by radši měla jít k Henrymu a zjistit, co se vlastně včera v noci *stalo*.

„Ruka Boží. Jasně.“

S výjimkou démonů a armageddonu neměla opravdu nejmenší představu, co by mohlo čtyři sta padesát let starého upíra tak ohromit.

„S výjimkou démonů a armageddonu…“ sáhla po telefonu, aby si zavolala taxík. „Tebe už začíná ten konec světa strašně nudit, viď?“

Už měla ruku na sluchátku, když náhle telefon zazvonil, a ten nečekaný hlasitý tón jí málem katapultoval srdce hrdlem z těla ven.

„Tak fajn.“ Zhluboka se nadechla. „Možná se přece jen ještě tolik nenudím.“ Při třetím zazvonění dospěla k závěru, že se jí natolik podařilo získat zpět ztracené sebeovládání, že telefon bude schopna zvednout.

„Ahoj, zlato, volám nevhod?“

„Právě jsem byla na odchodu, mami.“ Ještě pět minut, a byla by pryč. Její matka měla na tyhle věci šestý smysl.

„V tuhle hodinu?“

„Ještě není ani deset.“

„Já vím, zlato, ale je tma a s tvýma očima…“

„Mami, mým očím nic není. Budu se držet na dobře osvětlených ulicích a slibuji, že si dám pozor. A teď už vážně musím jít.“

„Jdeš sama?“

„Mám s někým schůzku.“

„Ne s Michaelem Cellucim?“

„Ne, mami.“

„Aha.“ Vicki prakticky zaslechla, jak její matka nastražila uši. „Jak se jmenuje?“

„Henry Fitzroy.“ Proč ne? Mimo zavěšení neexistoval způsob, jak dostat matku od telefonu s neukojenou zvědavostí.

„Co dělá?“

„Je spisovatel.“ Dokud se držela odpovídání na matčiny otázky, bylo nejlepší volbou říkat pravdu. Nebylo příliš pravděpodobné, že by se jí matka zeptala: *„Nepatří náhodou k těm krvežíznivým nemrtvým?“*

„A co na to Michael?“

„Co s tím má společného Mike? Moc dobře víš, že tenhle druh vztahu s Mikem nemáme.“

„Když to říkáš, drahá… Je tenhle Henry Fitzroy aspoň fešák?“

Na chvíli se nad tím zamyslela. „Ano, je. A je kolem něj jakási aura…“ Její hlas vyzněl do ztracena a ponechal volné pole představivosti. Matka se zasmála.

„To zní vážně.“

To ji znovu vrátilo do reality. „To taky je, mami. Velmi vážné, a právě proto už musím jít.“

„Tak dobře. Já jen doufala, že když už jsi nemohla přijet na Velikonoce, mohla by sis na mě udělat trochu času teď. Strávila jsem svátky docela poklidně, trochu jsem se dívala na televizi, sama povečeřela a šla brzy spát.“

Vůbec nepomohlo, že si Vicki plně uvědomovala, jak s ní manipuluje. Nikdy to nepomohlo. „Dobře, mami. Pár minut bych měla.“

„Nechci tě nějak zdržovat, zlato.“

„Mami…“

Když skoro o hodinu později Vicki zavěsila a podívala se na hodinky, zasténala. Nikdy nepotkala nikoho, kdo by měl takovou schopnost vyplnit čas absolutně ničím, jako její matka. „Ještě že mezitím nenastal konec světa,“ zamumlala si, zašilhala na Henryho číslo na nástěnce a vytočila ho.

„Henry Fitzroy právě nemůže přijít k telefonu…“

„Ten teda má drzost!“ Zavěsila uprostřed zprávy. „Nejdřív mě požádá, abych za ním zašla, a pak si někam zmizí.“ Nebylo příliš pravděpodobné, že by předčasně zesnul, zatímco ji matka držela v zajetí telefonu. Byla si jistá, že takovou duchapřítomnost, aby

přepnuli telefon na záznamník, zatímco je něco trhalo na kusy, nemají ani upíři.

Nasoukala se do kabátu, popadla kabelku a vyrazila z bytu, když předtím přepnula na záznamník vlastní telefon. Opatrnou chůzí se dostala přes temný chodník na cestu a pak zamířila k jasnějším světlům lemujícím Kolejní ulici o blok dále. Původně měla v úmyslu zavolat si taxík, ale jestli Henry nebyl doma, půjde raději pěšky.

Pokus její matky apelovat na její vadu neměl s tímto rozhodnutím nic společného. Nic.

~ ~ ~

Henry hmátl po telefonu, načež zaskřípal zuby, protože volající zavěsil dřív, než nahraný vzkaz skončil. Nebylo mnoho věcí, které by nesnášel ještě víc, a tahle se mu stala za jediný večer už potřetí. Než si sedl k psaní, přepnul na záznamník, spíše ze zvyku než z nějakého důvodu, s jasným úmyslem zvednout sluchátko, kdyby náhodou volala Vicki. Samozřejmě nemohl poznat, kdo mu volá, dokud dotyčný nepromluvil. Podíval se na hodinky. Jedenáct deset. Nestalo se jí něco? Vytočil její číslo, a než zavěsil, poslechl si její nahranou zprávu až do konce. Vůbec nic se nedozvěděl.

Kde byla?

Uvažoval, že půjde k ní do bytu a zkusí ji nějak vystopovat, ale takřka okamžitě nápad zamítl. Pocit, že by měl zůstat doma, byl nyní silnější než kdykoli předtím a udržoval ho ve stavu napjatého neklidu.

Když už stejně musel tvrdnout doma, pokusil se alespoň ten pocit využít při psaní.

Smithová o krok ustoupila, safírové oči vytřeštěné, a rychlým pohybem vzala z kapitánova holicího stolku rovnou břitvu. „Ještě jeden krok," varovala ho trochu roztřeseným hlasem, „a seknu vás!"

Nevyvíjelo se to dobře. Povzdechl si, uložil soubor a vypnul počítač. Proč to Vicki tak trvá?

Zmítán neklidem zašel do obývacího pokoje a hleděl na město pod sebou. Poprvé od doby, kdy si tenhle byt koupil, ho osvětlené město neokouzlilo. Nedokázal myslet na nic jiného, než jak jeho

světla jedno po druhém uhasínají a temnota se šíří dál a dál, až se v ní ztratí celý svět.

Přešel k přehrávači, zapnul ho, vytáhl CD, zase ho vrátil zpátky a vypnul přehrávač. Pak začal přecházet po bytě. Sem a tam, sem a tam, sem…

Přítomnost grimoáru cítil i přes skleněné dveře knihovny, ale na rozdíl od Vicki ho nazval zlem zcela bez váhání. Zhruba před sto lety to byl jeden z posledních tří zbývajících grimoárů na světě – tak mu to aspoň ten muž řekl, a o jeho slovech neměl důvod pochybovat. Ani tehdy, ani teď.

~ ~ ~

„Takže vy jste ten Henry Fitzroy.“ Dr. O’Mara stiskl Henrymu ruku a jeho velké, světlé oči jen hořely. „Tady Alfred mi toho o vás tolik vyprávěl, až mám pocit, že vás už dávno znám.“

„Nápodobně,“ odpověděl Henry, stáhl si večerní rukavice a přesně stejnou silou stisk opětoval. Vstávaly mu chloupky na krku a zmocnil se ho pocit, že jevit se silnějším než tento muž by bylo právě tak nebezpečné jako jevit se slabším. „Alfred vás velmi obdivuje.“

Dr. O’Mara pustil Henryho ruku a poklepal Alfreda po rameni. „Vážně?“

V těch slovech se skrývala hrozba a ctihodný Alfred Waverly si pospíšil, aby nastalé ticho vyplnil, zatímco jeho rameno lehce pokleslo pod stiskem, který mu zbarvil pěstní klouby doběla. „Ne že bych mu cokoli řekl, doktore, já jen…“

„Jen vás soustavně cituje,“ dokončil větu Henry a doprovodil ji jedním ze svých nejvíce odzbrojujících úsměvů.

„Cituje mě?“ Pochmurný výraz jeho tváře se rozjasnil. „No, předpokládám, že na to si jeden nemůže stěžovat.“

Alfred se rozzářil, jiskrný pohled nad lehce zarudlými tvářemi. Výraz hrůzy, který Henryho přiměl, aby zasáhl, byl pryč, jako by nikdy neexistoval.

„Jestli mě omluvíte, pane Fitzroyi, mám teď několik věcí, které si vyžadují mou pozornost.“ Doktor mávl rozšafně rukou. „Alfred vás představí ostatním hostům.“

Henry naklonil hlavu na stranu a skrz štěrbiny očních víček sledoval, jak jeho hostitel odchází z místnosti.

Ostatních deset hostů byli všechno mladí muži, velmi podobní ctihodnému Alfredovi – bohatí, líní a znudění. Tři z nich Henry už znal. Ostatní byli cizí.

„No, co si myslíš?“ otázal se Alfred poté, co proběhlo představování, řekly se ty správné věci a oni opět osaměli, a vzal si sklenici whisky od lokaje s prázdným výrazem v obličeji.

„Myslím, že jsi mě těžce oklamal,“ řekl mu Henry a odmítl skleničku. „Tohle se jen stěží dá nazývat doupětem neřesti.“

Alfredovi nervózním úsměvem cukly koutky úst ve tváři, která byla ve světle plynových lamp ještě o něco bledší než obvykle. „Hrom do tebe, Henry, nikdy jsem nic takového neřekl.“ Přejel prstem po okraji sklenice. „Máš štěstí, že jsi tu, víš? Vždy je pozváno pouze dvanáct lidí a doktor O’Mara si vyžádal speciálně tebe, poté co Charles… ehm, měl tu nehodu.“

Nehodu… Charles byl mrtev, ale to Alfredovi jeho viktoriánská výchova nedovolovala vyslovit. „Na to jsem se tě chtěl zeptat, proč si doktor O’Mara vyžádal právě mě?“

Alfred zrudl. „Protože jsem mu o tobě všechno řekl.“

„Řekl jsi mu o mně *všechno*?“ Vzhledem k zákonům proti homosexualitě a Alfredově orientaci o tom Henry pochyboval, ale k jeho překvapení mladík přikývl.

„Nemohl jsem si pomoci. Doktor O’Mara je, inu, je typ člověka, kterému řekneš všechno.“

„O tom nepochybuji,“ zamumlal Henry a děkoval Bohu a všem svatým, že Alfred neměl tušení, kdo doopravdy je. „S ním taky spíš?“

„Ale Henry!“

Nemanželský syn Jindřicha VIII. měl pramálo trpělivosti se společenskými konvencemi, a tak jednoduše položil tutéž otázku znovu. „Spíš s ním?“

„Ne.“

„Ale udělal bys to…“

Když Alfred přikývl, podařilo se mu tvářit se nešťastně i povzneseně zároveň. „Je úžasný.“

Neodolatelný bylo blíž výrazu, který by použil Henry. Doktorova osobnost se podobala přílivové vlně, která všechny slabší osobnosti jednoduše smete. Henry naprosto neměl v úmyslu nechat se smést, ale chápal, jak by se mu to mohlo stát, kdyby byl líným mladíkem, kterým se zdál být. Viděl, jak se to stalo všem ostatním v místnosti, a vůbec se mu to nelíbilo.

Těsně po jedenácté doktor zmizel a někde v útrobách domu zazněl gong.

„Je čas," zašeptal Alfred a uchopil Henryho za paži. „Pojďme."

K Henryho překvapení zamířila celá skupina mladých mužů v nažehlených večerních oblecích do sklepa. Obrovskou centrální místnost lemovaly pochodně a na jednom konci stálo něco, co vypadalo jako kamenný blok sahající přibližně do pasu, na němž chyběla už jen kamenná podobizna ležícího rytíře, aby byl dojem krypty dokonalý. Kolem něj se jeho společníci začali svlékat ze šatů.

„Svlékni se," řekl naléhavým hlasem Alfred a strčil Henrymu do rukou volný černý hábit. „A tohle si obleč."

Když mu to náhle došlo, musel se Henry kousnout do rtu, aby se nezačal smát. Byl sem přiveden jako dvanáctý člen tajného bratrstva, skupiny mladistvých šlechticů oblečených do černých prostěradel a poskakujících v zakouřeném sklepě. Dovolil Alfredovi, aby mu pomohl s převlékáním, a pobavenou náladu si uchoval až do chvíle, kdy se za oltářem objevil doktor O'Mara.

Doktorův hábit byl rudý jako čerstvá krev. V pravé ruce držel lidskou lebku a v levé starobylou knihu. Měl vypadat stejně bláznivě jako jeho patolízalové. Nevypadal. Jeho bledé oči žhnuly a jeho osobnost, kterou předtím držel pevně na uzdě, nyní sálala a žhavila celou místnost. Používal hlas způsobem, který bičoval mladíky k horečnému šílenství, tu burácel místností jako hrom, tu jej zase nechal poklesnout, ovíjel je a přitahoval si je blíž.

Henryho znechucení stoupalo úměrně s hysterií. Stál v nejtemnějších stínech, co nejdále od pochodní, a díval se. Držely ho tam jeho smysly vnímající nebezpečí, vyvolávaly mu mravenčení v zádech a říkaly, že jakkoli směšně to celé působí, přinejmenším doktor si na nic nehraje, a zlo, jež se šířilo od oltáře, bylo velmi skutečné.

O půlnoci přidrželi dva anonymní, černě odění muži na oltáři zmítající se kočku, zatímco třetí máchl nožem.

„Krev. Krev! KREV! KREV!“

Henry cítil, že zatímco se pach krve mísí s pachem kouře a potu, jeho vlastní touha narůstá. Zpěv nabyl na hlasitosti a intenzitě, pulzoval v rytmu bušícího srdce a dorážel na jeho smysly. Hábity začaly padat k zemi, viděl odhalená těla a nehluboko pod kůží cítil, jak proudí jejich krev… a krev… a krev. Vycenil tesáky a udělal krok vpřed.

Pak, na druhé straně masy svíjejících se těl, se jeho pohled střetl s doktorovým.

On to ví.

Krvavý chtíč vystřídala hrůza a vyhnala jej z domu. Oblečen pouze do hábitu a vyděšenější než kdykoli předtím za celých tři sta padesát let uprchl do svého útočiště. Stihl to těsně před úsvitem a ulehl do dne se vzpomínkou na doktorovu tvář před očima.

Příští noc, ačkoli k tomu měl jen pramálo chuti, se vrátil. Nebezpečí bylo nutné čelit. A zničit je.

~ ~ ~

„Věděl jsem, že se vrátíš.“ Aniž by vstal zpoza stolu, ukázal dr. O’Mara Henrymu na židli. „Posaď se, prosím.“

Henry nastražil smysly a pomalu vstoupil do místnosti. Kromě spících sluhů ve třetím patře byl doktor jediný živý člověk v domě. Mohl ho zabít a odejít a nikdo by se nic nedozvěděl. Místo toho se posadil, přemožen zvědavostí. Jak ho ten smrtelník poznal a co od něj chtěl?

„Zapadl jsi mezi lidi velmi dobře, upíre,“ usmál se na něj doktor bodře. „Kdybych již dávno nevěděl o existenci tvé rasy, byl bych nebral blábolení mladého Alfreda vůbec v potaz. Udělal jsi na něj pořádný dojem. Stejně jako na mne. V okamžiku, kdy jsem si uvědomil, co jsi zač, jsem tě musel mít u sebe.“

„Zabil jsi Charlese, abys měl místo pro mě.“

„Samozřejmě že jsem ho zabil. Nikdy nás nesmí být víc než dvanáct.“ Když uviděl znechucený výraz v Henryho tváři, jen se zasmál. „Viděl jsem tvou tvář, upíre. Chtěl jsi je. Všechny ty životy,

všechnu krev. Čerstvá hrdla, jen je rozsápat. A byli by se s radostí odevzdali tvým zubům, kdybych jim to přikázal.“ Naklonil se vpřed a v bledých očích mu zaplál studený oheň. „Mohu ti to poskytnout, každou noc znovu a znovu.“

„A co za to ode mne chceš?“

„Věčný život.“ Ruce se mu sevřely v pěst a slova zazněla jako zvon. „Učiníš ze mě to, čím jsi ty.“

To stačilo. Víc než dost. Henry se vymrštil z křesla a vrhl se doktorovi po krku.

Jenže narazil na neviditelnou bariéru, která ho chytila jako mouchu do pavučiny. Mohl se zmítat, kde stál, ale nemohl se pohnout ani kupředu, ani zpátky. Chvíli se tomu celou silou vzpíral a pak zůstal viset, těžce oddechuje, zuby vyceněné, s tichým vrčením křivícím jeho tvář.

„Měl jsem podezření, že bys mohl odmítnout spolupracovat.“ Doktor obešel stůl a stanul tak blízko, že když mluvil, cítil Henry jeho dech. „Myslel sis, že jsem jen nanicovatý blázen, že, upíre? Nikdy tě nenapadlo, že bych mohl vládnout skutečnou mocí, mocí, kterou jsem získal z temných míst způsoby, jež nelze ani vyslovit, pomocí prostředků, jichž by ses štítil i ty. Nyní jsi v zajetí této moci a zůstaneš tak dlouho, dokud nebudeš můj.“

„Nemůžeš mě přinutit, abych tě proměnil.“ Syrová zuřivost zbavila jeho hlas strachu.

„Možná ne. Fyzicky jsi velmi silný a mentální sílu máš skoro jako já. Ani tě nemohu nechat krvácet a pít tvou krev, protože dotek by tě zbavil pout.“ Doktor se otočil, vzal ze stolu knihu a podržel ji Henrymu před očima. „Ale i když tě nemohu donutit já sám, mám přístup k těm, kteří mohou.“

Kniha v deskách z odřené červené kůže byla tatáž, kterou držel v rukou před a během obřadu. Na tak krátkou vzdálenost zasáhlo Henryho zlo, jež z ní vyzařovalo, téměř jako fyzický úder a on sebou trhl v neviditelných řetězech, jež ho poutaly.

„Tohle,“ řekl dr. O’Mara a láskyplně knihu pohladil, „je jeden z posledních pravých grimoárů. Slyšel jsem, že na celém světě jsou už jen dva další. Všechny ostatní jsou pouhé vybledlé kopie těchto tří. Muž, který ho sepsal, zaplatil za informace v něm obsažené duší, ale

Princ lží si přišel pro odměnu dřív, než mohl znalosti, za něž tak draze zaplatil, použít. Kdybychom měli čas, drahý upíre, byl bych ti vyprávěl, co jsem musel udělat, abych ji získal, ale ten nemáme – musíš být můj dřív, než začne svítat.“

Čirá touha zračící se v jeho pohledu byla tak spalující, až se Henrymu zvedal žaludek. Začal se zmítat a bojovat ještě zuřivěji, když slyšel, jak se doktor znovu zasmál a poodstoupil.

„Měsíce obřadů mě naučily, čeho je k ovládnutí démona zapotřebí,“ prohlásil doktor konverzačním tónem a svinul kobereček u krbu. „Démon mi může dát cokoli kromě věčného života. Ten mi můžeš dát ty, a proto mi démon dá tebe.“ Vzhlédl od pentagramu vyrytého v podlaze. „Dokážeš vzdorovat pánu pekel, upíre? Myslím, že ne.“

S vyschlými ústy a přerývaným dechem se Henry vrhl proti poutům. Bojoval jako o život, až mu svaly praštěly a klouby sténaly. Když už se zdálo, že neudrží výkřik zoufalství, pohnul pravou rukou.

Vzplanuly svíce a začal se pálit odporně páchnoucí prach. Doktor O’Mara otevřel knihu a začal číst.

Znovu pohnul pravou rukou. A pak i levou.

Ve středu pentagramu se začal tetelit vzduch.

Henry si uvědomil, že moc proudící do inkantace odčerpá energii pout. Začala slábnout. A slábnout…

Chvění houstlo, propadalo se samo do sebe a nabývalo tvar…

Se zuřivým zavytím Henry přerval pouta a vrhl se přes místnost. Než stačil doktor zareagovat, Henry ho popadl, zvedl a celou zbývající silou jím mrštil o zeď.

Doktor narazil hlavou do dřevěného ostění a dřevo se ukázalo jako odolnější. Ta věc v pentagramu pozvolna mizela, až po ní zbyl pouze odporný zápach a vzpomínka na tu hrůzu.

Zesláblý a třesoucí se Henry stál nad tělem. Světlo v bledých očí pohaslo a zanechalo místo sebe jen bahnitou šeď. U paty stěny se začala rozlévat kaluž teplé a rudé krve a Henry, který se zoufale potřeboval nasytit, děkoval Bohu, že ho mrtvá krev neláká. Než by se napil z tohoto muže, radši by vyhladověl k smrti.

Vzal ze země grimoár, i když mu naháněl husí kůži, a vypotácel se do noci.

~ ~ ~

„Měl jsem ho zničit.“ Henry hleděl na grimoár s dlaněmi přitisknutými na skleněné dveře knihovny. Nikdy si nepoložil otázku, proč to neudělal. Pochyboval, že by chtěl slyšet odpověď.

~ ~ ~

„Čau, Viktorko!“

Vicki se v otevřené telefonní budce pomalu otočila, zatímco její srdce velmi věrohodně napodobovalo sbíječku.

Tony se zašklebil. „Teda, my jsme dnes nějak lekaví. Mám dojem, že mi někdo říkal, že už v noci nemakáš.“

„Nepracuješ,“ opravila ho Vicki roztržitě, zatímco její srdce zpomalovalo do normálnějšího tempa. „A vypadám snad, jako bych pracovala?“

„Ty vypadáš vždycky, jako bys pracovala.“

Vicki si povzdechla a přejela ho pohledem. Fyzicky nevypadal dobře. Vrstva špíny, kterou měl na sobě, jí napověděla, že poslední dobou spí kdovíkde, a jeho tvář měla napnutý výraz, který jasně říkal, že jídá dost nepravidelně. „Nevypadáš moc dobře.“

„Už bylo líp,“ připustil. „Šikl by se mi hamburger a nějaké hranolky.“

„Proč ne?“ Henryho záznamník trval na tom, že stále není dostupný. „Aspoň mi můžeš říct, co poslední dobou děláš.“

Převrátil oči. „Vypadám snad, že mi přeskočilo?“

~ ~ ~

Tři uhlíky hořely na dně litinové pánve, kterou mu koupila matka. Bylo to poprvé, kdy ji použil. Už přidal zlato, kadidlo i myrhu. Tři kapky krve zasyčely v žáru a Norman rychle ustoupil – jen pro všechny případy.

Včera v noci démonovi něco zabránilo, aby se zhmotnil. Bylo to poprvé a zatím naposledy, takže ze statistického hlediska by dnes démon měl být schopen projít. Ve statistiku Norman pevně věřil.

Vzduch uprostřed pentagramu se zachvěl. Normana začaly pálit ovázané prsty, takže uvažoval, jestli se k tomu neschyluje znovu. Nemělo by. Ze statistického hlediska by nemělo.

Nestalo se to.

„Povolal jsem tě,“ prohlásil a přikročil k pentagramu, když se démon plně zformoval. „Jsem tvůj pán.“

„Jsi můj pán,“ souhlasil démon. Vypadal zkrotle a neustále se ohlížel.

Norman ohrnul nos nad tímto ubohým nástrojem. Po dnešní noci bude mít na povel skutečného démona a pak už ho nic nezastaví.

Dvanáct

„Víš, co je to grimoár?“

„Ano, pane.“ Choulil se přesně uprostřed pentagramu, stále zkroušený po bolesti, která jej vrhla zpět při poslední invokaci.

„Dobře. Půjdeš sem.“

Pán mu ukázal na mapě budovu. Přeložil si tu informaci do vlastního obrazu města, do mnohem složitějšího a méně omezeného pohledu.

„Půjdeš co nejkratší cestou do této budovy. Z bytu číslo 1407 vyzvedneš grimoár a okamžitě se s ním vrátíš zpět do pentagramu, opět tou nejkratší cestou. Nedovol, aby tě někdo viděl.“

„Musím se nakrmit,“ připomněl pánovi potměšile.

„Jasně, nakrm se cestou. Chci tady ten grimoár mít co nejdřív. Rozumíš?“

„Ano, pane.“ Až přijde čas, nakrmí se na tom, kdo jej povolával. Tak mu bylo slíbeno.

Cítil, že pán démonů, jemuž sloužil, čeká. Cítil, jak jeho hněv narůstá úměrně tomu, jak se vzdaloval od stezky jména. Věděl, že až se vrátí ze světa, pocítí hněv ještě více.

Na trase byl nadbytek životů, a jelikož měl velký výběr, nakrmil se na místě, kde by život dokončil označení jména jiného pána démonů. Dokončení jména by si vyžádalo další čtyři životy, ale možná by ho druhý pán démonů ochránil před prvním v případě, kdyby ovládl bránu.

Neznal naději, neboť naděje je démonům cizí, ale znal příležitost, a tak dělal, co mohl.

Přesto se nakrmil rychle a pohyboval se opatrně, aby nevzbudil pozornost moci, která včerejší noc přerušila inkantaci. Démoni již v minulosti svedli s mocí bitvu a on si rozhodně nepřál udělat to znovu – a sám.

Když se přiblížil k budově, kterou mu pán označil, ucítil grimoár. Jako temný stín s roztaženými křídly na pozadí hvězd slétl níž a usadil se na balkónu. Volání knihy zesílilo, jak její temná moc vycítila jednoho z démonů.

Blízko ní cítil život, ale nepoznal jej. Byl příliš pomalý na smrtelníka a příliš rychlý na démona. Nechápal, ale chápání nebylo nutné.

Očichal kov kolem skla, ale žádný dojem na něj neudělal. Měkký kov, smrtelný kov.

Nenech se spatřit.

Jelikož on neviděl ulici, nemohly životy na ulici vidět ho. Vnořil spáry do rámu a vytáhl sklo z jeho usazení.

~ ~ ~

Kapitán Roxborough udělal krok vpřed s rukama od boků a jeho šedé oči ani na okamžik neopustily čepel břitvy. „Snad si vážně nemyslíš…“ Nedořekl. Zachránily ho jen bleskové reflexy, neboť břitva se mihla vzduchem tak rychle, že sotva stačil uskočit. Volný záhyb košile byl proťatý čistým řezem, ale kůže pod ní zůstala nedotčená. S námahou udržel temperament na uzdě. „Začínám s tebou ztrácet trpělivost, Smithi.“

Henry ztuhl, prsty stále položené na klávesnici. Zaslechl něco na balkónu. Nebyl to hlasitý zvuk – spíše šustění spadaného listí ve větru – ale byl to zvuk, který sem nezapadal.

Dostat se do obýváku mu zabralo sotva pár vteřin a silný zápach zkaženého masa ho už předem varoval, co ho čeká. Poslušen dvě stě let starého reflexu sáhl rukou k boku, přestože meč přestal nosit už začátkem devatenáctého století. Jedinou zbraní, kterou vlastnil, byl revolver, ale ten byl zabalený v naolejovaném hadříku a bezpečně uložený ve sklepě domu. *A pochybuji, že budu mít čas si pro něj jít.*

Proti noční obloze se jasně rýsovala silueta tvora držícího ve spárech skleněné dveře. Vyplňoval takřka celou malou zimní zahradu, která spojovala jídelnu a balkón.

Odporným puchem, který tvor vydával, se jako rudá hedvábná šňůra táhla vůně čerstvé krve, jež Henrymu prozradila, že se démon právě nasytil, a připomněla mu, jak je to dávno, co on učinil totéž. Rozechvěle se nadechl. *Byl jsem blázen, že jsem nechránil byt!* Otevřeným pentagramem, jako byl ten, který měl připravený jako past u řeky… *Mělo mě to napadnout*. A to jsou ty konce.

„Zadrž, démone, nebyl jsi vyzván, abys vstoupil!“

Obrovské žluté oči bez víček se obrátily jeho směrem a démonovy rysy se změnily, aby se přizpůsobily novému pohybu. „Povolán,“ řekl a vrhl se do dveří.

Henry skočil vpřed a sklo se neškodně roztříštilo o podlahu v místě, kde před okamžikem stál. Prosmýkl se kolem spárů a udeřil démona oběma pěstmi do hlavy. Její povrch se zhroutil sám do sebe jako vlhký korek, absorboval sílu úderu a vrátil se do původního tvaru. Démon se napřáhl, zachytil Henryho při úhybném manévru a prohodil ho konferenčním stolkem. Upír se bleskově odvalil, čímž se vyhnul smrtícímu úderu, vyskočil na nohy a v ruce třímal ostrý a lesknoucí se kus kovu, jenž býval nohou stolku.

Démon mu rozpáral ruku pod loktem.

Henry potlačil výkřik, klopýtl, téměř upadl a vrazil mu tyč do boku.

V tom okamžiku se málem dostal do sevření křídla, ale panika mu dala sílu a mohutným kopnutím se vyprostil. Cítil, jak jeho pata protrhla měkkou tkáň. Ramenem zachytil úder směřující na hrdlo. Vstřebal jej, popadl démona za nakročenou nohu a vší silou škubl. Zátylek démonovy hlavy se ukázal přece jen odolnější než Henryho televizor, ale ne o moc.

~ ~ ~

„Lehni, Owene! Buď zticha!“ Paní Hughesová visela na vodítku a až na poslední chvíli se jí podařilo zavřít dveře, než hystericky štěkající Owen vyrazil vpřed a táhl ji za sebou po chodbě. „Owene, sklapni!“ Dělal takový hluk, že skoro neslyšela vlastní myšlenky.

Štěkot burácel chodbou hlasitěji než předtím v uzavřeném prostoru jejího bytu. Bez ohledu na to, jak dobře byly jednotlivé byty zvukově izolovány, zvuk se vždycky nějak prodral na chodbu. Musela dostat Owena ven, než je kvůli němu sdružení vlastníků bytů vyhodí z domu.

Na protější straně chodby se otevřely dveře a objevil se soused, kterého zběžně znala. Byl to vysloužilý voják a sám měl dva malé psy – a oba bylo hlasitě slyšet skrz otevřené dveře – bezpochyby reagovali na Owenovo zběsilé šílenství.

„Co je s ním?“ zařval, když se dostal tak blízko, aby ho bylo slyšet.

„Já nevím.“ Klopýtla a skoro upadla, když se Owen vrhl mohutným tělem na dveře bytu Henryho Fitzroye. Škrábal packami kolem rámu, a když to k ničemu nevedlo, snažil se podhrabat. Paní Hughesová se ho pokoušela odtáhnout, víceméně neúspěšně. Kéž by věděla, co Owen proti panu Fitzroyovi má – samozřejmě, v daném okamžiku by se ráda spokojila s tím, kdyby věděla, že nebudou soudně vystěhováni pro rušení klidu. „Owene! Sedni!“ Owen ji ignoroval.

„Nikdy dřív se tak nechoval,“ vysvětlovala. „Začal zničehonic štěkat, jako by ho něco posedlo. Myslela jsem, že když ho vezmu ven…“

„Tam se určitě trochu uklidní,“ souhlasil muž. „Mohu vám pomoci?“

„Buďte tak hodný.“ Její hlas začal znít trochu zoufale.

Společnými silami odvlekli štěkajícího mastifa do výtahu.

„Já to nechápu,“ řekla udýchaně. „Normálně by neublížil ani mouše.“

„No, kromě několika ušních bubínků taky zatím nikomu nic neudělal,“ uklidnil ji. Vytáhl koleno ze dveří a ty se zavřely. „Hodně štěstí!“

Z výtahové šachty byl dál slyšel Owenův hluboký hrdelní štěkot, stejně jako zuřivé ňafání jeho vlastních dvou psů. Pak, stejně náhle jako to začalo, všechno utichlo. Soused se zarazil, zamračil, uslyšel závěrečné zakňučení, načež se rozhostilo úplné a naprosté ticho. Zavrtěl hlavou a vrátil se dovnitř.

~ ~ ~

Zalitý odpornou žlutou tekutinou prýštící z mnoha ran popadl démon grimoár a odkulhal na balkón. Díky jménům a inkantacím, které kniha obsahovala, představovala značně nepohodlné břemeno, zdaleka nejtěžší předmět, jež zatím nesl. A trpěl bolestí. Ten nesmrtelník, se kterým bojoval, jej zranil. Většina povrchu jeho těla pomalu měnila barvu ze šedé s černými skvrnami na černou se šedými skvrnami a zase zpátky, a navíc měl roztrženou pravou křídelní blánu.

Musí se vrátit s grimoárem k pánovi, ale nejdřív se bude muset nakrmit. Z tohoto vysokého sídla se dokáže snést i na poraněné membráně, a jakmile se ocitne na zemi, bude si muset rychle najít nějaký život, na němž se zhojí. V okolí byla spousta životů. Nepředpokládal, že by měl mít potíže najít nějaký, který si bude moci vzít.

Spustil se do noci a jen louže žluté kapaliny označovala místo, kde před chvílí stál.

~ ~ ~

Paní Hughesová se usmívala a poslouchala, jak Owen skotačí ve křoví. K její nesmírné úlevě se uklidnil už ve výtahu a od té doby byl jako andílek. Jako by věděl, že na něj myslí, vyběhl na chvíli na mýtinu, rozhlédl se po ní, vesele zaňafal a zase odběhl.

Věděla, že by ho měla držet na vodítku dokonce i tady ve strži, ale když sešli dolů uprostřed noci a široko daleko nikdo nebyl, vždy ho pouštěla, aby se proběhl – měla z toho stejnou radost jako on sám. Ani jednomu z nich tempo toho druhého příliš nevyhovovalo.

Vrazila ruce do kapes a nahrbila ramena proti náhlému závanu mrazivého větru. Jaro. Byla si jistá, že když byla malá, dorazilo jaro vždy už před Velikonocemi a uprostřed dubna už nikdy rukavice nosit nemuseli. Vítr zadul znovu a paní Hughesová znechuceně nakrčila nos. Páchlo to tak, jako by kousek na východ od ní pošlo něco velkého nejméně jako mýval a teď se to už nacházelo v pokročilém stádiu rozkladu.

A co bylo horší, soudě podle šustění v křoví to Owen už našel a určitě se chystal, že se v tom vyválí.

„Owene!“ Postoupila o pár kroků dopředu a chystala si vodítko. „Owene!“ Smrdutý zápach hnijícího masa zesílil. Povzdechla si. Nejdřív hysterický záchvat a teď tohle – zbytek noci stráví koupáním psa. „Ow…“

Démon jí vyrval druhou polovinu slova z hrdla, volnou paží zachytil padající tělo a přitáhl si zející ránu k rozevřenému chřtánu. S hlasitým srkáním začal vysávat krev, kterou potřeboval k regeneraci. Náhle se zapotácel a skoro kořist upustil, když do něj zezadu narazilo cosi těžkého a vyrylo mu ostrými drápy bolestivé rýhy od ramen až k bokům. Zavrčel a celý zkrvavený se otočil.

Owen vycenil zuby, přitiskl uši k lebce a s vrčením připomínajícím spíše vytí se vrhl vpřed. Zasažen rychlým úderem se ve vzduchu přetočil a těžce dopadl na tři končetiny. Na světle hnědé pleci se mu začala rozlévat tmavá krvavá skvrna. Znovu zavrčel a doveden k šílenství blízkostí démona, vrhl se na volně vlající kus křídla a začal ho drtit mocnými čelistmi.

Než pes stačil zapojit i silný krk a ramenní svaly, démon ho kopl. Jeden dlouhý spár prorazil mastifovi žebro a zajel mu patnáct centimetrů hluboko do těla, vyvrhávaje ven lesknoucí se hromádku vnitřností.

Posledním chabým trhnutím hlavou se Owenovi ještě podařilo rozšířit trhlinu v již poraněném křídle, ale pak jeho planoucí oči pomalu pohasly a s posledním nenávistným zavrčením zemřel.

Sevření čelistí neuvolnila ani smrt a démon je musel od sebe odervat, než se mu podařilo vyprostit.

O deset minut později sešel do rokle mladý pár hledající diskrétní místečko. Na pěšině bylo několik příkrých a kamenitých úseků, a dokud si oči nepřivykly tmě, byla dvojnásob zrádná. Mladík šel o krok napřed a vedl dívku za sebou za konečky propletených prstů – ne z rytířské touhy ověřit schůdnost pěšiny, byl jednoduše mnohem nedočkavější, aby už byli na místě.

Když začal padat a máchat druhou rukou ve vzduchu, pustila se ho, aby ji nestáhl s sebou. Při dopadu na zem se ozval podivný tlumený náraz. Chvíli zůstal ležet, upíraje oči do stínů, jimiž ona nemohla proniknout.

„Pate?“

Odpověděl téměř kňouravě, zatímco pomalu couval a hrabal se na nohy. Obě ruce a kolena měl černá, jako by upadl do bahna. Ucítila něco takřka povědomého, co však nedokázala blíže určit. Nakrčila nos.

„Pate?“

Třeštil oči a otáčel zářivé bělmo, ale přestože pohyboval ústy, nevydal ani hlásku.

Zamračila se, udělala dva velmi opatrné kroky kupředu a přidřepla. Půda pod jejími prsty byla vlhká a lehce lepkavá. Pach zesílil. Postupně si její oči zvykly na tmu, a protože ji nepoutaly žádné společenské konvence spojované s mužností, začala křičet. A ještě hodnou chvíli křičet nepřestala.

~ ~ ~

Vicki šilhala v zoufalé snaze zaostřit na rozmazaná světla v dálce. Věděla, že jasně bílý paprsek proudící do rokle musí být pátrací reflektor policejního auta, i když vůz samotný neviděla. Slyšela vzrušené mumlání hlasů, ale nerozeznávala dav, ze kterého musely pocházet. Bylo pozdě. Měla by už být u Henryho. Ale mohlo to být něco, s čím by mohla pomoci… S jednou rukou položenou na betonové zdi obklopující ředitelství společnosti Manulife zahnula na náměstí svatého Pavla a zamířila za světlem.

Nikdy ji nepřestalo udivovat, jak rychle dokázala nehoda jakéhokoli druhu přitáhnout dav zvědavců – dokonce i v pondělí o půlnoci. Copak žádný z těch lidí nemusí zítra ráno vstávat do práce? Ulicí se s houkáním přehnala další dvě policejní auta a málem ji porazil hlouček mladíků běžících se podívat, co se stalo. Žádného z nich skoro nezahlédla. Bylo po půlnoci…

Nechala se vést prsty letmo se dotýkajícími zdi a přidala do kroku, dokud ji náhle nezastavil jeden z hlasů vyloupnuvších se z pozadí.

„…a chybí jí hrdlo, přesně jako těm ostatním.“

Henry se zmýlil. Démon dnes v noci znovu zabíjel. Ačkoli proč právě zde, skoro v samém srdci města na míle daleko od kteréhokoli z možných jmen? Henry a jeho *pocit*, který ho nutil zůstat dnes v noci doma…

„Zatraceně!“ Vicki se dala do běhu, prodírajíc se skrz stále houstnoucí dav zvědavců. Klopýtla o obrubník, který neviděla, narazila ramenem do nejasně ohraničené šmouhy, která mohla být sloupem, a odrazila se přinejmenším od tří lidí, kteří jí nestačili uhnout z cesty. Musela se dostat za Henrym.

Když dorazila k jeho domu, prohnala se kolem sanitka a hned se zpoza kruhového objezdu vyhrnula skupinka lidí a táhla se za ní jako přízračná housátka. Pak s pištícími pneumatikami zahnula kolem rohu a vjela na náměstí svatého Pavla. Vrátný musel být mezi těmi lidmi, protože když Vicki zatlačila do dveří a vešla na chodbu, našla jeho stůl prázdný.

„Zatraceně a zatraceně!“

Sáhla za něj a našla vypínač, kterým se otevíraly vnitřní dveře, ale on je zamkl, přesně jak se obávala, a klíč vzal s sebou. Příliš rozzuřená a příliš plná starostí, než aby klela, zběsile trhla klikou. K jejímu překvapení se ozvalo ublížené zaskřípění nedomykajícího zámku a dveře se otevřely. Rychle proklouzla dovnitř, na vteřinu se zastavila, aby za sebou znovu zavřela – zvyk je železná košile – proběhla vnitřní chodbou a začala zuřivě mačkat knoflík výtahu.

Dobře věděla, že opakované mačkání není k ničemu, ale stejně to dělala.

Zdálo se jí, že cesta do čtrnáctého patra trvá snad celé dny, dokonce měsíce, a přitom měla v žilách tolik adrenalinu, že málem lezla po stěnách kabiny. Dveře Henryho bytu byly zamčené. Chvíli se hrabala v kabelce, vytáhla paklíče a několikrát se zhluboka nadechla, aby si uklidnila ruce. Přestože ji strach neustále poháněl ke spěchu, donutila se pomalu zasunout do zámku příslušnou sondu a pak ještě pomaleji provádět jemné manipulace, které nahradí otočení klíčem.

Po několika mučivě se vlekoucích okamžicích, během nichž si začínala myslet, že drahý zámek bude mimo její schopnosti, kdy už si začínala přát, aby se objevil Drsný Harry a vyrazil dveře z pantů, uvolnila i poslední západku. Začala znovu dýchat, poděkovala Bohu, že stavitelé nenainstalovali nic elektronického, hodila paklíče zpátky do kabelky a trhnutím otevřela dveře.

Vítr vanoucí z balkónu odnesl většinu smradu pryč, ale lehký pozůstatek hniloby ve vzduchu přetrvával. Znovu pomyslela na starou paní, kterou našli uprostřed léta šest týdnů po smrti, ale tentokrát její představivost dala mrtvole Henryho tvář. Věděla, že puch pochází od démona, ale její útroby trvaly na svém.

„Henry?“

Sáhla za sebe, zaklapla dveře a natáhla se po vypínači. Vůbec nic neviděla. Henry mohl ležet mrtvý u jejích nohou a nikdy by…

Přímo u nohou jí neležel. Ležel natažený na převrácené pohovce a byl napůl zakrytý roztrhaným čalouněním. A nebyl mrtvý. Mrtví leží způsobem, jaký živí nedokáží napodobit.

Na koberci se třpytily skleněné střepy a vytvářely iluzi ledové plochy. Balkónové dveře, konferenční stolek, televize – jistá část Vickiiny mysli vycvičená k pozorování si na pomyslném seznamu odškrtávala zdroje skleněných střepů různých barev. Henry se zdál být v trochu lepším stavu než jeho byt.

S námahou zavřela dveře vedoucí do zimní zahrady, přičemž musela překonat lepkavé louže žluté kapaliny, pak u pohovky poklekla na jedno koleno a přitiskla prsty na vlhkou pokožku Henryho hrdla. Pulz měl tak pomalý, že každý další tep jí přišel skoro jako výplod fantazie.

„Je to normální? Jak mám k čertu vědět, co je pro tebe normální?“

Tak jemně, jak to jen šlo, ho vymotala z čalounění a zjistila, že jako zázrakem nemá nic zlomeného. Když mu opatrně narovnávala ruce a nohy, všimla si, že má velmi těžké kosti. Letmo ji napadla otázka, jestli je to důsledek vampyrismu nebo dědictví po lidských rodičích – ne že by na tom teď nějak záleželo. Měl mnohočetné řezné a bodné rány, předpokládala, že dílem od střepů a dílem od démonových drápů.

Rány, a to i ty nejhlubší, krvácely jen velmi málo, pokud vůbec.

Jeho kůže byla vlhká a studená, oči obrácené v sloup, a vůbec nereagoval. Byl v šoku. A co se pravdivosti legend o upírech týče, Vicki si byla jistá, že se v jednom bodě pletou. Henry Fitzroy nebyl nemrtvý o nic víc než ona. Právě umíral.

„Sakra. Sakra. SAKRA!“

Jednou rukou táhla Henryho tělo tak, aby sklouzlo na roztrhané polštáře, pak převrátila pohovku zpět do původní polohy, poklekla vedle ní a sáhla do kabelky. Nejmenší čepel jejího zavíracího nože byla zároveň i nejostřejší – používala ji nejméně často – takže si ke kůži na zápěstí přiložila právě tu. Kůže se prohnula a Vicki se zarazila, vyslala k nebesům tichou modlitbu, aby to zabralo, a ať se legendy třebas mýlí ve všem ostatním, aby alespoň v tomto bodě nelhaly.

Nebolelo to tolik, kolik očekávala. Přitiskla mu ránu ke rtům a čekala. Z koutku úst mu skanula nachová krůpěj a zanechávala za sebou na jeho tváři červenou linku.

Pak se jeho hrdlo pohnulo drobným křečovitým polknutím. Cítila, jak se jeho rty přisály k zápěstí a jazyk jednou, dvakrát olízl tekoucí krev. Postavily se jí chloupky na krku a téměř mimovolně mu přitiskla ránu k ústům silněji.

Začal se krmit. Zpočátku sál hltavě, pak už klidněji, když si něco v něm uvědomilo, že mu nebude odepřeno.

Pozná, kdy má přestat? Začala dýchat přerývaně, jak vjemy putující vzhůru její paží vyvolaly odpovídající vjemy v dalších částech jejího těla. *Dokážu ho zastavit, když to nepozná?*

Dvě minuty, tři, dívala se, jak se krmí, a během té doby to bylo vše, co byl – hlad, nic víc. Připomnělo jí to kojence u prsu a ucítila, jak jí při té myšlence pod kabátem, svetrem a podprsenkou tuhnou bradavky. Už chápala, proč se v tolika příbězích o upírech pojí krev se sexem – byla to jedna z nejintimnějších činností, kterých se kdy účastnila.

~ ~ ~

Nejdříve byla bolest a pak byla krev. Neexistovalo nic než krev. Svět se stal krví.

~ ~ ~

Sledovala, jak se začíná vracet k vědomí. Uchopil ji za ruku a tlačil ji proti síle, kterou ji poutala jeho ústa.

~ ~ ~

Nyní už cítil život, který mu krev přinášela. Cítil jej, slyšel jej, poznal jej a bojoval proti rudé mlze, která říkala, že by si jej měl vzít. Jak snadné by bylo poddat se hladu…

~ ~ ~

Viděla, jak zápasí. Ještě naposledy polkl a pak odstrčil její zápěstí stranou. Nechápala. Cítila jeho touhu a cítila se k ní přitahována. Zvedla mu znovu k ústům zápěstí, z něhož nepřestávaly kanout nachové kapky.

Odhodil je silou, která ji překvapila, na předloktí jí zůstaly bílé otisky prstů. Bohužel to byla poslední síla, kterou měl. Jeho tělo opět ochablo a hlava padla na její rameno.

Bolest po jeho stisku jí pomohla rozptýlit mlhu, i když myslet bylo pro ni stále nesmírně obtížné. Změnila polohu. Místnost se jí před očima rozostřila. Zatímco proplouvala temnotou zpět ke světlu, uvědomila si, proč se přinutil přestat pít. Nemohla mu dát veškerou krev, kterou potřeboval, ne, aniž by mu přitom dala sebe samu.

„Kruci, kruci, kruci!“ Nebylo to příliš tvůrčí, ale ulevilo jí to.

Znovu ho uložila na pohovku, pohladila ho a vytáhla mu z kapsy u kalhot klíče – jestli měla Henrymu zachránit život, nemohla ztrácet čas odemykáním zámku pomocí paklíčů. *Potřebuje více krve. Musím najít Tonyho.*

Vstát tak prudce se ukázalo jako špatný nápad. Svět uhnul do strany a její běh ke dveřím se změnil v klopýtání. *Jak si dokázal vzít tolik krve za tak krátký čas?* Těžce oddychujíc vyšla na chodbu a spěchala k výtahu.

~ ~ ~

„Dobrý bože, to je Owen!“

Owen? Greg se protlačil do přední řady davu. Jestli byl Owen zraněný, mohla paní Hughesová potřebovat jeho pomoc.

Owen byl víc než jen zraněný. Čelisti měl násilím rozevřené do takové míry, že mu praskla lebka.

A pomoci paní Hughesové nebylo v jeho moci.

~ ~ ~

Musela se dostat na křižovatku Yongovy a Bloorovy, ale její tělo odmítalo spolupracovat. Místo aby se to zlepšovalo, motala se jí hlava stále víc, ale ona se dál tvrdohlavě pohybovala vpřed od jednoho pevného objektu k druhému a odmítala to vzdát. Na Kostelní ulici se otázka rezignace stala ryze akademickou.

„Čau, Viktorko."

Když padala, zachytily ji silné ruce a ona se pevně držela Tonyho riflové bundy tak dlouho, dokud nepřestalo hrozit nebezpečí, že se chodník zvedne a udeří ji do obličeje.

„Jsi v pohodě, Viktorko? Vypadáš děsně."

Odtáhla se od něj a přehmátla z jeho bundy na předloktí. *Jak to mám k čertu formulovat?* „Tony, potřebuji tvou pomoc."

Tony jí zúženými zornicemi světlých očí chvíli zkoumavě hleděl do tváře. „Někdo tě zmlátil?"

Vicki zavrtěla hlavou a hned zatoužila, aby to nebyla udělala. „Ne, nic takového. Já…"

„Jedeš na drogách?"

„Samozřejmě že ne!" To nečekané rozhořčení ji vzpružilo.

„Tak co se ti, kurva, stalo? Před dvaceti minutami jsi byla v pohodě."

Zašilhala na něj, záře pouliční lampy ještě zhoršovala její potíže se zaostřováním. Vypadal spíš rozzlobeně než zmateně. „Vysvětlím ti to cestou."

„Kdo říká, že někam jdu?"

„Tony, prosím…"

Ten okamžik, který mu trvalo, než se rozhodl, byl po dlouhé době nejdelší, jaký zažila.

„No, myslím, že stejně nemám nic lepšího na práci." Nechal se táhnout vpřed. „Ale radši si připrav fakt dobré vysvětlení."

~ ~ ~

Greg hleděl za rozložitého policejního komisaře s vyvalenýma očima. Jediné, co z paní Hughesové viděl, byla teniska – nahoru obrácená podrážka byla červená od krve – a kousek nohy v elastické nohavici. Výhled na tělo samotné mu zakrýval soudní patolog. Chudák paní Hughesová. Chudák Owen.

„Není o tom pochyb.“ Patolog se postavil a pokynul saniťákům, aby se postarali o tělo. „Totéž jako u všech ostatních.“

V davu to zašumělo zděšením. Totéž jako u všech ostatních. Upír!

Jeden z policejních vyšetřovatelů se otočil po zdroji zvuku a hněvivě přejel pohledem vrchol svahu. „Co tu k čertu všichni ti lidi dělají? Vyžeňte je za auta! Hned!“

Greg se pohyboval spolu s ostatními, ale zabrán do vlastních myšlenek nevnímal vzrušené spekulace okolních lidí. Navzdory noční hodině poznal v davu několik obyvatel domu. Henry Fitzroy mezi nimi nebyl. Stejně jako mnoho dalších, připustil, ale nepřítomnost pana Fitzroye získala náhle na významu.

Owen, který všechny ostatní miloval, Henryho Fitzroye nikdy rád neměl.

Když si vybavil nezapomenutelný výraz, jenž se onehdy v očích mladíka objevil, stejně jako hrůzu, kterou v něm vzbudil, neměl Greg sebemenší pochybnosti, že pan Fitzroy by dokázal zabít. Zbývala jen otázka, jestli opravdu zabil.

Greg se vymotal z davu a spěchal zpátky na Bloorovu ulici. Byl nejvyšší čas získat odpovědi.

~ ~ ~

Upíři. Démoni. Tony si okusoval nehet na palci a zkoumavě si prohlížel Vickiinu tvář. Vlastní výraz udržoval přísně neutrální. „Proč říkáš takové tajemství právě *mně*?“

Vicki se opřela o stěnu výtahu a protřela si spánky. Proč vlastně? „Protože jsi byl nejblíž. Protože mi to dlužíš. Protože věřím, že ty mě nezradíš.“

Nejprve vypadal šokovaně, ale pak se zdálo, že ho to potěšilo. Už to bylo hodně dávno, co mu naposledy někdo důvěřoval. Opravdu důvěřoval. Usmál se a náhle jako by omládl o několik let. „Takže je to všechno pravda? Neděláš si prdel?“

„Nedělám,“ řekla Vicki unaveně.

~ ~ ~

Opatrně našlapuje mezi střepy, přistoupil Tony k pohovce a s vytřeštěnýma očima hleděl na Henryho. „Upíra zrovna nepřipomíná.“

„Co jsi čekal? Smoking a rakev?“ Zatímco byla pryč, nic se nezměnilo, ale i když nevypadal o nic líp, přinejmenším nevypadal ani o nic hůř.

„Hej, klídek, Viktorko. Tohle všechno *je* fakt divné, uvědomuješ si to?“

Povzdechla si a shrnula Henrymu z čela pramen rudozlatých vlasů. „Já vím. Promiň. Mám o něj strach.“

„V pohodě.“ Tony ji poklepal po rameni a obešel pohovku z druhé strany. „Tomu rozumím.“ Zhluboka se nadechl a otřel si dlaně do kalhot. „Co mám dělat?“

Ukázala mu, kam si má kleknout, a pak mu přiložila k zápěstí špičku nože.

„Možná bych to měl udělat radši sám,“ navrhl, když viděl, jak váhá.

„Možná bys měl.“

Jeho krev, kanoucí po bledé pokožce, vypadala velmi červeně a Vicki cítila, jak se mu chvěje ruka, když přikládala jeho ránu k Henryho ústům.

Co to k čertu dělám? pomyslela si, když začal sát a Tonymu se rozhostil ve tváři takřka blažený výraz. *Dělám upírovi pasáka.*

~ ~ ~

Další krev, ale tentokrát necítil tak zoufalou potřebu jako prve a stačilo mu mnohem méně, aby si začal uvědomovat svět ležící za ní.

~ ~ ~

„On to vážně dělá. On je opravdu…“

„Upír. Jo.“

„To je, ehm, zajímavé.“ Trochu se posunul a upravil si nohavici riflí.

Vzpomněla si, jaký to byl pocit, a byla vděčná, že Tony nevidí, jak se červená. Svlékla si kabát, zamířila do koupelny a cestou si říkala, jestli má moderní upír v lékárničce něco užitečného. Rozsah

Henryho poranění přesahoval možnosti maličké krabičky první pomoci, kterou nosila v kabelce, ačkoli byla připravena improvizovat, kdyby to bylo nutné.

Ke svému překvapení zjistila, že moderní upír vlastnil jak gázu, tak náplasti. Vzala obojí, spolu se dvěma vlhkými hadříky, ručníkem a froté županem, který našla visící na dveřích, a spěchala zpátky do obývacího pokoje, přidržujíc se stěn a nábytku, kdykoli to bylo možné.

Nejdřív se postará o hlubokou řeznou ránu na Henryho předloktí a pak si půjde odpočinout. Možná na pár dní.

~ ~ ~

Když Greg odemykal skříňku v klubovní místnosti a vytáhl z bedny kolík na kroket, trochu se mu třásly ruce.

„Je to jen preventivní opatření," říkal si, zatímco si prohlížel hrot. „Jen rozumné bezpečnostní opatření."

~ ~ ~

Když Vicki ránu vymývala, snažila se nemyslet na to, jak je hluboká a jaké poškození způsobila. Stlačila okraje roztržené kůže a svalů tak těsně k sobě, jak to jen šlo, a stáhla je gázou. Henryho paže se chvěla, ale nijak se nepokoušel uhnout. Tony se raději díval jinam.

~ ~ ~

Spolu s návratem vědomí se dostavilo i zmatení. Z koho pije? Vickiin pach byl nezaměnitelný, ale mladého muže neznal.

Cítil, jak se mu vrací síla. Teď, když krev, již přijímal, nebyla nutná pouze k tomu, aby ho udržela při životě, cítil, jak se jeho tělo začíná uzdravovat. Teď potřeboval jen čas.

~ ~ ~

„Myslím, že už skončil."

„To už přestal?"

Tony zvedl zápěstí. „To obvykle výraz *už skončil* znamená.“ Řízнutí bylo trochu moc široké, ale zpod ušmudlaného okraje riflové bundy skanula už jen poslední maličká kapka krve.

Vicki se naklonila kupředu. „Henry?“

„Okamžíček, Viktorko.“ Tony se zhoupl na patách a postavil se. „Jestli ho hodláš budit, tak já mizím.“

„Cože?“

„Nezná mě a myslím, že bych tu neměl stát, zatímco ho budeš přesvědčovat, že to nikomu nepovím.“

Když se nad tím zamyslela, došla Vicki k závěru, že to nejspíš nebude úplně špatný nápad. Neměla nejmenší představu o tom, jak Henry přijme skutečnost, že jeho tajemství bylo vyzrazeno naprosto cizímu člověku. Ona by na jeho místě byla bez sebe vzteky.

Doprovodila Tonyho ke dveřím. „Jak se cítíš?“

„Nadržený. A trochu se mi točí hlava,“ dodal, než stačila cokoli říct. „Myslím, že si ode mě nevzal tolik jako od tebe. Jasně, a taky jsem mladší.“

„A hubatější.“ Natáhla ruku, položila mu ji na rameno a lehce jím zatřásla. „Díky.“

„Hej, copak jsem si to mohl nechat ujít?“ Na okamžik měla jeho tvář otevřený, zranitelný výraz, ale potom se rychle vrátil starý, přidrzlý úsměv. „Pak chci slyšet, jak to všechno dopadlo.“

„Dozvíš se to.“ Vytáhla z kapsy hrst zmačkaných bankovek a vtiskla mu je do dlaně. „Pij teď chvíli hodně tekutin. A, Tony, zkus odejít tak, aby tě neviděl vrátný dole.“

„Uč babičku vysávat vajíčka, Viktorko.“

~ ~ ~

Ve výtahu se Greg plácal tři čtvrtě metru dlouhým kolíkem do stehna. Ve skutečnosti nevěřil, že by Henry Fitzroy byl upír, ne doopravdy, ale na druhou stranu měl potíže uvěřit, že je paní Hughesová doopravdy mrtvá, a to nepochybně byla. V průběhu svého dlouhého života se už dávno naučil, že víra má jen málo společného se skutečností.

Ve čtrnáctém patře se narovnal v ramenou a vyšel na chodbu, připraven konat svou povinnost. Nepovažoval se za nijak výjimečně

odvážného člověka, ale cítil, že má vůči obyvatelům domu zodpovědnost. Nezaváhal v boji proti nacistům, nezaváhal v Koreji, nebude váhat ani nyní.

U dveří Henryho Fitzroye se znovu ujistil, že má kůl dobře schovaný v nohavici – nehodlal ho použít, pokud nebude muset – a zaklepal.

~ ~ ~

„Zatraceně!“ Vicki přejela pohledem z Henryho na dveře. Neznělo to jako policie – policejní klepání bylo nezaměnitelné – ale jeho ignorování mohlo stále být to nejhorší, co mohla udělat. Jestli někdo na ulici viděl na Henryho balkóně démona…

Dveřní kukátko jí ukázalo pokřivený obraz starého vrátného ze vstupní haly. Zatímco se dívala, zvedl ruku a zaklepal znovu. Nevěděla, co chce, a ani ji to nezajímalo. S Henrym mluvit nemohl a musela se ho zbavit, aniž by mu dovolila spatřit bitevní pole v obývacím pokoji. Jestli měl vrátný pochybnosti – a z jeho výrazu se dalo vyčíst, že je z něčeho velmi nešťastný – musela ho nanejvýš přesvědčivě zbavit jakýchkoli nejasností ohledně toho, co Henry posledních pár hodin dělal. A pokud vrátný žádné pochybnosti neměl, bylo nanejvýš důležité, aby žádné ani nezískal.

~ ~ ~

To je šílenost, uvědomil si náhle Greg. *Měl bych přijít po východu slunce, až bude spát.* Přejel nervózně prsty po násadě kroketové paličky. *Mohl jsem si vzít univerzální klíč, získat jistotu, tak či onak, a…*

Dveře se otevřely a zároveň s nimi otevřel Greg ústa. Před jeho překvapenýma očima stála rozcuchaná žena s rozespalým pohledem, víceméně zahalená do pánského županu.

Vicki předtím zhasla všechna světla s výjimkou jediného přímo za svými zády v naději, že jeho záře zakryje všechno, co nezakrývalo její tělo. Vyplnila prostor mezi dveřmi a zárubní a – čistě pro jistotu – nechala horní okraj županu poněkud rozhalený. Neměla v úmyslu oslnit vrátného krásou, ale jestli odhadla starého pána správně, šlo přesně o ten druh situace, který mu bude připadat nanejvýš trapný.

Takže to možná byl hloupý nápad, ale byl také jediný, který ji napadl.

„Můžu pro vás něco udělat?“ zeptala se a potlačila nikoliv zcela předstírané zívnutí.

„Ehm, ne, já totiž, je pan Fitzroy doma?“

„To je.“ Vicki se usmála a posunula si brýle na nose. Župan se sám od sebe rozhalil ještě víc. „Ale spí. Je tak nějak…“ Odmlčela se právě na tak dlouho, aby vrátnému stihly zrudnout uši. „…vyčerpaný.“

„Ach tak.“ Greg si odkašlal a uvažoval, jak z toho elegantně vycouvat. Bylo zřejmé, že Henry Fitzroy nevyšel ze svého bytu přinejmenším několik hodin. Stejně tak bylo zřejmé, že nezatínal tesáky ani do hrdla této mladé ženy, ani do většiny dalších částí její anatomie, na které se Greg nedíval. „Já jen, ehm, v blízké rokli došlo k takovému incidentu a mě napadlo, že mohl něco vidět nebo slyšet, protože většinou hodně ponocuje. Chci říct, vím, že nemá okna na tu stranu…“

„Myslím, že nic neviděl. Byl velmi…“ Znovu se odmlčela. Vrátný se začervenal ještě víc. „…zaneprázdněný.“

„Podívejte. Vážně mě mrzí, že jsem vás obtěžoval. Promluvím si s panem Fitzroyem jindy.“

Tvářil se tak deprimovaně, že Vicki impulzivně natáhla ruku. „Ten incident, nestalo se něco někomu, koho zná?“

Greg přikývl v reakci na účast v jejím hlase. „Paní Hughesové a Owenovi. Owen byl její pes. Bydleli tady na protější straně chodby.“ Ukázal, a když Vicki uviděla čím, zalapala po dechu.

Vysledoval směr jejího pohledu a zrudl ještě víc. Světlé proužky na horní části kolíku jako by si z něj tropily legraci. Úplně zapomněl, že ho s sebou má. „Děti,“ vysvětlil spěšně. „Nechávají ležet hračky všude kolem. Právě jsem to šel uklidit, kam to patří.“

„Aha.“ Násilím se donutila odvrátit pohled od kolíku. Kdyby o něj projevila příliš velký zájem, všechno by pokazila. Vyrvání kolíku z Gregových rukou a jeho odhození do výtahové šachty – což bylo přesně to, co chtěla udělat – by se pravděpodobně dalo jako projev příliš velkého zájmu kvalifikovat. „To s tou starou paní a jejím psem mě mrzí,“ podařilo se jí ze sebe vypravit.

Znovu přikývl. „Mě taky.“ Narovnal se v ramenou a Vicki prakticky viděla, jak si na ně znovu naložil náklad povinnosti a odpovědnosti. „Musím se vrátit na své místo. Omlouvám se, že jsem vás obtěžoval. Dobrou noc, madam.“

„Dobrou noc.“

Počkal, dokud neuslyšel cvaknutí zámku, a pak zamířil k výtahu. Jakmile se dveře kabiny zavřely, podíval se na kolík a zavrtěl hlavou. Když se naposledy cítil tak trapně, probíhala druhá světová válka, jemu bylo devatenáct a on omylem vešel do dámských sprch. „Upíři, cha! Určitě už senilním.“

~ ~ ~

Vicki se opřela o vnitřní stranu dveří, slabostí se jí podlamovala kolena. Tohle bylo těsné. Znovu v pokoji rozsvítila a opatrně zamířila k Henrymu.

Měl otevřené oči a jednou rukou si je stínil proti ostrému světlu.

„Už je ti lépe?“ zeptala se.

„Přijde na to… lépe než kdy?“ Spustil nohy z pohovky a s námahou se posadil. Takhle mizerně se necítil hodně dlouho.

Vicki natáhla ruku a podepřela ho, aby se nepřevrátil. „Pan Stoker očividně nepřeháněl, když se zmiňoval o regeneračních schopnostech upírů.“

Henry se pokusil o úsměv. Bez valného úspěchu. „Pan Stoker byl podřadný pisálek.“ Zakroužil oběma rameny a protáhl si nohy. Zdálo se, že vše funguje, i když ne moc dobře a bezbolestně. „Kdo byl ten kluk?“

„Jmenuje se Tony. Žije na ulici už od dětství. Umí brát lidi takové, jací jsou.“

„I upíry?“

Pozorně si prohlížela jeho tvář. Nevypadal rozzlobeně. „I upíry. A ví, jaké to je, když někdo chce, aby ho všichni nechali na pokoji.“

„Důvěřuješ mu?“

„Bezmezně. Kdyby ne, uvažovala bych o něčem jiném. O někom jiném.“ Ale nenapadal ji nikdo a nic. Celluci jí vůbec nepřišel na rozum. Ani jednou. *Což dokazuje, že i když jsem napůl v bezvědomí, jsem pořád chytřejší, než vypadám.* Celluci by ji v tom rozhodně

nepodpořil. *Myslím, že bych mohla vykrást Červený kříž.* „Potřeboval jsi víc, ale nechtěl jsi…“

„Nemohl jsem,“ přerušil ji tiše. „Kdybych si vzal víc, vzal bych si všechno.“ V jeho očích pod fialově zelenou podlitinou na čele se zračil střízlivý pohled. „Příliš krve od jedné osoby a hrozí nám, že se přestaneme ovládat. Cítil bych tvůj život a současně bych cítil vzrůstající touhu si ho vzít.“

To už se usmála, nedokázala si pomoci.

„Co je?“ Henry neviděl důvod k úsměvu. Dnes v noci stanuli oba na prahu smrti.

„Právě se mi vybavil citát z jedné dětské knížky. *Ne, že by byl krotký lev.* Ty taky nejsi právě krotký, že ne? Jakkoli civilizovaně se tváříš.“

Chvíli se nad tím zamyslel. „Ne, myslím, že podle tvých měřítek rozhodně ne. Děsí tě to?“

Povytáhla obočí a vzápětí je nechala klesnout. Byla prostě příliš unavená, než aby dokázala výraz udržet. „Ale prosím tě.“

Usmál se, zvedl jí ruku a natočil ji zápěstím ke světlu. „Děkuji ti,“ řekl a hebce přejel prstem po linii žíly.

Vicki se postavily všechny chloupky na těle, a než mohla znovu promluvit, musela polknout. „Nemáš zač. Udělala bych totéž pro kohokoli.“

Stále ji ještě držel za ruku, ale do úsměvu se mu vloudil lehce překvapený výraz. „Máš na sobě můj župan.“

Vicki si posunula brýle na nose a snažila se nedívat na hromádku svých šatů na kuchyňském stole. „To je dlouhá historie.“ Nechala se stáhnout vedle něj a nervózně si olízla rty. Kůže jí pod dotekem jeho ruky doslova pulzovala. *A to se ani nedotýká ničeho zajímavého.*

Pak se jeho výraz změnil tak, že se otočila, aby se podívala, co v něm vyvolalo zděšený údiv. Jedno křídlo dveří nábytkové stěny s překvapivě nepoškozenou skleněnou výplní bylo dokořán.

„Ten démon,“ řekl Henry hlasem, ve kterém se naplno zračil výraz jeho tváře, „vzal můj grimoár.“

Třináct

Henry se prudce vztyčil a zůstal stát na nejistých nohou. „Musím…“

Vicki natáhla ruce a svedla jeho pád zpátky na pohovku. „Co musíš? Nejsi ve stavu, abys svedl jít kamkoli.“

„Musím získat grimoár zpátky, než bude povolán pán démonů.“ Odstrčil její ruce, znovu se postavil a narovnal se v ramenou. „Když začnu hned teď, možná se mi podaří démona vysledovat. Aby mohl grimoár nést, musí udržovat fyzický tvar.“

„Vysledovat jak?“

„Pach.“

Vicki letmo pohlédla k balkónu a pak zpátky na Henryho. „Zapomeň na to. Má křídla. Poletí. Je mi fuk, co jsi, nemůžeš sledovat něco, když to nemá na čem zanechat pach.“

„Ale…“

„Žádné ale. Kdybys nebyl to, čím jsi, byl bys už mrtvý. Věř mi. Možná nemám staleté zkušenosti se smrtí jako ty, ale i tak už jsem viděla dost, abych to poznala.“

Měla pravdu. Henry přistoupil k oknu a zlehka položil čelo na sklo. Bylo chladné a hladké a trochu mírnilo bolest v jeho hlavě. Všechno fungovalo, ale všechno bolelo. Ani si nevzpomínal, kdy se naposledy cítil tak slabý nebo kdy měl tak silné bolesti. Teď, když počáteční příval energie z krmení pominul, začalo jeho tělo trvat na tom, aby si odpočinul a nechal ho zregenerovat. „Zachránila jsi mi život,“ připustil.

„Tak ho nezahazuj.“ Vicki ucítila lehkou ozvěnu tepla šířícího se vzhůru od rány na zápěstí. Ignorovala ho. Možná budou mít později příležitost pokračovat tam, kde přestali, ale teď na to rozhodně nebyla správná doba. *A cokoli energeticky náročnějšího než intenzivní mazlení by nás teď pravděpodobně zabilo oba*. Posbírala šaty, odešla do kuchyně a zavřela za sebou žaluziové dveře. „Udělal jsi, co jsi mohl. Teď dovol, aby to převzal někdo jiný.“

„Ty.“

„Vidíš tu snad někoho jiného?“

Henrymu se podařil poloviční úsměv. „Ne.“ I v tom měla pravdu. Dostal šanci a selhal.

„Fajn.“ Zapnula si rifle a vysoukala se ze županu. „Můžeš se ke mně přidat po západu slunce, jestli se tou dobou budeš moct hýbat.“

„Dej mi den odpočinku a budu zase v pořádku. Dobře, možná ne úplně v pořádku,“ připustil, když si Vicki nevěřícně odfrkla. „Ale aspoň v dost dobrém stavu na to, abych mohl normálně fungovat.“

„To bude stačit. Nechám ti vzkaz na záznamníku, jakmile se dozvím, kde mě nejspíš najdeš.“

„Máš necelých čtyřiadvacet hodin na to, abys ve třímilionovém městě našla zloděje grimoáru. Možná jsi byla dobrý policajt, Vicki…“

„Ten nejlepší,“ informovala ho a opatrně si přetáhla mikinu přes brýle.

„Tak dobře. Byla jsi nejlepší. Ale tak dobrá zase ne. To není nikdo.“

„Možná ne,“ hádal se dál tón jejího hlasu, když už ne sama slova, „ale zatímco ty jsi trávil noci čekáním na to, až démon zaútočí, já netrávila dny sezením na zadku.“ Opatrně prošla mezi střepy, došla k pohovce a posadila se, aby si obula boty. „Jednou z věcí, které démon ukradl, byla počítačová sestava. Rychlejší a chytřejší stroje než tenhleten konkrétní se už očividně nedělají. Dnes jsem si zašla na York University – vede k ní tolik indicií, že jsem přesvědčená o tom, že existuje spojitost – a mluvila jsem s vedoucím katedry informatiky. Dal mi seznam dvaceti tří jmen studentů, kteří by dokázali takový systém doopravdy využít.“ Postavila se a posunula si

brýle na nose. „Takže místo jedna ku třem milionům jsou moje šance zhruba dvacet tři ku dvaceti tisícům.“

„Fantastické.“ Henry přešel po pokoji sem a tam a přitom ze sebe strhl cáry trička. Znovu opatrně dosedl na pohovku a hodil zmuchlaný kus látky na rozbitou televizní obrazovku. „Jeden z třiadvaceti mezi dvaceti tisíci.“

„To nejsou nemožné šance. A co víc, nebudu se muset zabývat všemi dvaceti tisíci. Muži a ženy figurující na seznamu tvoří součást dost úzce definované skupiny. Jestli ho nenajdu, myslím, že ho aspoň vyplaším.“

„Během jednoho dne? Protože jestli někdo grimoár použije dnes v noci, začne masakr a víc času už mít nebudeš.“

Zvedla bradu a povytáhla obočí. „Tak co navrhuješ? Mám to vzdát, protože si myslíš, že se to nedá stihnout? Taky sis myslel, že dokážeš nižšího démona zvládnout, vzpomínáš?“ Přejela pohledem po jeho zraněních. „Nedá se říct, že bys byl v těchto otázkách zrovna neomylný.“

Henry zavřel oči. Její slova ho zasáhla hlouběji než všechny rány, které dnes v noci utržil. Měla pravdu. Byla to jeho vina, že došlo k loupeži grimoáru, a jen on byl vinen tím, že svět stál na prahu bolesti a smrti takového rozsahu, že velmi málo smrtelníků si to dovedlo byť jen představit.

„Promiň, Henry. To sis nezasloužil.“

„Ale je to pravda.“ Přisunula se blíž. Cítil, jak tep jejího srdce rozechvívá vzduch mezi nimi. Vzala ho jemně za ruku a on se připravil na banální fráze, které nijak nemohly smýt jeho vinu.

„Ano,“ přikývla.

Otevřel prudce oči.

„Ale nebyl bys přežil tak dlouho, kdyby ses nenaučil, jak se poučit ze svých chyb. Až tu osobu najdu, budu potřebovat tvoji pomoc.“

„No, to ti tedy pěkně děkuju.“ Přesně tohle potřeboval. Aby ho poučoval někdo, jehož předkové nepochybně dřeli na chudých polích, zatímco on jel kolem po boku krále. Vytáhl ruku zpod její a snažil se zakrýt bolest, kterou pohyb vyvolal v ráně na předloktí.

„Než se začnete urážet, Vaše královská Výsosti, možná byste mohl pouvažovat nad tím, koho jiného bych, k čertu, mohla asi tak použít. V jednom mi můžeš věřit, podezření z vyvolávání démonů na policii moc velký dojem neudělá. Dokonce pochybuji o tom, že se vůbec jedná o zločin.“

„A co mladý Tony?“

„Tony si jde vlastní cestou. Kromě toho, tohle není věc, se kterou by mi mohl pomoci.“

„Takže jsem jediný ostrý hoch ve městě?“

„Takže jsme jediní ostří hoši ve městě.“

Na okamžik se střetli pohledy a Vicki si náhle uvědomila, že to byla pěkná hloupost – všechny historky a filmy o upírech před tím varovaly. Na chvíli měla pocit, že stojí na okraji propasti, a bojovala proti nutkání vrhnout se do hlubin. Ten okamžik pominul, propast nahradil pár unavených očí oříškové barvy a ona si s bušením srdce uvědomila, že to byl muž, a nikoli upír, na kterého reagovala. Nebo možná muž coby upír. Nebo upír coby muž. Něco takového. *Fantastické. Celé město – dokonce svět – mohou každou chvíli pohltit plameny a já tady přemýšlím rozkrokem.*

„Budu potřebovat vstávat brzy. Už bych měla radši jít.“

„Možná bys měla.“

Několik tuctů věcí zůstalo nevysloveno.

Díval se, jak si obléká plášť, a zvuk jejího tlukoucího srdce téměř přehlušoval vše ostatní. Kdyby si od ní vzal jen o trochu víc krve, nedokázal by se už ovládnout a vzal by si i její život. Krmení bylo na upírství to nejsladší a propadnutí této vášni zničilo nejednoho příslušníka jeho druhu. To, že mu přivedla toho kluka, je zachránilo oba. Byla to opravdu výjimečná žena – jen málo smrtelníků by mělo sílu odolat přitažlivosti jeho touhy.

Chtěl víc. Víc z ní. Jestli přežijí příštích čtyřiadvacet hodin…

Cestou ke dveřím se zastavila a chytila se rukou křesla, aby neupadla. „Teď jsem si vzpomněla… kde jsi vlastně předtím byl? Pořád jsem ti volala, ale odpovídal mi jen záznamník.“

„To proto jsi přišla tak pozdě?“

„No, nemělo smysl sem chodit, když jsi tu nebyl.“

„Byl jsem tady. Zapnul jsem záznamník kvůli filtrování hovorů.“ Povytáhl obočí, zatímco ona spustila to svoje. „Ty to tak neděláš?“

„Když jsem doma, zvedám telefony.“

„Kdybych to zvedl a ty jsi byla tady, když přišel démon…“

„Byli bychom oba mrtví,“ dokončila za něj.

Přikývl. „Vicki?“

S rukou na klice se znovu otočila čelem k němu.

„Uvědomuješ si, že je dost velká pravděpodobnost, že se nám to nepodaří? Že tvé pátrání vyzní naprázdno nebo že nic z toho, co uděláme, pána démonů nezastaví?“

Usmála se na něj a Henry si s lehkým zděšením uvědomil, že není jediný predátor v místnosti.

„Ne,“ řekla. „Nic takového si neuvědomuji. Běž si odpočinout.“ A s těmi slovy byla pryč.

~ ~ ~

Ulicemi města se valily proudy krve a všichni naříkající lidé, kteří se jimi brodili, vzhlíželi k ní a očekávali, že je zachrání. Zvedla ruce, aby jim pomohla, a zjistila, že všechna krev prýští z hlubokých řezných ran na jejích zápěstích.

„Už přichází, Vicki.“ Henry Fitzroy před ní padl na kolena, nechal se krví omývat a otevřenými ústy chlemtal v jejím proudu.

Snažila se o krok ustoupit, ale zjistila, že se nemůže hýbat, protože má nohy až po kotníky zalité v betonu.

„Už přichází, Vicki,“ řekl znovu Henry. Naklonil se a začal olizovat krev stékající po jejích pažích.

Náhle se jí do zad opřel závan studeného větru a slyšela, jak se k ní za zvuků drápů po kameni blíží cosi obrovského. Nemohla se k tomu otočit čelem, Henryho ruce a beton ji držely na místě. Mohla se jen zmítat v poutech a poslouchat, jak se to blíží stále víc a víc. Hnilobný pach sílil, a když se podívala dolů, už tam nebyl Henry, ale rozkládající se mrtvola staré ženy přisátá ústy na jejím zápěstí. Vedle ní stálo to, co zbývalo z Mika Celluciho.

„Proč jsi mi to neřekla?“ zeptal se znetvořenými ústy. „Proč jsi mi to neřekla?“

~ ~ ~

Vicki hmátla po vypínači a zaplavilo ji ostré světlo. Posadila se, těžce oddychovala a cítila, jak jí buší srdce. Sen, který ji vzbudil, byl jen poslední z řady. Naštěstí si z ostatních žádné podrobnosti nepamatovala.

Třesoucíma se rukama si nasadila za uši obroučky brýlí a zamžourala na hodiny. 5:47. Spala skoro tři hodiny.

Vypnula zbytečně nařízený budík – nastavila si ho na 6:30 – a spustila nohy z postele. Jestli se bude vyvolavač démonů držet zavedeného vzorce, objeví se pán démonů o půlnoci. Což jí dávalo osmnáct hodin na to, aby ho našla a nacpala mu grimoár do chřtánu stránku po stránce. Sny ji vyděsily a nic ji nedohánělo k takové zuřivosti jako strach, se kterým nemohla vůbec nic dělat.

Pomalu a opatrně se postavila. Litr pomerančového džusu a dvě železité tablety, které si vzala hned, když se vrátila domů, možná pomohly zmírnit dopad ztráty krve, ale i tak věděla, že rozhodně nebude ve vrcholné kondici. Dnes ne. A ještě nějakou dobu. Řez na zápěstí se podle všeho skoro zahojil, ačkoli okolní kůže byla trochu zhmožděná a citlivá. Vzpomínka na skutečný pocit se jí v hlavě smísila se vzpomínkou na sen, takže je obě odsunula stranou, aby se jimi zabývala později. Momentálně měla závažnější starosti.

Byla by zůstala ve sprše déle a pokusila by se sen smýt, ale nemohla se zbavit pocitu, že za ní něco je. Když jí zrak i sluch otupila proudící voda, cítila se příliš zranitelně a příliš na ráně, než aby to protahovala.

Zapnula kávovar, nalila si další litr džusu a chvíli jen stála u okna a hleděla do ulice pod sebou. Zatímco se dívala, rozsvítilo se v dalších dvou oknech a na zápraží se objevil mladý Edmond Ng. Se zíváním zamířil na roh ulice, aby si vyzvedl ranní noviny, aniž by si byl sebeméně vědomý toho, že to může být naposledy. Za pouhých osmnáct hodin se mohou městem prohánět hordy pekelné a trhat lidi na kusy.

„A jediné, co jim stojí v cestě, je poloslepá bývalá policistka a nemanželský syn Jindřicha VIII.“ Hlubokými doušky se napila džusu ze džbánku a posunula si brýle na nose. „To jednoho tak nějak přivede k zamyšlení, že?“ Až na to, že se jí směr úvah vůbec nelíbil.

Najít jednoho z dvaceti tří mezi dvaceti tisíci. Popravdě, co se policejní práce týče, nebyla ta pravděpodobnost zase tak špatná. I kdyby mohla získat od vedení školy adresy studentů – a upřímně řečeno pochybovala, že by se jí to bez policejního odznaku podařilo – zajít si přímo za studenty by jí pravděpodobně pomohlo víc. Členové elity vždycky vědí, kdo sdílí jejich pohled na svět, a pokud se člověk, kterého hledala, opravdu nacházel mezi těmi třiadvaceti, pak by na něj aspoň jeden z ostatních měl být schopen ukázat prstem. Samozřejmě existovala možnost, že poskládala všechny kousky skládačky do špatného obrázku. Že nejenže štěkala na špatný strom, ale navíc v úplně špatném lese.

Po páteři jí stekl pramínek potu. Odolala nutkání se otočit. Věděla, že je v bytě sama, že jí za zády nikdo nestojí, a nehodlala se nechat děsit přízraky – šetřila strachem na skutečné hrůzy, kterých bylo i tak víc než dost.

Než se vydala na univerzitu, měla čas posnídat – nemělo by smysl dorazit s prázdným žaludkem do prázdného univerzitního městečka. V 6:35, poté co dojedla smažená vajíčka a skoro dopila druhý šálek kávy, zavolala Mikovi Cellucimu, nechala to třikrát zazvonit a zavěsila. Co mu vlastně chtěla říct? Že si myslí, že ví, kdo je vrah? To věděla už od té noci, kdy potkala Henryho. Že jeden z třiadvaceti počítačových géniů studujících na York University vyvolává ve volném čase démony a že pokud ho nezastaví, vyvolá brzy takového, kterého nezvládne, a zničí tím celý svět? Myslel by si, že jí přeskočilo.

„Všechno se točí kolem démona. Všechno. Sakra.“ Počítač, který jakkoli nejasně ukazoval na jednoho z třiadvaceti studentů, neměl žádnou jinou spojitost s vraždami, na nichž pracoval Celluci, než právě skrze démona. „A jak vím o démonovi? Řekl mi to upír.“ Dopila hrnek kávy a postavila ho na stůl s větší silou, než bylo absolutně nezbytné. Ouško se ulomilo a zůstalo jí v ruce. Prudce máchla rukou, mrštila jím přes pokoj a s uspokojením poslouchala, jak se roztříštilo o zeď na ještě menší kousky.

To uspokojení netrvalo ani vteřinu.

„Jedna poloslepá bývalá policistka a nemanželský syn Jindřicha VIII.,“ opakovala si pro sebe a v tu chvíli jí s konečnou platností

došlo, opravdu došlo, že už žádnou policistkou není. Navzdory všemu – svým očím, výpovědi – o sobě po celou dobu osmi měsíců uvažovala jako o policistce. O policistce, kterou nebyla. Nemohla čekat žádné posily, podporu. Až do západu slunce v tom jela úplně sama, a pokud někdo potřeboval dokonalé informace, nebyl to Mike Celluci, ale Henry Fitzroy.

„Kruci.“ Otřela si oči rukávem a vztekle si narazila brýle na nos. Vůbec jí nezvedlo náladu, že by se takhle daleko vůbec nedostala, kdyby stále pracovala u sboru, že předpisy a směrnice – i když si je mohly vyšší šarže vykládat značně volně – by jí svazovaly ruce. Ani by se tak daleko nedostala v případě, kdyby u sboru *nikdy* nepracovala. Potřebné informace by jí jednoduše zůstaly nedostupné. „Zdá se, že jsem přesně to, co tahle situace vyžaduje – jediná naděje v sukních proti armageddonu.“

Zhluboka se nadechla a povolila zaťatou čelist. „Tak se do toho dej.“ Vajíčka ji tížila v žaludku jako kámen a hrdlo se jí svíralo tak, jako by ani nebylo organickou součástí jejího těla. To bylo v pořádku. S trochou štěstí se s těmito pocity bude moci vypořádat později.

Měla včera večer vzít kopii seznamu k Henrymu. Teď nechtěla plýtvat časem – ani na opisování, ani na jeho doručení.

„Henry, tady je Vicki.“ Naštěstí jeho záznamník přijímal časově neomezené zprávy, protože celý seznam a její plán dne zabraly asi pět minut pásky. „Až budu vědět víc, zase se ti ozvu.“

Za pět minut sedm. Sedmnáct hodin. Vicki hodila seznam do tašky, popadla kabát a zamířila ke dveřím. Na univerzitu jí to potrvá asi hodinu, takže na vlastní pátrání jí zbývá pouze šestnáct hodin.

Už stála ve dveřích a potýkala se se zámkem, když zazvonil telefon. Zvědavá, kdo to může být takhle brzy po ránu, počkala, až doběhl celý nahraný vzkaz a zazněl signální tón.

„Dobrý, paní Nelsonová. Tady je Coreen. Podívejte, jestli jste se mě snažila sehnat, moc se omlouvám, že jsem tu nebyla, zůstala jsem pár dní u přátel.“

Zámek zapadl na místo. S Coreen si může promluvit později. Ať tak či onak, kolem půlnoci se případ stejně uzavře.

„Já jen, že jsem na tom byla fakt bledě, protože holka, kterou zabili, Janet, byla moje dobrá kamarádka. Nemůžu si pomoct, ale myslím, že kdybych tak nenaletěla Normanu Birdwellovi, byla by na mě počkala, abych ji svezla domů.“

„Kruci!“ Ukázalo se, že zámek bylo stejně těžké znovu odemknout, jako bylo předtím ho zamknout. Norman Birdwell bylo jedno jméno ze seznamu.

„Tipuji, že jestli najdete toho upíra, který zabil Iana, najdete zároveň i toho, co zabil Janet, že jo. Teď ho chci vypátrat víc než kdykoli předtím.“

Odmlčela se a její povzdechnutí skoro zaniklo ve zběsilém chrastění uvolňovaného řetězu.

„Ehm, dnes budu doma celý den, takže kdybyste mi chtěla zavolat…“

„Coreen? Nezavěšuj, to jsem já, Vicki Nelsonová.“

„Och, ahoj.“ Znělo to trochu zahanbeně, že byla přistižena, jak mluví se záznamníkem. „Vzbudila jsem vás? Podívejte, mrzí mě, že volám tak brzy, ale mám dneska zkoušku a chci jít studovat do knihovny.“

„Žádný problém, věř mi. Musím s tebou mluvit o Normanovi Birdwellovi.“

„Proč? Je to jen šprt.“

„Je to důležité.“

Vicki skoro slyšela, jak krčí rameny. „Fajn. Co chcete vědět?“

„Jak dobře ho znáš?“

„Ale no tááák, říkala jsem, že je to šprt. Chodí se mnou na přednášky z komparativní religionistiky. To je všechno.“

„Jak jsi mu naletěla?“

„Cože?“

„Před chvíli jsi říkala, že kdybys nenaletěla Normanovi Birdwellovi, Janet by možná počkala na odvoz domů.“

„Jo, no… Nebyla bych s ním šla, kdybych nevypila tolik piva, ale on tvrdil, že může dokázat, že upíři existují a že ví, kdo zabil Iana. No, myslím, že takhle přesně to neřekl… ale bylo to něco podobného. No, to je jedno. Šla jsem s ním do jeho bytu, ale jemu šlo jen o to jedno. O upírech nevěděl ani ň.“

„Nevšimla sis náhodou, jestli tam neměl počítačovou sestavu? Dost velkou a dost složitou.“

„Počítač tam měl. Nevím, jak moc složitý. Měla jsem plné ruce práce nenechat se osahávat a krmit hovadinami o vyvolávání démonů.“

Svět se na okamžik zastavil.

„Paní Nelsonová? Jste tam ještě?“

„Můžeš mi věřit, že nikam nejdu.“ Vicki se svalila na židli a horečně hledala tužku. „Tohle je velmi důležité, Coreen. Kde Norman bydlí?“

„No, někde na západ od univerzity.“

„Můžeš mi dát jeho přesnou adresu?“

„Ne.“

„NE?“ Vicki se zhluboka nadechla a snažila si znovu uvědomit, že ječením si nijak nepomůže. Chytila sluchátko pod bradu a zvedla z podlahy u stolu bílé stránky. Bird… Birddal… Bird of Paradise…

„Ale jestli je to tak důležité, pravděpodobně bych vás tam mohla odvézt. Chci říct, tu noc jsem řídila já, takže bych to pravděpodobně našla. Pravděpodobně.“

„Pravděpodobně mi musí stačit.“ V telefonním seznamu žádného Birdwella nenašla. Dávalo to smysl, nejspíš se do bytu nastěhoval na podzim, na začátku školního roku, a seznam s novými čísly vycházel vždy počátkem května. „Budu tam. Kde mě můžeš vyzvednout?“

„No, nemůžu vás vyzvednout dříve než v pět. Jak jsem říkala, mám dneska zkoušku.“

„Coreen, tohle je důležité!“

„To moje zkouška taky.“ V jejím tónu nebylo ani stopy po ochotě ke kompromisu.

„Před zkouškou…“

„…se *vážně* musím učit.“

Dobrá, 5:00, to bylo stále ještě dost brzy. Necelé dvě hodiny do západu slunce a dalších sedm hodin do půlnoci. Cíl byl jasně identifikován a časová rezerva sedmi hodin více než dostatečná. A kromě toho ječením ničeho nedosáhne. „Tak v pět. Kde?“

„Víte, kde je přednášková síň Burton?“

„Najdu to.“

„Počkejte na mě před severním vchodem.“

„Dobře. 5:00 odpoledne, severní vchod přednáškové síně Burton. Budu čekat.“

Vicki zavěsila a chvíli jen tak seděla a zírala na telefon. Ze všech možných situací, které mohly nastat, včetně té, jež zahrnovala poslední zoufalou konfrontaci s pánem démonů samotným, jí tahle vůbec nepřišla na mysl – že by jí požadovaná informace jen tak spadla do klína. Posunula si brýle na nose a zavrtěla hlavou. Vzato kolem a kolem ji to nemělo zase tolik překvapit – jakmile se jednou z temné propasti vytáhnou správné otázky, správné odpovědi obvykle následují.

Čmárajíc si po obalu telefonního seznamu, vytočila číslo informační linky – jen pro pořádek. „Zdravím. Hledám nové číslo Normana Birdwella. Neznám jeho adresu, ale je to někde u York University.“

„Moment, prosím. Máme tady nové číslo pana N. Birdwella…“

Vicki si ho rychle poznamenala přes to, co si tvůrce obálky představoval pod pojmem *telefonní operátor*. „Můžu vás ještě požádat o adresu?“

„Lituji, ale tuto informaci nejsme oprávněni poskytovat.“

„A budete litovat ještě víc, jestli nastane konec světa,“ zamumlala Vicki a palcem přerušila spojení. Fakt, že odpověď očekávala, jí nijak neubíral na otravnosti.

Na Birdwellově lince pištěl zapnutý modem, takže Vicki urychleně zavěsila.

„Tak to vypadá, že nám zůstává jen Coreen.“

8:17. Zívla. Mohla strávit zbytek dne pokusy dovolat se N. Birdwellovi – což mohl nebo nemusel být Norman – ale to, co vážně potřebovala, bylo dalších čtyři nebo pět hodin spánku. Ztráta krve v kombinaci s pozdní hodinou, kdy se konečně dostala do postele – vždy byla spíš ten typ, který jde brzy spát a brzy vstává – jí opravdu vzala veškerý elán. Pravděpodobně by stejně měla radši jet na univerzitu a promluvit si z ostatními ze seznamu, ale teď, když jí z čistého nebe spadla do klína příležitost dohnat trochu spánkový deficit, její tělo podle všeho učinilo samostatné rozhodnutí, že ji využije.

Dopotácela se do ložnice, shodila šaty na podlahu a podařilo se jí zůstat vzhůru ještě dost dlouho na to, aby si stačila nařídit budík na jednu hodinu odpoledne. Oči se jí zavřely snad ještě dřív, než hlava dopadla na polštář. Coreenin telefonát zaplašil nejistotu, definoval hrozbu a díky tomu získala Vicki zbraň, se kterou se mohla postavit nočním můrám, kdyby snad ještě přišly.

„*Někdy zvítězíme díky větší palebné síle, prosté přesile nebo mocnějším zbraním, ale většinou vděčíme za vítězství vědomostem. Jakmile něco víte, ztratí to nad vámi moc.*“

Vicki se probudila a v její mysli zněla slova jednoho z výcvikových instruktorů na kadetce. Měl přílišnou zálibu v patetické próze a takřka shakespearovských proslovech, ale co jej v očích kadetů ospravedlňovalo, byla nejen skutečnost, že ve vše, co říkal, silně věřil, ale také fakt, že většinou měl i pravdu.

Netvor měl jméno. Norman Birdwell. Nyní mohl být poražen.

Po misce polévky, topince s rajčetem a další železité tabletě zavolala Henrymu.

„…takže jakmile mě tam Coreen zaveze a já zjistím adresu, dám ti vědět. Podle toho, jak mi ho popisuje, nebude nijak obtížné ho zvládnout, když u sebe nebude mít démona. Nechám se od Coreen odvézt zpátky k univerzitě a počkám tam na tebe.“

Seděla s prstem na vidlici telefonu, poslouchala ohlašovací tón, hleděla do dálky a snažila se rozhodnout. Nakonec usoudila, že tím nic nezkazí. Ať už jí věřil, nebo ne, šlo přece jen o informaci, kterou by měl mít.

„Mike Celluciho, prosím. Ano, počkám.“

Nebyl v budově a mladík na druhém konci linky byl výrazně neochotný.

„Mohl byste mu dát vědět, že volala Vicki Nelsonová?“

„Ano, madam. Je to všechno?“ Mladý muž o ní očividně nikdy neslyšel a žádný dojem na něj neudělala.

Vicki změnila tón. Nebyla by ve svém věku dosáhla hodnost, jakou dosáhla, kdyby se nenaučila, jak se vypořádat s usmrkanými mladíky. V rytmu přehlídkového marše ze sebe vysypala: „Řekněte mu, že by měl prověřit studenta York University jménem Norman Birdwell. Až budu vědět víc, ozvu se mu.“

„Ano, pane! Chci říct, madam.“

Trochu smutně se usmála a zavěsila. „Dobře, takže už nejsem polda,“ řekla staré fotografii visící nad stolem, na níž byla v uniformě. „Ale nemá smysl vylévat s vaničkou i dítě. Možná přišel čas vybudovat si s policií zcela nové vztahy.“

Protože měla dost času a neměla ho čím vyplnit, skočila Vicki na metro a zajela do Yorku. Dětství strávené škudlením každé pence ji naučilo vyhýbat se taxíkům, jak to jen šlo, a i když na TPS nadávala stejně jako kdokoli jiný v Torontu, musela uznat, že když vás nějak obzvlášť netlačil čas a moc vám nesešlo na tom, kdo se na vás bude nějakou dobu mačkat, dopravila vás tam, kam jste potřebovali, víceméně v čase, kdy jste tam potřebovali být.

Během dlouhé cesty k univerzitě si v bodech do jedné dlouhé zprávy sepsala všechno, co věděla. Než dojela do cílové stanice, zformulovala také závěrečnou otázku. Co udělají s Normanem Birdwellem, až ho dostanou?

No tak mu sebereme ten grimoár, čímž eliminujeme aktuální hrozbu. Hleděla z okna na šedou řadu jednopatrových průmyslových objektů. *Co pak? Nejvážnější obvinění, které mu můžeme přišít, je přechovávání kradeného majetku a nedovolené ozbrojování. Plácnutí přes ruku a pár hodin veřejně prospěšných prací – pokud to celé kvůli nějaké procedurální chybě rovnou nesmetou ze stolu – a za chvíli nám začne vyvolávat démony znovu.* Vždyť se mu koneckonců podařilo zabít sedm lidí, než dostal do rukou grimoár. Muselo existovat ještě nějaké řešení kromě definitivního – které nepřicházelo vůbec v úvahu – ale právě ji žádné nenapadalo.

Možná, že kdyby soudu řekl, kde vzal počítač, bundu a všechno ostatní, mohli by ho prohlásit za šílence.

Najdi ho.

Seber mu grimoár.

Nechej policii, ať se postará o zbytek.

Na mysli jí vytanula průzračně čirá myšlenka a vyloudila jí ve tváři široký úsměv. Řešení typu „nechej policii, ať se postará o zbytek“ nepostrádalo z pohledu její nové pozice jistý půvab.

Coreen už čekala před hlavním vchodem přednáškové síně Burton, její rudé vlasy zářily v zataženém a pošmourném jarním

odpoledni jako maják. „Dodělala jsem tu zkoušku rychleji, než jsem si myslela,“ zavolala, když viděla přicházet Vicki. „Je fajn, že jste přišla dřív, ještě chvíli a nudou bych se tu zcvokla. Parkuju vzadu.“ Když s ní Vicki srovnala krok, shrnula si z tváře pramen vlasů, přičemž se jí na zápěstí zablýskaly plastové fosforeskující náramky, a povzdechla si. „Nikdy si nejsem jistá, jestli je to dobře nebo špatně, když to dopíšu takhle rychle. Buď to znamená, že jsem všechno věděla, anebo jsem byla totálně vedle a jen jsem si myslela, že všechno vím.“

Nevypadala, že by čekala odpověď, takže Vicki mlčela dál a říkala si: *Takhle mladá jsem nikdy nebyla.*

„Osobně si myslím, že jsem zaperlila. Ian vždycky tvrdil, že nemá smysl říkat si, že jsem to určitě nezvládla, když už je příliš pozdě něco s tím udělat.“ Při vzpomínce na Iana náhle zvážněla a neřekla už nic, dokud neseděli v autě a nejeli po Shorehamské ulici.

„Norman to vážně dělá, že?“

Vicki pohlédla na mladou ženu svírající volant tak křečovitě, až jí zbělely klouby. „Dělá co?“ zeptala se, spíše aby získala čas, než že by nevěděla, o čem Coreen mluví.

„Vyvolává démony, přesně jak říkal. Přemýšlela jsem o tom poté, co jsem s vámi mluvila. Není důvod, proč by Iana a Janet nemohl zabít místo upíra démon. Proto jste tady, viďte?“

Když zvážila všechny možnosti, Vicki usoudila, že pravda bude muset stačit. Coreen si očividně nebude myslet, že jí přeskočilo, i když jí to vzhledem k okolnostem skýtalo jen pochybnou útěchu. „Ano,“ řekla tiše, „vážně to dělá.“

Coreen prudce odbočila na sever do Hullmarovy ulice, až pneumatiky zahvízdaly o asfalt. „A vy ho jdete zastavit.“

Nebyla to otázka, ale Vicki stejně odpověděla. „Ne, já ho jdu jen najít.“

„Ale já vím, kde – čtyři, pět, šest – je.“ Zajela na parkoviště u čtyř věžáků. „Jeho budova je támhleta.“ Zastavila asi tři parkovací místa od dveří a Vicki si chvatně poznamenala jejich číslo.

„Pamatuješ si i číslo bytu?“ zeptala se a hleděla ke kouřovým sklům vchodu.

„Devět něco.“ Coreen pokrčila rameny. „Devítka je mocné číslo. Pravděpodobně mu pomáhala při inkantacích.“

„Jasně.“ Vicki vystoupila z auta a Coreen ji následovala.

„Říkám, že bychom ho měly jít rovnou sejmout.“

Vicki se zastavila a udiveně na společnici hleděla. „Prosím?“

Coreen její pohled vyzývavě opětovala. „Vy a já. Měly bychom ho jít rovnou sejmout.“

„Nebuď směšná, Coreen. Ten chlap je hodně nebezpečný.“

„Norman? Nebezpečný?“ odfrkla si posměšně. „Jeho démon může být nebezpečný, ale Norman je jen šprt. Můžu ho sejmout sama, jestli nemáte zájem.“ Když znovu vykročila, postavila se jí Vicki do cesty.

„Zastav se. Tohle není chvíle pro amatérské hrdinství.“

„Amatérské hrdinství?“ zvedla hlas o oktávu Coreen. „Máte padáka, paní Nelsonová!“ Otočila se na patě, obešla Vicki a rázně vykročila k budově.

Vicki s povzdechem vyrazila za ní. Fyzické zadržení si nechá jako poslední možnost. Koneckonců se ani nedostane do budovy.

Vnitřní dveře do chodby byly dokořán a Coreen do nich vrazila jako Elliot Ness pronásledující Al Capona. Vicki v těsném závěsu natáhla ruku, aby ji zastavila.

„Coreen, já…“

„Ani hnout, obě dvě.“

Mladík, který se vynořil zpoza palmy v květináči, byl extrémně neatraktivní. Vysoký, hubený a s takovým držením těla, které naznačovalo, že má různé jeho části jen od někoho vypůjčené. Z kapsy mu trčel penál nacpaný tužkami a tesilové kalhoty mu končily zhruba pět centimetrů nad kotníky.

Coreen převrátila oči a zamířila rovnou k němu. „Normane, nebuď tak…“

„Coreen,“ Vickiina ruka vystřelila k jejímu rameni a zastavila ji. „Možná bychom měli uvažovat o tom, že uděláme to, oč nás pan Birdwell žádá.“

Norman se širokým úsměvem pozvedl ukradenou AK-47.

Vicki neměla v úmyslu sázet ničí život na předpoklad, že nepřehlédnutelný zásobník je prázdný, zvláště když se policejní zpráva zmiňovala o chybějící munici.

Jeden ze čtyř domovních výtahů byl v přízemí a dveře měl otevřené. Norman pokynul oběma ženám, aby nastoupily.

„Díval jsem se z okna a viděl vás na parkovišti," řekl jim. „Věděl jsem, že jste přišly, abyste mě zastavily."

„No, tak to jsi měl pravdu…" začala Coreen, ale zmlkla, když jí Vicki pevněji stiskla paži.

Vicki nepochybovala, že dokáže Normanovi pušku sebrat, aniž by kdokoli – možná s výjimkou Normana – přišel k úhoně, ale rozhodně nehodlala nic podnikat ve výtahové kabině, která podle všeho měla stěny z nerezové oceli. I kdyby je první dávka minula, odražené kulky by z nich nadělaly fašírku. Když šly chodbou k Normanovu bytu, nepřestávala svírat Coreeninu paži, zatímco hlaveň ruské útočné pušky kmitala od jedné ke druhé jako ručička poblázněného měřicího přístroje.

Ať nikdo neotevře dveře, modlila se. *Všechno zvládnu, když všichni zachovají klid.* Protože se mohlo stát, že se objeví nějaký soused a skočí přímo do palebné linie, musela s akcí počkat do chvíle, kdy se dostanou do bytu samotného.

Norman měl odemčeno. Vicki tlačila Coreen před sebou. *Jakmile zavře dveře…* Uslyšela klapnutí, pustila Coreen, prudce se otočila a byla odstrčena stranou, jak se Coreen přehnala kolem ní a vrhla se na jejich věznitele.

„K čertu!"

Uhnula před divokým úderem loktem a snažila se strhnout Coreen pryč z palebné linie. Tmavá, téměř modrá hlaveň jí zavadila o brýle. Letmo zahlédla Normanovy bílé prsty zuřivě svírající pažbu. Coreen se držela za rameno. Neviděla, jak se železem pobitá pata pažby mihla vzduchem mimo sféru jejího omezeného periferního vidění. Tenkou spánkovou kost minula jen o vlas – udeřila ji do hlavy, mrštila s ní o stěnu a poslala ji do tmy.

~ ~ ~

Celluci se hluboce mračil, rychle si procházel telefonní vzkazy navršené na stole a kontroloval, od koho jsou. Dva novináři, strýc, Vicki, čistírna, opět jeden z těch novinářů… a ještě jednou. Neartikulovaně zavrčel a nacpal si je do kapsy. Teď neměl na blbosti čas.

Strávil celý den pročesáváním oblasti, kde byla nalezena poslední oběť a její pes. Mluvil s dvěma mládežníky, kteří tělo našli, a většinou lidí, kteří bydleli v okruhu čtyř bloků od místa vraždy. Na místě činu se našlo množství nezřetelných otisků chodidel, které naznačovaly, že muž, po němž pátrali, chodil bos, měl tři prsty na nohou a velmi dlouhé nehty. Nikdo nic neviděl, i když jeden opilec tábořící o něco níž v rokli slyšel zvuk, jako když se rozvíjejí plachty, a cítil zkažená vejce. Policejní laboratoř ho právě informovala, že mezi mastifovými zuby se našly kusy tkáně shodující se s tím, co svíral v ruce DeVerne Jones, ať už to bylo cokoliv. A on nebyl ani o kousek blíž k odpovědi.

Nebo přinejmenším takové odpovědi, se kterou by se dokázal vyrovnat.

Jsou věci mezi nebem a zemí…

Práskl dveřmi strážnice a vtrhl na chodbu. Nová budova policejního ředitelství podle všeho tlumila zvuk, ale i přesto ho vydával tolik, kolik jen dokázal.

Tenhle barák potřebuje dveře, kterými se dá práskat. A Shakespeare se měl sakra starat sám o sebe!

Když míjel stůl, službukonající kadet se naklonil dopředu: „Ehm, detektive, volala vám nějaká Vicki Nelsonová. Podle všeho jí velmi záleželo na tom, abyste prověřil…“

Celluci ho zarazil pozdviženou rukou. „Zapsal jste to?“

„Ano, pane. Nechal jsem vám její vzkaz na stole.“

„Tak to jste splnil povinnost.“

„Ano, pane, ale…“

„A *nesnažte* se mě učit, jak mám plnit tu svou.“

Kadet nervózně polkl, až mu za těsným límcem poskočil ohryzek. „Ano, pane.“

Celluci se na něj zamračil a rázným krokem zamířil k východu z budovy. Potřeboval být chvíli sám, aby mohl přemýšlet. To poslední, co teď potřeboval, byla Vicki.

Čtrnáct

Henry vylezl ze sprchy a zamračil se na svůj odraz v dlouhém zrcadle. Menší šrámy a modřiny, které utržil předchozí noc, se už zahojily, ty větší se zacelovaly a nebudou mu komplikovat život. Odstranil plastový sáček, kterým si ovinul obvaz na paži, a jemně prohmatal gázu prsty. Bolelo to, a jak předpokládal, ještě to nějakou dobu bolet bude, ale už mohl ruku používat, když si dá pozor. Už to bylo mnoho let, kdy naposledy utrpěl tak vážné zranění, že největší problém bude vzpomenout si na zranění včas, než si způsobí další bolest.

Otočil se trochu bokem a zavrtěl hlavou. Jeho tělo stále z větší části pokrývaly veliké zelené fleky blednoucích modřin.

„Vlastně vypadají docela povědomě…“

~ ~ ~

Hrot kopí ho zasáhl těsně pod pravou paži, zvedl ho do výšky a vyhodil ze sedla. Kratičký okamžik visel ve vzduchu a pak, jak řev přihlížejícího davu vygradoval v mohutném crescendu, se zřítil k zemi. Zvuk jeho brnění zařinčivšího o udusanou hlínu kolbiště mu zarachotil v hlavě stejně silně, jako zaduněla jeho hlava samotná uvnitř přilby. Pády by mu vůbec nevadily, jen kdyby nedělaly tak pekelný rámus. Zavřel oči. *Jen chvíli, než přestane ten hrozný kravál…*

~ ~ ~

Když znovu otevřel oči, díval se do tváře sira Gilberta Talboyse, manžela své matky. *Kde se tady k čertu vzal,* podivoval se. *A kam se poděla moje přilba?* Měl sira Gilberta rád, takže se pokusil o úsměv. Zdálo se, že mu nefunguje obličej. „Můžeš vstát, Henry? Jeho Výsost král přichází.“ V hlase sira Gilberta zazněla taková naléhavost, že pronikla i zvoněním v Henryho uších. Mohl vstát? Nebyl si tím úplně jistý. Bolelo ho všechno, ale nezdálo se, že by měl něco zlomeného. Král, kterého nijak nepotěšilo, že byl vyhozen ze sedla, bude potěšen ještě méně, když se bude dál válet v prachu. Zaťal zuby, dovolil siru Gilbertovi, aby ho zvedl do sedu a pak ho s pomocí ostatních postavil na nohy.

Henry se zapotácel, ale nějak se mu podařilo zůstat stát dokonce i poté, co se všechny podpůrné ruce stáhly pryč. Zatmělo se mu před očima, ale pak se mu povedlo zaostřit na krále, který, oděn v honosném šatu z rudého sametu a zlatem pošitých látek, k němu kráčel z turnajové tribuny. Zoufale se snažil projasnit si otřesenou hlavu. Byl u otce v nemilosti od doby, kdy se nechal nemoudře slyšet, že za jedinou pravou královnu Anglie považuje královnu Kateřinu. Tohle bude poprvé, co s ním jeho otec promluví od svatby s tou luteránskou děvkou. I po třech letech to na francouzském dvoře stále šumělo historkami o její starší sestře Marii a Henry pořád nemohl uvěřit, že jeho otec skutečně posadil Annu Boleynovou na trůn.

Bohužel, král Jindřich VIII. učinil právě to.

Děkuje Bohu, že mu brnění nedovolovalo pokleknout na jedno koleno – pochyboval, že by se dokázal znovu zvednout nebo alespoň zadržet pád – se Henry uklonil, jak to jen šlo, a čekal, až promluví král.

„Držíš štít příliš daleko od těla. Drž ho blíž a protivník se ti pod něj nedostane.“ Královské ruce třpytící se zlatem a drahými kameny mu nadzvedly paži a poklepaly ho po boku. „Tady ho drž.“

Henry se neubránil syknutí, když se mu hrot tesáku zaryl do zvláště citlivé modřiny.

„Trápí tě bolest, že?“

„Ne, pane.“ Přiznat bolest by mu nijak neprospělo.

„No, jestli ne teď, tak později určitě začne.“ Král se zasmál tichým hrdelním smíchem a pak hluboce svraštil rudozlatá obočí nad hluboko posazenýma malýma očima. „Nebyli jsme potěšeni, že jsme tě viděli na zemi.“

A teď přijde odpověď, na kterou Henry spoléhal. Navlhčil si rty. Tahle stránka královy osobnosti zakládající si na fyzické zdatnosti, byla nejsnáze manipulovatelná. „To je mi líto, pane. Kéž byste byl na mém místě vy.“

Králova těžká tvář nebezpečně zrudla. „Přál by sis vidět vladaře vyhozeného ze sedla?“

V nejbližším okolí se rozhostilo naprosté ticho, jak dvořané zadrželi dech.

„Nikoli, pane, neboť kdybyste jel v mém sedle vy, byl by to sir John, kdo by se válel v prachu.“

Král Jindřich se otočil a hleděl na druhou stranu kolbiště na sira Johna Gage, muže o deset let mladšího a na vrcholu sil a vytrvalosti. Rozesmál se. „Tak to máš pravdu, chlapče. Ale ženich se nepouští do klání ze strachu, že by si zlomil kopí.“

Henry se zapotácel pod bodrým poplácáním po zádech a byl by upadl, nebýt diskrétní podpory sira Gilberta. Smál se spolu s ostatními, neboť král udělal vtip, ale i když byl rád, že je znovu v králově přízni, dokázal ve skutečnosti myslet jen na to, jak si smočí modřiny v horké lázni.

~ ~ ~

Henry zvedl paži. „Jsem možná trochu hubenější, ale rozhodně pořád v kondici.“ Prohmatal si ramenní svaly a sykl bolestí, když přitlačil na jeden ne zcela zahojený šrám. Rány, které se kdysi hojily týdny a možná měsíce, nyní mizely po několika dnech. „I tak by se mi včera v noci dobré turnajové brnění hodilo.“

Včera v noci… si vzal od Vicki a jejího mladého přítele více krve, než kolik obvykle vypil za měsíc. Zachránila mu život takřka výměnou za vlastní a byl jí za to náležitě vděčný, ale zároveň tím vznikala celá řada nových komplikací. Nových komplikací, které budou muset jednoduše počkat, dokud se nevypořádá se starými.

Nasadil si hodinky. 8:10. Možná mu Vicki volala, zatímco byl ve sprše.

Nevolala.

„Skvěle. Norman Birdwell, York University, a ještě ti zavolám. Tak už volej.“ Hypnotizoval telefon pohledem. Čekání bylo nejhorší. Věděl, že grimoár je někde venku a nejspíš bude použit.

Oblékl se. 8:20. Telefon stále nezvonil.

Telefonní seznamy ležely pohřbeny ve skříňce v předsíni. Vyhrabal je, jen pro všechny případy. Žádný Norman Birdwell. Žádný Birdwell jakéhokoliv křestního jména.

Její vzkaz ho přikoval k bytu. Očekávala od něj, že bude doma, až mu zavolá. Nemohl jít ven a pustit se do vlastního pátrání. Což by stejně nemělo smysl, když ona byla tak blízko.

8:56. Už posbíral většinu skla. Zazvonil telefon. „Vicki?“

„Nezavěšujte, prosím. Mluvíte s počíta…“ Henry praštil sluchátkem tak silně, až umělá hmota praskla.

„Zatraceně.“ Zkusil rychle vytočit Vickiino číslo, poslechl si její nahraný vzkaz – od západu slunce už potřetí a opět se nedozvěděl zhola nic nového – a znovu zavěsil, tentokrát o něco šetrněji. Zdálo se, že nepoškodil nic kromě krytu.

9:17. Hromada šrotu, která bývala televizorem a konferenčním stolkem, ležela v předsíni, připravená na odnos do popelnice. Nebyl si jistý, co by měl udělat s pohovkou. Upřímně řečeno mu byla naprosto lhostejná. Proč už nevolá?

~ ~ ~

9:29. Na koberci byly skvrny a balkón pořád neměl dveře – tak otvor zakryl aspoň překližkou – ale jinak byly v podstatě všechny stopy po boji z bytu odstraněny. Nezbývala už žádná bezmyšlenkovitá práce, která by mu zaměstnala mozek. A z nějakého důvodu musel pořád myslet na polámané ženské tělo visící na rezavém háku.

„K čertu, Vicki, tak už zavolej!“

Jeho pohled upoutalo prázdné místo v poličce na knihy a pocit viny, který až dosud držel na uzdě, vzal všechny barikády ztečí. Byl to jeho grimoár. Jeho zodpovědnost. Kdyby tak byl silnější. Kdyby

byl rychlejší. Kdyby byl chytřejší. Se čtyřmi sty padesáti lety zkušeností by snad měl být schopen přechytračit jednoho jediného smrtelníka, který jich neměl ani desetinu.

S lítostí pohlédl na město. „Měl jsem…“ Nechal hlas vyznít do ztracena. Neexistovalo nic, co mohl udělat jinak. I kdyby nepřestal věřit, že vrahem je opuštěné dítě jeho druhu, i kdyby na něj Vicki náhodou nenarazila nad mrtvým tělem, i kdyby se nerozhodl, že jí bude důvěřovat, nijak by to nezměnilo průběh včerejší bitvy s démonem, jeho porážku a ztrátu grimoáru. Jediná věc, která tomu mohla zabránit, bylo zničení grimoáru hned poté, co ho na počátku devatenáctého století získal, a upřímně řečeno si nebyl jistý, jestli by ho zničit dokázal, ať už tehdy, nebo nyní.

„I když,“ musel uznat, svíraje pravou rukou levé předloktí, jehož pokožka ostře kontrastovala se zářivě bílou gázou, „kdyby se Vicki nějakým způsobem nepodařilo proniknout do celé rovnice, byl bych už mrtvý.“ A nezbyl by tu nikdo, kdo by zabránil pánu démonů povstat. Stáhl rty a vycenil zuby. „Ne že by to vypadalo, jako že v tomhle směru právě něco podnikám.“

Proč nevolá?

Začal přecházet u okna tam a zpátky, tam a zpátky.

Včera v noci ztratila hodně krve. Nemohla narazit na problém, který neměla sílu zvládnout?

Vzpomněl si, jaký to byl pocit, když odřízl Ginevřino mrtvé tělo. Bývala tak živá… stejně jako byla živá Vicki…

Proč nevolá?

~ ~ ~

Byla dlouho v bezvědomí, než se konečně probrala, a teď jen tiše ležela a se zavřenýma očima čekala, až jí bušení ve spáncích přestane znít ozvěnou mezi ušima. Čas byl nesmírně důležitý, to ano, ale po prvním rychlém pohybu by se vyzvracela z podoby, a to by jim nyní nejspíš příliš nepomohlo. Raději počká, shromáždí informace a něco podnikne teprve tehdy, až tím bude moci něčemu prospět.

Olízla si rty a ucítila krev. Cítila, jak jí z nosu teče teplá vlhkost.

Nohy měla svázané v kotnících. Paže ovinuté od zápěstí skoro až k loktům. Pouta kolem zápěstí tvořila látka, nikoli provazy. Ležela

povalená na bok, s koleny přitaženými k bradě a levou tváří spočívající na tvrdém, lepkavém povrchu – pravděpodobně na podlaze. Někdo jí svlékl kabát. Brýle neměla na nose. Potlačila záchvěv paniky, který v ní toto zjištění vyvolalo. Slyšela – nebo možná cítila – za zády líné kroky a zastřené nosové oddechování přicházející ze stejného směru. Norman. Z opačného směru slyšela krátké, ostré dýchání, každý výdech představoval jedno rozhořčené odfrknutí. Coreen.

Takže je pořád naživu. Dobře. A podle zvuku je rozzlobená, ne zraněná. Ještě lepší. Vicki měla podezření, že Coreen je rovněž svázaná, jinak by sotva zůstávala nehybná. *Což je, vzato kolem a kolem, jen dobře. Málokdo se nechá zabít tak rychle jako amatérští hrdinové. Ne že by se profesionálům momentálně dařilo nějak výrazně lépe,* dodala v duchu, když jí zátylkem projelo palčivé bodnutí.

Chvíli tak ležela a přehrávala si v mysli variantu, ve které se jí Coreen nepřipletla pod nohy, dokud se nová bolest nerozptýlila na pozadí staré bolesti.

Zbytkový pach démona byl stále velmi silný – něco takového mohlo Normanovi projít jen v budově využívané studenty – byť jej překrýval pach dřevěného uhlí, svíček, osvěžovačů vzduchu a topinek.

„Víš, taky bys mi mohl nabídnout. Umírám hlady.“

„Najíš se potom.“

Vicki nepřekvapilo, že Norman mluvil s plnou pusou. Nejspíš se i dloubá v nose a nosí ponožky do sandálů. Prostě švihák každým coulem.

„Po čem?“

„Až tě pán démonů učiní mou.“

„Prober se, Birdwelle! Takovou moc nemají ani démoni!“

Norman se zasmál.

Vicki přeběhl po zádech studenými prsty mráz a měla co dělat, aby se nepřekulila a neměla to monstrum, které se z Normana Birdwella stalo, za zády. Takový smích už jednou slyšela. Zásahové jednotce trvalo sedm hodin, než chlapa zneškodnila, a i tak přišla o dvě rukojmí.

„Však uvidíš,“ prohlásil blahosklonně s plnou pusou topinky. „Nejdřív jsem tě chtěl nechat pěkně pomalu roztrhat na malé kousky. Pak jsem měl v úmyslu použít tě jako součást inkantace, která přivolá pána démonů. Už jsem ti říkal, že je k tomu zapotřebí život? Než ses objevila, měl jsem v plánu chytit to děcko, co bydlí na protější straně chodby.“ Hlas se přiblížil a Vicki ucítila, jak ji do zad dloubl jeho špičatý palec u nohy. „Teď jsem dospěl k závěru, že použiji tuhletu a tebe si nechám pro sebe.“

„Jsi nechutný, Birdwelle!“

„TO NEŘÍKEJ!“

Otřes mozku, neotřes mozku, Vicki otevřela oči právě včas, aby viděla, jak se Norman vrhl vpřed a udeřil Coreen do tváře. Bez brýlí se jí detaily slévaly do jedné šmouhy, ale podle zvuku úder za moc nestál.

„Ublížil jsem ti?“ otázal se. Záchvat vzteku pominul stejně rychle, jako se objevil.

Coreen pohodila zářící hřívou vlasů. „Ne,“ odpověděla se vztyčenou bradou. Do hlasu se jí vkradl strach, ale i tak v něm stále mohutně převažoval hněv.

„Ach tak.“ Norman dojedl topinku a utřel si prsty do kalhot. „Ale ještě ublížím.“

Vicki chápala Coreenin hněv a oceňovala ho. Sama byla vzteky bez sebe – na Normana, na celou situaci, na svou bezmoc. Přestože by dala přednost výhrůžkám a řvaní, držela vztek pečlivě na uzdě. Kdyby ho nechala propuknout teď, když byla svázaná, nijak by tím neprospěla ani sobě, ani Coreen, ani městu. Zhluboka se nadechla a pomalu vydechla. Měla pocit, že jí hlava povážlivě balancuje na okraji světa a jediný neuvážený pohyb by způsobil nezadržitelný pád do nekonečných hlubin.

„Haló?“ Neměla v úmyslu šeptat, ale na víc se nezmohla.

Norman se otočil. „Ano?“

„Tak jsem si říkala…“ Polkni. *Svez se na bolesti. Pokračuj.* „…jestli bych mohla dostat brýle.“ *Dýchej, dva, tři, Norman trpělivě počká. Vždyť nakonec nikam nejde.* „Bez nich nevidím, co děláš.“

„Ach tak.“ Skoro slyšela, jak se mu svrašťuje obočí, i když na něj neviděla. „No, bylo by jen správné, abys to taky viděla.“

Odběhl někam mimo její zorné pole a ona zavřela oči, aby si odpočinuly. *Bylo by jen správné? No, koneckonců bych měla být ráda, že nechce plýtvat sedadly v první řadě.*

„Tady.“ Dřepl si k ní a velmi jemně jí zasunul plastové obroučky brýlí za uši a můstek opatrně usadil na nos. „Lepší?“

Vicki zamrkala, jak nečekaně zaostřila na ozdobné švy jeho kovbojských bot. „Mnohem lepší. Děkuji.“ Takhle zblízka, posuzujíc jeho rysy bez výrazu tváře, to nebyl tak úplně neatraktivní mladík. Možná poněkud hubený a nemotorný, ale o obojí by se postaral čas. Čas, který kvůli Normanu Birdwellovi nikdo z nich neměl.

„Dobře.“ Zlehka ji poplácal po tváři a i ten lehounký dotek jí vzbouřil v hlavě vlny bolesti. „Řeknu ti, co jsem řekl jí. Jestli budeš křičet nebo dělat hlasité zvuky, zabiju vás obě.“

„Teď si jdu vyčistit zuby,“ pokračoval a narovnal se. „Čistím si je po každém jídle.“ Vytáhl z pouzdra v náprsní kapse cosi, co vypadalo jako tlusté pero, a odšrouboval víčko. Ukázalo se, že jde o cestovní zubní kartáček s pastou v rukojeti. „Taky by sis měla opatřit podobný,“ řekl samolibě úlisným hlasem a ukázal jí, jak se používá. „*Já* ještě nemám jedinou plombu.“

Naštěstí nečekal na odpověď.

Jakási šťastná prozřetelnost umístila Coreen přesně na protější stranu malého pokoje, takže Vicki díkybohu nemusela pohnout hlavou. Pár vteřin si mladou ženu prohlížela a všimla si červeného otisku na její bledé tváři. Zaostřování jí podle všeho dělalo potíže i s brýlemi. „Jsi v pořádku?“ zeptala se tiše.

„A co byste řekla?“ Coreen se neobtěžovala ztišit hlas. „Jsem přivázaná k jedné z kuchyňských židlí Normana Birdwella – ponožkami!“

Vicki se podívala dolů. K chromované kuchyňské židli poutalo Coreen nejméně šestero ponožek na každou nohu. Šedé, černé a hnědé nylonové ponožky, co nejvíce natažené a nepřetrhnutelné. Navzdory všemu ji to silně zaujalo. Zkusmo popotáhla za vlastní pouta. Nechovala se jako ponožky. Protože se jí to zdálo bezpečnější než hýbat hlavou, posouvala pažemi vzhůru po podlaze tak dlouho, dokud na ně neviděla. Pouta. Nejmíň čtyři, možná i pět – kvůli spirálovému vzoru kašmíru a nepříjemně ostrým barevným skvrnám

se to dalo jen stěží určit přesněji – a třebaže to mohlo mít více společného s její momentální slabostí než s Normanovou šikovností, neboť pochybovala, že by kdy byl členem nějakého skautského oddílu, nedalo se mu upřít, že uzly tedy vázat umí.

„Chystala jste se na něj skočit, že jo?“

„Cože?“ Vicki zvedla hlavu a okamžitě zatoužila, aby to nebyla udělala, protože její tělo zareagovalo střídavými vlnami točení hlavy a nevolnosti.

„Když jsme vešly do bytu a já… chci říct… no, omlouvám se.“

Znělo spíše jako výzva než omluva. „Teď to pusť z hlavy.“ Vicki polkla ve snaze nedoprovodit slova loužičkou slin, které se jí sbíraly pod tvářemi. „Pojďme se prostě pokusit… dostat z toho maléru.“

„A co myslíte, že tady celou dobu asi dělám?“ Coreen zuřivě trhla pouty, čímž dosáhla pouze toho, že se její židle posunula asi o dva centimetry dozadu. „Já tomu nevěřím! Já tomu vážně nevěřím!“

Vicki, které neunikla počínající panika v jejím hlase, řekla tím nejsušším tónem, jakého byla schopna. „Tak nějak by asi vypadala *Pomsta šprtů*… kdyby ji natočil Alfred Hitchcock.“

Coreen na ni chvíli udiveně hleděla, pak zafuněla a poněkud roztřeseně se zasmála. „Nebo kdyby *Sním o Džinovi* natočil David Cronenberg,“ navrhla.

Hodná holka. I když to Vicki stálo veškerou zbývající energii, uznale se usmála. Třebaže by bylo nebezpečné, kdyby Coreen nebrala Normana vážně, mnohem větší nebezpečí by jim hrozilo, kdyby se sesypala.

Škubání pouty škodilo více jí samotné než poutům. I tak jim nepřestala trhat. Pokud má nastat konec světa, ať se propadne, jestli dovolí, aby šel ke dnu pod směšně vysokými podpatky kovbojských bot Normana Birdwella. To by byla vážně ostuda.

~ ~ ~

„A dost!“ Henry se prudce odvrátil od okna a vrhl se ke dveřím. Měl jméno, měl místo, byl nejvyšší čas, aby se přidal k lovu. „Nikdy jsem neměl čekat tak dlouho.“

U dveří zpomalil, popadl kabát, a než vyšel na chodbu, podařilo se mu nasadit si víceméně normální výraz. Otočil klíčem v zámku a

zamířil ke schodům. Nenáviděl tu komedii, která ho nutila pohybovat se v pomalém tempu smrtelníka.

Na spoře osvětleném schodišti zanechal vší přetvářky a vyrazil tak rychle, jak mu to jen bolavé svaly dovolovaly.

Do půlnoci zbývaly necelé dvě hodiny.

Naprosto zapomněl na to, že schodiště tvořilo součást náhodného sledovacího systému.

~ ~ ~

Vicki se pomalu probrala k vědomí s myšlenkou: *Tohle musí skončit.* Pokaždé, když se pokusila pohnout, pokaždé, když se pokusila otočit hlavou, sjela zpátky do jámy. Občas se jí mdloby zmocnily i v okamžiku, kdy nedělala nic jiného, než že jen klidně ležela a snažila se nasbírat síly k dalšímu pokusu o uvolnění.

Budu muset vymyslet něco jiného.

Jediné, čeho neustálým škubáním dosáhla, bylo zhoršení fyzického stavu a odkrytí hodinek.

Deset hodin sedm minut. Henry už určitě dostává záchvaty. Proboha, Henry! Podvědomě sebou trhla a přivodila si další šlehnutí bolesti. Ignorovala ji, momentálně zasycena hrůzou. *Zapomněla jsem ho varovat před tím vrátným…*

~ ~ ~

Přestože uznával nutnost sledovacích kamer, Greg je nikdy neměl rád. Vždycky si připadal jako šmírák. Dva nebo tři strážní neustále obcházející po objektu a jeden v centrální pozici za stolem, takový styl práce by se mu zamlouval. Kamera jednoduše nemůže nahradit zkušeného člověka přímo na místě. Ale zkušené lidi bylo třeba zaplatit, na rozdíl od kamer, takže se musel spokojit s nimi.

Když ta atraktivní mladá dáma ve vířivce vylezla z vody a natáhla se po ručníku, zdvořile odvrátil zrak. Možná byl prostě už moc starý, ale dva malé hadříky, co měla na sobě, nepředstavovaly to, čemu by on říkal plavky. Když se znovu podíval, ukazoval mu monitor jen vyrovnané řady aut v podzemní garáži.

Opřel se v židli a upravil si černou pásku, kterou nosil na rameni na počest paní Hughesové a Owena. Bez nich to v domě už nikdy

nebude jako dřív. S postupem noci pořád čekal, že je uvidí jít na poslední procházku před spaním, a musel si neustále připomínat, že už je neuvidí nikdy. Mladík, kterého vystřídal, povytáhl nad páskou obočí a pak ještě jednou, když mu to vysvětlil. Dnešní mládež neměla žádnou představu o úctě, ani k mrtvým, ani k autoritám, ani k sobě samým. Henry Fitzroy byl jeden z mála mladých lidí, s nimiž se za posledních deset let setkal, který to chápal.

Henry Fitzroy. Greg se zatahal za spodní ret. Včera v noci se dopustil opravdu velké hlouposti. Styděl se za ni a litoval jí, ale stále nebyl tak docela přesvědčený, že se mýlil. Jeden jeho bývalý seržant říkával: *„Jestli to chodí jako husa, kejhá jako husa a chová se jako husa, je slušná šance, že je to opravdu husa.“* Seržant měl na mysli nacisty, ale Greg dospěl k závěru, že by se to dalo vztáhnout i na upíry. Třebaže měl jisté pochybnosti, že by se mladý muž kvalit pana Fitzroye mohl dopustit tak šílené vraždy – na pohledu, který v jeho očích spatřil před několika týdny, nebylo nic šíleného, popravdě byl až děsivě příčetný – nemohl uvěřit, že by muž kvalit pana Fitzroye dovolil, aby za něj jeho mladá dámská návštěva otvírala dveře *polonahá*. Byl by vstal a udělal by to sám. Když se Greg uklidnil natolik, aby se nad tím mohl zamyslet, uvědomil si, že určitě něco skrývala.

Ale co?

Na jednom z monitorů se něco pohnulo a upoutalo Gregovu pozornost. Zamračil se. Něco černého se mihlo kolem požárního východu v sedmém patře takovou rychlostí, že nerozeznal, co to bylo. Sáhl po tlačítku ovládání a začal aktivovat kamery na schodišti.

O několik sekund později zachytila kamera na pátém podlaží Henryho Fitzroye, jak běží dolů, bere schody po dvou a mračí se. Vypadal jako kterýkoliv jiný mladý muž v poměrně dobré kondici – a špatné náladě – který se rozhodl neztrácet čas čekáním na výtah. Třebaže Greg by ze čtrnáctého patra dolů pěšky nešel, uvědomil si, že na skutečnosti, že to Henry Fitzroy dělá, není nic nadpřirozeného. Ani na tom, jak to dělá.

Povzdechl si a znovu přepnul kamery do režimu náhodného sledování.

„A co když se to nechová jako husa pořád?“ pomyslel si nahlas.

~ ~ ~

Henry se dostal na šesté podlaží, když si rány, které utržil předchozí noci, vybraly daň a on byl nucen zpomalit do tempa, jež se již více blížilo běhu smrtelného člověka. Zhoupl se kolem sloupku zábradlí a frustrovaně zavrčel nad neochotou svalů pohybovat se tak, jak mají. Místo aby se dotkl země jen jednou na každém schodišti, musel použít snad každý druhý schod.

Měl tak špatnou náladu, že když se konečně dostal ke svému autu, najel na výjezdovou rampu z garáží mnohem rychleji, než bylo záhodno, až výfuk zaskřípal po betonu. Zvuk ho přinutil ke klidu. Nedostane se tam o nic rychleji, když si zničí auto nebo upoutá pozornost policie.

U obrubníku, zatímco netrpělivě čekal, až na semaforu naskočí zelená, zachytil povědomý pach.

„BMW? To si snad děláte srandu.“ Tony se předloktími opřel o otevřené okýnko a mlaskl jazykem. „Jestli to, co máte na ruce, jsou hodinky značky Rolex,“ dodal hebkým hlasem, „tak chci svou krev zpátky.“

Henry věděl, že klukovi hodně dluží, takže se pokusil zakrýt vztek, který jím lomcoval. Cítil, jak se mu rty odtahují od zubů, a uvědomil si, že se mu to moc nedaří.

Kdyby Tony pochyboval o přesnosti své paměti ohledně událostí předchozí noci, výraz v Henryho tváři by ho přesvědčil, protože v něm bylo jen velmi málo lidského. Kdyby byl hněv směřován proti němu, byl by se dal na útěk a nezastavoval se dřív, než vyjde slunce. Ale takhle jen pro všechny případy vytáhl ruce z vozu. „Myslel jsem, že byste si chtěl promluvit…“

„Později.“ Jestli svět přežije tuhle noc, budou mít na povídání času dost. Nijak to nespěchalo.

„Jo. Dobře. Později mi vyhovuje. Řekněte mi…“ Tony se zamračil. „Je Viktorka v pořádku?“

„Já…“ Blikla zelená. Dupl na plyn. „…nevím.“

Tony stál a díval se, jak auto rychle mizí v dálce. Našpulil rty a vrazil ruce do kapes. Znovu a znovu převracel mezi prsty čtvrťák.

„Tohle je moje číslo domů.“ Vicki mu podala vizitku a otočila ji, aby si všiml druhého čísla napsaného rukou na zadní straně. „A

tohle je člověk, kterému zavoláš, jestli se dostaneš do maléru a nebudeš se moci dovolat mně.“

„Mike Celluci?“ zavrtěl Tony hlavou. „Moc mě nežere, Viktorko.“

„Smůla.“

„Já ho taky moc nemusím.“

„Vypadám, že mě to zajímá? Zavolej mu tak jako tak.“

Vytáhl čtvrťák z kapsy a zamířil do telefonní budky na rohu. Čtyři roky strávené v různých kapsách vizitku značně poznamenaly, ale telefonní číslo na rubu zůstalo stále čitelné. Už vytočil číslo na přední straně a pitomý automat mu sežral čtvrťák. Všichni věděli, že když byla doma, Vicki nikdy záznamník nezapínala.

„Musím mluvit s Mikem Cellucim.“

„U telefonu.“

„Viktorka má potíže.“ Byl si tím tak jistý jako snad ničím v životě.

„Kdo?“

Tony obrátil oči v sloup. A to jim říkali elita města. Takový ťulpas. „Vicki Nelsonová. Pamatujete si na ni? Vysoká, blond, všude strká nos, bývalá policajtka.“

„Jaké potíže?“

Bezva. Celluci zněl ustaraně. „Já nevím.“

„Kde?“

„Já nevím.“ Tony slyšel, jak na druhé straně linky skřípou zuby. Kdyby to nebyla vážná věc, náramně by se bavil. „Vy jste tu policajt, tak to vypátrejte.“

Zavěsil dřív, než to bouchlo. Udělal, co mohl.

~ ~ ~

Mike Celluci zíral na telefon a dlouho a hlasitě italsky nadával. Když se nad tím zamyslel, poznal podle hlasu malého Vickiina informátora z ulice, a to dodalo vzkazu právě tolik důvěryhodnosti, že ho nemohl zcela ignorovat. Vytáhl z kapsy na stůl hrst maličkých růžových papírků a začal se jimi probírat.

„Norman Birdwell. York University.“ Podržel si papírek proti světlu ve zcela zbytečném gestu a pak ho hodil zpátky k ostatním.

Vicki nikdy netoužila udělat na někoho dojem. Vždycky se držela předpisů a dovedla jich využít ve svůj prospěch. Nikdy nejela zatýkat masového vraha – psychotického masového vraha – sama a bez posil. *Ale na druhou stranu, ona už žádné posily nemá, nebo snad ano? A možná si potřebuje něco dokázat…*

Stiskl automatické vytáčení policejního ředitelství dřív, než myšlenku dokončil.

„Tady je Celluci. Darrele, potřebuji číslo na někoho ze studentského oddělení York University… Vím, že je skoro půlnoc, chci číslo domů. Vím, že nejsem ve službě. Ty mi přesčasy neplatíš, tak na co si sakra stěžuješ?“ Přimáčkl si sluchátko bradou, sundal z opěradla židle náprsní pouzdro s pistolí, a zatímco čekal, nasoukal se do něj. „Tak mi zavolej domů, až ho budeš mít. A Darrele, má to nejvyšší prioritu. Včera bylo pozdě.“

Natáhl se po bundě a položil ji vedle telefonu. Nesnášel čekání. Odjakživa nesnášel čekání. Znovu vytáhl z kapsy růžový papírek.

Norman Birdwell.

„Nevím, kde jsi vzala to jméno, Nelsonová,“ zavrčel. „Ale jestli tě přijedu zachránit a ty nebudeš v maléru až po uši, špatný zrak a nevyrovnanost budou ty nejmenší z tvých problémů.“

~ ~ ~

Norman si povídal s grimoárem, a to už nějakou dobu. Jeho tiché mumlání bylo stálým zvukem na pozadí, zatímco se Vicki potácela mezi vědomím a bezvědomím. Občas zaslechla konkrétní slova, která se většinou týkala toho, jak nyní bude svět jednat s Normanem tak, jak si zaslouží. Vicki byla rozhodně pro.

„Hej, Normane!“

Mumlání ustalo. Vicki se pokusila zaostřit na Coreen. Mladší žena se tvářila… zahanbeně?

Norman vešel do jejího zorného pole, grimoár pevně přitisknutý k hrudi. Při pomyšlení na tak těsný kontakt s knihou jí přeběhl mráz po zádech. Dotkla se jí pouze jednou v Henryho bytě a ještě teď jí při vzpomínce naskakovala husí kůže a mysl se plnila nepříjemnými představami.

„Koukej, Normane, já vážně musím na záchod.“ Coreen mluvila tichým a naléhavým hlasem, který neponechával místo pochybnostem o její upřímnosti, a Vicki si najednou uvědomila, že si přeje, aby to nebyla řekla.

„Ehm…“ Norman zjevně neměl ponětí, jak se s tím problémem vypořádat.

Coreen si hlasitě povzdechla. „Podívej, když mě rozvážeš, já půjdu klidně na záchod a pak se hned vrátím k židli, abys mě mohl zase přivázat. Klidně na mě můžeš celou dobu mířit tou svou hloupou puškou. Já vážně musím.“

„No…“

„Ten tvůj pán démonů nebude nijak ohromen, když mu počůrám pentagram, jen co se objeví.“

Norman na Coreen dlouhou chvíli hleděl a celou dobu přejížděl rukou nahoru a dolů po tmavých kožených deskách grimoáru. „To bys neudělala,“ řekl nakonec.

„Vsadíme se?“

Možná to bylo úsměvem, možná tónem jejího hlasu, ale Norman se rozhodl, že to nebude riskovat.

Zatímco ji odvazoval, odplula Vicki znovu do bezvědomí a probrala se, až když byla Coreen znovu přivázaná k židli a řekla: „A co bude s ní?“

Norman lehce změnil úchop pušky. „Na ní nezáleží, stejně bude brzo mrtvá.“

Vicki začínala mít velmi vážné obavy, že má pravdu. Už jednoduše neměla žádné rezervy, které by mohla zburcovat, a kdykoli se prodírala zpátky z temnot, zdál se jí svět o něco vzdálenější. *Fajn, takže jestli jsem mrtvá tak jako tak, vykřiknu, on mě zastřelí a sousedi zavolají policii – ta zbraň nemá tlumič. Samozřejmě mě může jednoduše praštit znovu do hlavy.* To bylo to poslední, po čem by toužila. *Jestli přiměju Coreen, aby ječela taky, mohlo by ho to vyvést z rovnováhy natolik, že zastřelí jednu z nás.*

I když Coreen byla holka, která věřila v upíry a démony a v kdovíco ještě, neměla ve skutečnosti představu o tom, co se tady chystá. *I když jí to nemůžu mít za zlé. Neřekla jsem jí to.*

Zvážila život Coreen proti všem životům ve městě. Nebyla to volba, kterou by měla jakékoli právo učinit, ale stejně ji učinila. *Je mi líto, Coreen.*

Navlhčila si rty a nadechla se tak zhluboka, jak to jen šlo. „Cor…“ Pažba pušky udeřila o podlahu pár centimetrů od jejího nosu a železný plát křápl o kachličky. Ten zvuk sám a jeho vibrace ji zbavily veškerého pracně nahromaděného vzduchu v takřka tichém výkřiku bolesti. *Díkybohu, že to má zajištěné…*

„Drž hubu,“ řekl jí bodrým hlasem.

Neměla příliš na vybranou a musela poslechnout, protože se přes ni znovu přelila vlna temnoty.

~ ~ ~

Norman se rozhlédl po bytě a tvářil se navýsost spokojeně sám se sebou. Už brzy všichni ti, kteří ho měli za nulu, zaplatí. Natáhl ruku a pohladil knihu po deskách. Právě ona mu to řekla.

10:43. Bylo na čase začít s kreslením pentagramu. Byl mnohem složitější než ten, který obvykle používal, a on potřeboval mít jistotu, že to udělal správně.

Tohle bude největší noc jeho života.

Patnáct

Měla dost rozumu, aby se nepřibližovala k neznámým mužům v autech. Vyrostla na hrůzostrašných příbězích o únosech a znásilnění mladých dívek, které byly později nalezeny v pokročilém stádiu rozkladu v zavodňovacím kanále. Přesto poslechla, když ji k sobě zavolal. Varovná slova matky ztratila moc v okamžiku, když se podívala tomu muži do očí.

„Administrativní kanceláře, kde jsou?“

Věděla, kde jsou, tedy alespoň si myslela, že to ví – popravdě si už nebyla příliš jistá ani tím, co si myslí. Olízla si rty a nejistým hlasem řekla: „Budova Ross?“ Nějakou kancelář tam viděla, možná jich bylo víc.

„A to je kde?“

Pootočila se a ukázala rukou. Už v příštím okamžiku se podivovala, proč stojí uprostřed bulváru svatého Lawrence a hledí na dvě vzdalující se koncová světla mířící do univerzitního městečka – a proč má neurčitý pocit zklamání.

~ ~ ~

Henry přejel pohledem informační tabuli a zamračil se. Pouze jedna z uvedených kanceláří mohla mít to, co potřeboval: kancelář studijních programů. S302. Cítil v budově několik roztroušených životů, ale s těmi se vypořádá, až bude potřeba.

11:22. Docházel mu čas. Matné osvětlení bylo výhodou, a kdyby se někdo díval, byl by viděl jen to, jak se šerou chodbou míhá temnější stín.

První schodiště, na které narazil, ho dovedlo pouze do druhého patra. Našel další schody. Vyšel do třetího patra a začal sledovat čísla přilepená na dveřích.

322, 313, 316… 340? Otočil se a zíral na požární dveře, kterými právě prošel. Určitě v tom musel být systém. Nikdo, dokonce ani ve dvacátém století, by přece nečísloval dveře v budově zcela nahodile.

„Na tohle nemám čas," zavrčel.

340, 342, 344, 375a…

Křížová chodba rozdělovala čísla do dvou směrů. Henry se zastavil, protože zaslechl hlasy. Říkaly věci, které nemohl ignorovat.

„No a co jsi čekal, když jsi vyvolal jméno pána démonů v chrámu jeho uctívačů?"

Chrám? Uctívači? Objevily se už další skupiny zabývající se vyvoláváním démonů, nebo byl jeho předpoklad, že jde o jednotlivce, mylný od samého počátku? Neměl čas to prověřovat. Nemohl si dovolit to neudělat.

Dále křížovou chodbou, za roh, a za dveřmi na konci haly bylo vidět světlo. Zdálo se, že za nimi mluví několik lidí současně.

„Předpokládám, že to znamená, že démon dostal Eliáše."

„Dobrý odhad. Co uděláte?"

„Co můžeme dělat? Počkáme."

„Čekejte si, jak chcete," přehlušil vřavu třetí hlas, „ale Lexi kopne do sochy a zařve z plných plic: *Ashwarne, Ashwarne, Ashwarne, vydej ho zpět!"*

Henry se zarazil s rukou na klice. V místnosti bylo šest životů, ale žádnou démonickou přítomnost necítil. O co tady jde?

„Nic se nestalo."

„Co myslíš tím, *nic se nestalo*?"

„Jenom to, co říkám. Nic." Mladá žena sedící v čele stolu si všimla Henryho, jak stojí na prahu a mžourá. Usmála se. „Ahoj, vypadá to, že jsi zabloudil."

Hráli hru. Aspoň tolik bylo zřejmé z hromádek barevných kostek. Ale v jaké hře se vyvolávají démoni? „Hledám záznamy o studentech…“

„Páni, tak to jsi teda fakt špatně,“ poškrábal se v tmavém strništi vysoký mladík. „Potřebuješ ZKB.“ Když na něj Henry nechápavě hleděl, jen se zasmál a vysvětlil. „Západní kancelářskou budovu, ZKB. Všechny tyhle ptákoviny jsou tam.“

„Jo, ale ZKB zavírá v pět.“ Jedna z dalších hráček položila na stůl malou olověnou figurku, kterou držela mezi prsty, a podívala se na hodinky. „Je jedenáct hodin dvacet osm minut. Tam už nikdo nebude.“

Jedenáct hodin dvacet osm minut. Další čas ztracený marným hledáním.

„Hej, netvař se tak nešťastně, kámo, můžeme ti nějak pomoct?“

„Co kdybychom pokračovali ve hře?“ zamumlala další hráčka. Ostatní ji ignorovali.

Proč ne? Koneckonců, hledal přece chlápka, co vyvolává démony. Spojitost tady byla, jakkoli chabá. „Hledám Normana Birdwella.“

Dívka v čele stolu ohrnula ret. „Proč?“ chtěla vědět. „Dluží ti peníze?“

„Vy ho znáte?“

„Bohužel,“ zamumlala skupina jednohlasně.

Byli by se zasmáli, ale Henry stál u stolu dřív, než se ozval jediný zvuk. Místo toho se mlčky a nervózně podívali jeden na druhého a Henry v jejich výrazech viděl vzpomínky devíti těl na rozervaná hrdla. Tak velkou skupinu ovládnout nemohl, nezbývalo mu než doufat, že jsou ještě dost mladí na to, aby reagovali na autoritu.

„Potřebuji jeho adresu.“

„My, ehm, jednou jsme u něj hráli. Grace, nezapsala sis to někam?“

Všichni se dívali, zatímco se Grace, mladá žena v čele stolu, prohrabávala papíry. Očividně si zapisovala úplně všechno. Henry potlačil nutkání pomoci jí v hledání.

„Je Norman v maléru?“

Henry nespustil oči z papírů a usilovně si přál, aby našla právě ten, který potřeboval. „Ano.“

Hráči sedící nejblíže k němu poznali lovce a poodsedli si. O vteřinu později si ve své aroganci mládí řekli, že oni přece nemohou být kořist, a posunuli se zpátky.

„My, ehm, přestali jsme s ním hrát, protože to celé začal brát moc vážně.“

„Jo, začal se chovat, jako by to celé bylo skutečné. Jako by na čaroděje, bojovníky a dlouhonohé příšery narážel na každém rohu.“

„Je to mamlas.“

„Vždyť je to jen hra.“

„Je Norman ve vážném maléru?“

„Ano.“

Všichni zmlkli. Neměli zkušenost, na jejímž základě by se dokázali mentálně vypořádat s tónem Henryho hlasu.

Grace mu opatrně podala papír, i když si očividně nebyla příliš jistá, že jí zůstanou prsty.

„Tak moment,“ zaprotestoval vysoký mladík. „Já taky nemám Normana rád, ale myslíte, že bychom měli dávat jeho…“ Henry se otočil a podíval se přímo na něj. Kluk zbledl a zavřel oči.

~ ~ ~

Když zabouchl dveře, dupl na plyn a nechal za autem na parkovišti dlouhou černou čáru, podíval se na hodinky. 11:36. Tak málo času.

~ ~ ~

„…a ještě poslední spoj tady.“ Norman se narovnal a s pyšným úsměvem pohlédl na podlahu bytu. Bílý obrys pentagramu takřka úplně zakrývaly rudé a žluté symboly okolo něj. Pohladil otevřenou stránku grimoáru a přejel prsty po diagramu, který právě překreslil. „Brzy,“ řekl mu. „Brzy.“

Pach akrylových barev tak blízko u obličeje ještě zhoršil Vickiinu nevolnost a způsobil jí svědění a pálení v očích. Už neměla sílu to ignorovat, takže to snášela. Chvíli se jí zdálo jako dobrý nápad smazat kus pentagramu předtím, než barva stačí zaschnout, jenže pak

si uvědomila, že by tím jen podstatně uspíšila vypuštění pána démonů a následný masakr. Ale muselo tu přece být něco, co mohla udělat. Nemohla – nedokázala – připustit, že Norman Birdwell vyhrál.

Coreen těkala pohledem mezi zasychající barvou pentagramu a Normanem. Všechno to bylo skutečné. I když celou dobu věřila, teď teprve začala opravdu *věřit.* Náhle jí vyschlo v ústech a srdce se jí rozbušilo tak, že si byla jistá, že ho ten vychrtlý šprt musí slyšet, a začala usilovněji pracovat na vyproštění pravé nohy. Když ji Norman přivazoval, poté co ji vzal na záchod, podařilo se jí ponožky trochu natáhnout. A od té doby, zatímco on se zabýval kdovíčím, je postupným natahováním uvolňovala víc a víc. Dříve či později bude mít nohu volnou. Její mysl se prozatím odmítala zabývat čímkoli jiným.

Těch pět svíček, které Norman rozmístil kolem pentagramu, bylo nových. Rudé a žluté spirály se sháněly mnohem snáz než černé svíčky jakéhokoliv tvaru. Grimoár nepouštěl ani na chvíli z rukou, a když je potřeboval mít volné, držel ho pod paží. Když ne, tiskl si ho na prsa. Začal se bez něj cítit neúplný, jako by se stal jeho součástí – vzal ho dokonce s sebou do obchodního domu Canadian Tire, když si šel koupit nové *hibači*. Když knihu držel, věděl, že se mu brzy splní nejdivočejší sny.

Hučení v hlavě se stalo hlasitějším, divočejším a podmanivějším. Jeho tón se měnil podle toho, co Norman právě dělal… nebo se možná to, co dělal, měnilo podle jeho tónu – Norman si už nebyl tak docela jistý.

Když vytáhl maličký gril z krabice a postavil ho k balkónovým dveřím, podíval se, jestli udělal na publikum náležitý dojem. Starší žena už měla zase zavřené oči a brýle jí sklouzly tak nízko, že viděl za ně, ale ještě pořád dýchala, a to bylo vlastně to jediné, na čem doopravdy záleželo. Kdyby zemřela dřív, než ji stačí zabít, vážně by ho naštvala, protože by pak musel použít Coreen a s tou měl jiné plány. Ani Coreen nevypadala ohromeně, ale zato se tvářila vyděšeně, a to prozatím stačilo.

„Nesměješ se.“ Dloubl ji do zad grimoárem a s potěšením si všiml, jak pod jeho dotekem ucukla. Pak si dřepl, aby rozmístil tři kostky dřevěného uhlí.

„Tady není nic k smíchu, Normane.“ Coreen se zkroutila v židli. Norman byl trochu za ní a kousek stranou a jí se vůbec nelíbilo, že nevidí, co dělá. Přestože měla chuť ječet, snažila se nezvedat hlas příliš vysoko. Se šílenci se má mluvit jemně – tak to aspoň četla v nějaké knížce. „Podívej, tohle už zašlo příliš daleko. Paní Nelsonová potřebuje doktora.“ Trocha škemrání nemůže uškodit. „Prosím, Normane, nech nás jít a my zapomeneme, že jsme tě kdy viděly.“

„Nechat vás jít?“ Teď to byl Norman, kdo se jí vysmíval. Pochyboval, že by mu mohl pán démonů dát něco, co by ho potěšilo ještě víc. Smál se jí tak, jak se celý život všichni smáli jemu.

Smích sílil a sílil a ona se pod jeho vahou stále víc scvrkávala. Cítil, jak zní ozvěnou v grimoáru, cítil, jak jeho tělo začíná vibrovat v jeho rytmu, cítil, jak ho obaluje a pulzuje mu v hlavě.

„Normane!“ Nebylo to moc nahlas, ale stačilo to, aby smích přestal, jako když utne. *Dobrá, takže ve jménu se opravdu skrývá moc. Už jsem se poslední dobou mýlila i v jiných věcech.* Vicki se pokusila zaostřit na mladíkovu tvář, ale nepodařilo se jí to, a tak to vzdala. Šílený, hysterický smích ustal. To byl výsledek, na který spotřebovala veškerou sílu, a tak se snažila spokojit s vítězstvím, kterého dosáhla.

Norman svraštil obočí do hlubokého V a škaredě se na ležící ženu zašklebil. Byl rád, že brzy zemře. Zaplašila jeho smích. Aniž se přestal mračit, zapálil svíčky a zhasl stropní osvětlení. Ani Coreenino zalapání po dechu způsobené náhlým příšeřím mu nedokázalo spravit náladu. Jeho výraz se neprojasnil až do okamžiku, kdy zapálil kostky uhlí a vzduch v místnosti zmodral dýmem z hrsti kadidla.

Zbývala jediná věc.

Když Vicki znovu otevřela oči, propadla větší panice než kdykoli předtím za celý večer.

Kdy se tak setmělo?

Viděla pět mihotavých světýlek. Zbytek místnosti – Coreen, Norman – zmizel. A vzduch… divně páchl a ztěžkl tak, že každý nádech zabolel.

Dobrý bože, umírám?

Snažila se hýbat, bojovat, žít. Ruce a nohy měla stále svázané. To ji uklidnilo, zpomalilo srdeční tep a dýchání. Jestli je pořád svázaná, není mrtvá. Ještě ne.

Světlo pocházelo ze svíček, nic jiného to být nemohlo, a ve vzduchu čpělo kadidlo. Už to určitě začalo.

Neviděla, že se k ní Norman blíží, ani si neuvědomila, že už je u ní, dokud jí jemně neposunul brýle na nose. Cítila jeho teplé prsty, když zápolil s jejími pažemi, aby jí shrnul pouta a odhalil levé zápěstí. Měla pocit, že v místě, odkud se včera v noci krmil Henry, vidí tenkou linku, ale věděla, že si to jen namlouvá. Při takovém světle a v takovou chvíli by neviděla ani ránu po useknuté ruce.

Ucítila na kůži chladný dotek čepele, jejíž polibek jí otevřel žílu. A pak ještě jednu. Nebyly to ty bezpečné horizontální řezy, jaké včera provedli s Tonym, ale řezy podélné, jež jí zaplavily zápěstí temnotou, která jí pak stékala do dlaně, kde vytvářela teplé jezírko.

„Musíš zůstat naživu po celou dobu invokace," řekl jí Norman, odtáhl jí paže dále od těla a začlenil je mezi symboly obklopující pentagram. „Proto to udělám jen na jednom zápěstí. Neumři moc rychle." Slyšela nůž dopadající na zem kdesi za ní a pak vzdalující se kroky.

To si sakra piš, že ne… Hněv ji unavoval, tak ho nechala plavat. *Teď jen to nejzákladnější, hlavně nezemřít.* Zvláště ne, když zemřít znamenalo vykrvácet na špinavé podlaze a rozpoutat armageddon po celém městě, o světě nemluvě. Ležíc na levé straně, měla srdce necelých deset centimetrů od podlahy. Soustředila veškerou zbylou sílu do pravé paže a podařilo se jí dostat pod levou a zvednout krvácející zápěstí tak vysoko, jak to jen bylo možné. Možná jen o deset centimetrů, ale snad to trochu zpomalí krvácení.

Tlak mám nízký… Mohla bych vydržet… hodiny.

Možná šlo jen o otázku času, ale pokud to bude trochu možné, bude to její čas, ne jeho.

V uchu přitisknutém váhou hlavy k podlaze slyšela pouze tiché rytmické syčení jako zvuk oceánu v mušli. Ležela a naslouchala mu, ignorujíc stupňující se inkantace kolem ní.

~ ~ ~

Konkrétní budovu v komplexu by dokázal identifikovat i bez adresy. Z moci, která ji obklopovala, z očekávání zla, vstávaly Henrymu všechny chlupy na těle. Z auta byl venku dřív, než stačilo úplně zastavit, a zamčenými dveřmi do chodby se dostal jen o chvíli později. Ani tvrzené sklo nebylo dost silné na to, aby odolalo nárazu betonového květináče, který jím prohodil.

~ ~ ~

Norman vyplivl do vzduchu poslední disharmonické slovo a nechal levou dlaň poklesnout na otevřený grimoár, který držel v pravé ruce. V krku ho bolelo, oči ho pálily a celý se třásl vzrušením v očekávání charakteristického chvění vzduchu, které znamenalo, že démon přichází.

Nikdy se ho nedočkal.

V jedné vteřině byl pentagram prázdný a hučení mu znělo v uších jako oslavná melodie. O okamžik později, bez sebemenšího varování, byl náhle plný a do ticha zněla jen ozvěna.

Norman vykřikl, zcela zapomněl na grimoár, padl na kolena a zvedl ruce, aby si kryl obličej.

Coreen zasténala a ochabla v poutech, jak její vědomí prchlo před tím, co nedokázalo přijmout.

Vicki se snažila dýchat mělce skrze zuby a poprvé byla ráda, že toho moc nevidí. Každý strach, který kdy cítila, každá noční můra, všechny hrůzy od dětství až po včerejší den, nabyly v pentagramu neurčitého tvaru. Stiskla zuby, aby potlačila nutkání kvílet, a využila svého fyzického stavu – bolesti, slabosti – k tomu, aby ji od pána démonů izoloval. *Teď trpím tolik, že nemá smysl zraňovat mě ještě víc.*

Zdálo se, že věc v pentagramu to pobavilo.

Barvy se sbíhaly způsobem, kterým se sbíhat nemohly, vytvářely odstíny, jež sežehly srdce, a tvary, které mrazily duši, a spolu nakonec tvořily bytost s blond vlasy, modrýma očima a velmi, velmi bílými zuby. Byla útlá a hermafroditická, nehlásila se ani k jednomu z pohlaví, a zároveň si činila nárok na obě dvě.

„Dost," řekl pán démonů a hrůza se snížila na snesitelnou úroveň. Prohlédl si hranice svého vězení a pak životy kolem něj. Coreen

ignoroval, ale na Vickiině straně pentagramu přidřepl a při pohledu na krvavé skvrny na podlaze se uznale usmál.

„Takže ty jsi ten život, který mi otevře cestu k moci.“ Znovu se usmál a Vicki vzdala díky za to, že z jeho výrazu viděla jen rozmazané obrysy. „Ale moc ochotná ke spolupráci nejsi, viď?“

Jen bezvládnost jejích svalů jí dala čas ovládnout nutkání položit krvácející zápěstí zpět na podlahu. Náhlý šok z poznání jí dal sílu. „Já… tě znám.“ Ne tvář, ne konkrétní bytost, ale její podstatu, ó, tu podstatu znala dobře.

„I já tě znám.“ V očích pána démonů se na okamžik cosi mihlo. „A tentokrát jsem zvítězil. Je po všem, Viktorie.“

To jméno opravdu nesnášela. „Ne… dokud tlustá dáma zpívá.“

„Vtip? Ve tvé situaci? Myslím, že bys využila svou sílu lépe, kdybys škemrala o milost.“ Vstal a oprášil si ruce o stehna. „Škoda, že nemůžu dovolit, abys žila. Tvoje reakce na mé plány by mi způsobila takové potěšení…“

V tu chvíli toužila Vicki po jediném – mít dost slin na to, aby mohla plivnout.

Otočil se k Normanovi, který se stále choulil u grilu. „Vstaň!“

Norman zvedl grimoár a roztřeseně se postavil na nohy, drže knihu před sebou jako talisman.

„Propusť mě!“

Norman ohrnul horní ret a jeho tvář náhle získala velmi paličatý výraz. „Ne. Já jsem tě zavolal. Já jsem tvůj pán.“ To on měl moc, ne tahle věc. On.

Smích pána démonů vyrazil okna.

Norman se začal trhavě pohybovat k pentagramu, jako by měl k ramenům přivázány provázky a pán démonů byl loutkař. „Ne,“ skučel. „Já jsem pán.“

Vzdoruje, uvědomila si Vicki. Byla by očekávala, že jeho vůle bude smetena jako hrstka zápalek. Ješitnost a sobectví očividně poskytovaly lepší obranu, než si myslela.

~ ~ ~

Když Henry vystoupil v devátém patře z výtahu, pach krve ho téměř omámil. Přehlušoval pronikavé zlo démona a přitahoval ho ke dveřím, které potřeboval najít. Byly zamčené.

Kov odolal. Dřevěná zárubeň se rozštípla a povolila.

~ ~ ~

Vicki zvuk zaslechla, jako by k ní přicházel z veliké dálky. Poznala ho, pochopila jeho důležitost, ale nezdálo se, že by v sobě dokázala vzbudit mnoho zájmu.

Zaslechl ho rovněž pán démonů, ale ignoroval jej. Nadále soustředil pozornost na Normana, který stál už jen pár centimetrů od okraje pentagramu, potil se, třásl a prohrával bitvu.

To slovo se podle všeho skládalo převážně ze souhlásek a drásalo uši stejně, jako drásalo hrdlo.

Pán démonů zavrčel a obrátil se, ztráceje při tom pohybu patinu lidství. Když uviděl Henryho, usmál se a jeho rysy se opět ustálily. „Voláš mě jménem, dítě noci? Přišel jsi v roli šampióna? Jsi tu, abys zachránil smrtelný svět před mou nadvládou?“

Henry ucítil jeho dotek na své mysli a prudce ho odrazil. Když odpovídal, měla jeho tvář jen o trochu méně démonický výraz. „Vrať se do propasti, zplozenče Satanův! Tento svět ti nenáleží!“

„Zplozenče Satanův?“ zavrtěl hlavou pán démonů. „To odpovídá tvému věku, Henry Fitzroyi. Tento svět v Pána pekel nevěří. S radostí ho vyvedu z omylu. Nedokážeš mi zabránit, abych udělal přesně to, co si zamanu.“

„Neodvolím ti zničit svět bez boje.“ Neodvažoval se spustit pohled z pána démonů a podívat se na Vicki, třebaže věděl, že je to pach její krve, co naplňuje místnost.

„Bojuj si, jak chceš,“ uklonil se démon blahosklonně. „Prohraješ.“

„NE!“ Norman se vztyčil na nejistých nohou, grimoár vražený do podpaží, a v rukou sevřel AK-47 s takovou silou, až mu zbělely klouby. „Já jsem vyvolal tvé jméno! JÁ JSEM PÁN! NEBUDEŠ MĚ IGNOROVAT! NEBUDEŠ! NEBUDEŠ! NEBUDEŠ!“

Pokropil pentagram krátkou dávkou, která takřka přeťala pána démonů vedví. Ten zavyl vztekem, ztratil kontrolu nad svou podobou a znovu se stal maelströmem temnoty jako na začátku.

Nedovolené ozbrojování, pomyslela si Vicki otupěle, když kulky roztříštily kuchyňskou linku za jejími zády.

Náhlý hluk probral Coreen k plnému vědomí. S panickou silou se začala zmítat v poutech, házela sebou ze strany na stranu, zvedajíc pokaždé nohy židle z podlahy o dobrých pár centimetrů.

Pán démonů na sebe znovu vzal pevnou podobu a bylo to, jako by se na noc snesla ještě jedna, hlubší. Teplota v bytě prudce poklesla. Usmál se a ukázal veliké zahnuté zuby, které předtím neměl. Norman se opět začal trhaně pohybovat k němu.

Rozsvítila se světla, vrhla na scénu ostré stíny a jakýsi hlas vykřikl: „Ani hnout! Policie!“

V první chvíli působily znehybněné výrazy takřka komickým dojmem, pak Henry zvedl paži, aby si chránil citlivé oči, pán démonů se prudce otočil, aby čelil novému protivníkovi, zatímco Norman se hnal ke dveřím a křičel: „Ne, je můj! Nemůžete mě zastavit! Je můj!“

Coreen si konečně uvolnila nohu z ponožkových pout, a když Norman probíhal kolem, vykopla.

Chvíli bojoval o rovnováhu, mávaje rukama. Grimoár upustil na podlahu. O vteřinu později spadl Norman do pentagramu.

Pak Norman přestal existovat, ale jeho výkřik ještě chvíli doznívat.

Mike Celluci stál u vypínače, v jedné ruce osmatřicítku, zatímco druhou se podvědomě křižoval. „Ježíši Kriste,“ vydechl do nastalého ticha. „Co se to tady u všech čertů děje?“

Pán démonů se k němu otočil čelem. „To jsi vyjádřil přesně, detektive. Tady se dějí všichni čerti.“

Bylo to horší než cokoli, co si Celluci dokázal představit. Přece nemohl vidět, jak ten pankáč s útočnou puškou zmizel, jako by se vypařil. Neviděl tu věc, která stála uprostřed místnosti a usmívala se.

Ale mohl. A taky viděl.

Pak zavadil pohledem o Vicki a všechny podivnosti ztratily na významu.

„Kdo ti to udělal?“ zeptal se, zatímco se k ní ze strany přiblížil a poklekl na jedno koleno. „Co se tady děje?!“ Vyslovena podruhé zněla otázka o poznání zoufaleji. I když jí jednou rukou hledal na krku pulz, druhou nepřestával mířit na pána démonů – po tom, čeho byl svědkem, mu už bylo jasné, odkud přichází nebezpečí.

„Víceméně to, na co to vypadá,“ řekl mu Henry. Statný policista byl zjevně Vickiin přítel. Detektivovy otázky na téma, co tu asi dělá on, si mohli vyříkat později. „Tohle je pán démonů. Právě zničil toho… tu osobu, která ho vyvolala, a my jsme v pořádném maléru.“

„Maléru?“ otázal se Celluci, který se v tu chvíli nezatěžoval tím, jestli něčemu z toho věří, nebo ne. „Ano,“ řekl pán démonů a vystoupil z pentagramu. Bez sebemenšího úsilí vytrhl Cellucimu pistoli z ruky a vyhodil ji z okna. Celluci se díval, jak letí, protože nic víc dělat nemohl. Pak se se rty semknutými do tenké, bledé linky sklonil nad Vicki, ignoruje studený pot, který mu vyrážel po těle, ignoruje vše kromě jediné věci, kterou mohl změnit. Rozvázal uzly jejích pout a prvním, které uvolnil, jí ovázal zápěstí.

„To nebude k ničemu,“ poznamenal pán démonů. Zatímco se pozornost všech upírala k Vicki, přesunul se tiše stranou a pak se bleskurychle vrhl po grimoáru.

Henry se k němu dostal dřív, chňapl po něm a rychle se stáhl. K jeho překvapení pán démonů sice zavrčel, ale nechal ho jít. „Nemáš žádnou moc,“ uvědomil si. „V tomto světě jsi bezmocný.“

„Invokace není dokončena,“ připustil pán démonů, nespouštěje oči z knihy, „dokud ta žena nezemře.“

„Pak tedy nebude dokončena nikdy.“ Celluci prudce strhl Vicki pouta z nohou a mrštil jimi přes místnost.

„Bude dokončena velmi brzy,“ poznamenal pán démonů. „Umírá.“

„Neumírá,“ zavrčel Celluci a převrátil Vickiino bezvládné tělo na záda.

Ano, umírám. Vicki toužila, aby mohla cítit ruku, která ji hladila po tváři, ale už delší dobu necítila vůbec nic. Pálilo ji v očích, ale už neměla sílu mrknout. Přála si, aby k tomu nikdy nedošlo. Udělala pro to vše, co bylo v jejích silách. Nadešel čas si odpočinout.

Pak pán démonů pozvedl hlavu a podíval se přímo na ni, ve tváři neskrývaný výraz nabubřelého triumfu.

Až zemře, on zvítězí.

Ať se propadnu, jestli ho nechám vyhrát. Popadla poslední zbytky života, které v ní zůstaly, a silně jimi zatřásla. *Já nezemřu!*

„Já… nezemřu…“

„To jsem právě říkal.“ Celluci se neobtěžoval s úsměvem. Žádný z nich by mu nevěřil. „Poslouchej.“

Vyraženým oknem bylo z ulice slyšet zvuk blížících se sirén.

„Kavalerie?“ zeptala se.

Přikývl. „Když jsem dorazil k budově, vyslal jsem signál, že je tu zraněný policista – měl jsem z toho místa pocit, že je ve stavu obležení. Budou mít s sebou sanitku. Je mi jedno, o kolik krve jsi přišla, můžou ji nahradit.“

„Taky otřes mozku…“

„Hlavu máš tvrdou dost, ta to vydrží. Nezemřeš.“ Napůl se otočil k pánovi démonů a přes rameno mu věnoval přesvědčivý pohled.

Démon se nepříjemně pousmál. „Všichni smrtelníci časem zemřou. Já se samozřejmě vynasnažím, aby k tomu došlo spíše dříve než později.“

„Jen přes mou mrtvolu,“ zavrčel Celluci.

„To nebude zapotřebí,“ zavrtěl hlavou Henry. „Nemůže ji zabít, jinak by to udělal v okamžiku, kdy opustil pentagram. Její smrt je svázaná s invokací a tu nemůže ovlivnit. Jediné, co může dělat, je čekat.“

„Jestli zůstaneš,“ řekl pak démonovi a posunul se kupředu, „budeš muset bojovat každou minutu. Nemůžeme tě zničit, ale bez vší tvé moci to tu pro tebe nebude snadné.“

Pán démonů sledoval jeho pohyb a zúžily se mu zorničky.

Ne, uvědomila si Vicki, *nesleduje jeho, sleduje grimoár.*

„Tak co navrhuješ?“ obořil se na něj. „Mám se vzdát? Jediné, co potřebuji, je čas, a toho mám nadbytek.“

Vicki zatahala Celluciho za ruku a odsunula ho z výhledu. „Dohodu… ty chceš grimoár…“ Kdyby aspoň neměla tak zatraceně ztuhlý jazyk. „Odejdi… zruš invokaci… je tvůj.“

„Časem bude můj tak jako tak. Nemáte tušení, jak doopravdy využít vědomosti, které obsahuje.“ Dál s nijak neskrývanou touhu upíral zrak na knihu démonologie. „Takovou dohodou bych nic nezískal.“

„Moc poskytnutá dobrovolně má větší cenu než získaná násilím.“ Coreen výrazně zrudla, když se na ni zahleděli jak oba muži, tak pán démonů. „Je to pravda. To ví přece každý.“

„A moc poskytnutá dobrovolně není v místě, odkud jsi přišel, příliš častým jevem,“ dodal Henry a pomalu přikývl. Dívka upozornila na důležitý detail. „Mohlo by to vést k zásadnímu převratu.“

„To druhé jméno… napsané… přes město.“ I ostatní démoni prokázali, že nepostrádají ambice.

„Kariérista, chamtivec.“ Pán démonů procedil skrze zuby ještě pár dalších slov v jazyce, jenž zněl, jako když se perou kočky, a začal znovu ztrácet podobu.

„Proč čekat na tenhle svět, když můžeš mít jiný hned teď?“ popíchl ho Henry. „Chceš grimoár. S jeho pomocí můžeš ovládat ostatní svého druhu. Porazit nepřátele…“

„To souhlasssí.“

„Dáme ti ho dobrovolně výměnou za to, že zrušíš invokaci a vrátíš se, odkud jsi přišel. Ten, kdo tě vyvolal, neexistuje. Nic tě tu nedrží. Proč čekat, když můžeš vládnout?“

Pán démonů s námahou udržel tvar a natáhl ruce, které už ruce moc nepřipomínaly. „Dejte mi ho. Přistupuji na vaše podmínky.“

„Přísahej na své jméno.“

„Přísssahám.“

„A přísahej taky, že tu knihu nikdy nepoužiješ proti lidstvu,“ vyhrkla Coreen, než se Henry stačil pohnout.

„Vědomosti, které obsssahuje, se dají využít jen proti démonům.“

Ohrnula spodní ret. „Stejně přísahej. Na své jméno.“

„Přísssahám. Přísssahám.“

Henry udělal krok vpřed a položil knihu na to, co zbývalo z jeho rukou. Grimoár a pán démonů zmizeli.

Vicki se začala hihňat.

Celluci se podíval dolů a zamračil se. „Co?“ vyjel na ni.

„Jen jsem… tak uvažovala… co asi napíšeš… do hlášení.“

~ ~ ~

„Viděl jsem Henryho.“ Tony dojedl poslední kus huspeniny a položil misku zpátky na tác. „Přišel a řekl mi, co se stalo. Že prý mám právo to vědět. Je to fakt frajer. Řekl bych, že si mě proklepával.“

„Pravděpodobně,“ souhlasila Vicki. „Víš toho o něm nebezpečně moc.“

Tony pokrčil rameny. „Já nejsem hrozba. Mně je naprosto putna, v kolik kdo vstává.“

„Je ti to jedno.“

Zazubil se. „A co jsem řekl jiného?“

Do místnosti vešla zdravotní sestra a její podrážky tiše zaskřípaly o podlahu. „Návštěvní hodiny skončily. Můžete přijít zase zítra.“

Tony přejel pohledem od sestry k Vicki a pak se zvedl na nohy. Ve dveřích se zastavil a ohlédl se. „Nechej mi zase huspeninu.“

Vicki se zazubila. „Je všechna tvoje,“ slíbila mu.

Sestra ještě chvíli pobíhala kolem, upravila deky a zkontrolovala kapačku a obvazy, pokrývající Vickiinu levou paži od lokte po zápěstí. Cestou ven narazila na Mika Celluciho, který právě přicházel.

„Lituji.“ Vztyčila se do plné výšky a zablokovala mu dveře. „Ale návštěvní hodiny skončily.“

Celluci ji jemně odsunul stranou, a když se začínala ježit, ukázal jí odznak. „Policejní záležitost,“ řekl a zavřel dveře.

Zavrtěl hlavou nad těžkými fialovými kruhy pod Vickiinýma očima, mlaskl jazykem při pohledu na kapačku, sehnul se, políbil ji, a aniž se narovnal, řekl: „Vypadáš příšerně.“

„Popravdě se už cítím mnohem líp.“ Natáhla ruku a odhrnula mu z čela pramen černých vlasů. „Včera jsem se *cítila* příšerně. A když už mluvíme o včerejšku, kde jsi byl?“

„Psal jsem hlášení.“ Sesunul se do křesla, které předtím Tony přitáhl k posteli. „Jasně, ty se můžeš smát. Měla bys být ráda, že máš od téhle části policejní práce pokoj.“

Nezabolelo to tolik jako před časem. Měla podezření, že za nějakou dobu to nebude bolet skoro vůbec. „Co jsi tam napsal?“

„Pravdu.“ Když viděl její výraz, zazubil se. „Tak dobře, *ne celou*.“

„A Norman?“

„Utekl, zatímco jsem se tě snažil udržet při životě. Naštěstí si tě šéf pamatuje skrz růžové brýle, a tak si myslí, že je to dostatečná omluva. Vyhlásil po něm celostátní pátrání.“ Pokrčil rameny. „Mému skóre zatčení to sice moc neprospěje, ale vraždění přestane. Mám za to, že stejně dostal, co si zasloužil.“

Vicki si nebyla tak docela jistá, že s tím souhlasí, a tak neřekla nic. Příliš jí to připomínalo zásadu oko za oko. *To by byli za chvíli na světě samí slepci*.

„Ten tvůj nový přítel je trochu plachý.“

Jeho tón ji rozesmál. „Říkala jsem ti to. Je to spisovatel. Je zvyklý být sám.“

„Jasně. A já už jsem ti říkal, že jsi mizerná lhářka. Ale dlužím mu za to, že se postaral o tu… puberťačku, takže to prozatím nechám plavat.“

Vicki se objevil ve tváři křivý úsměv. Coreen neměla tušení, že se nakonec s tím svým upírem přece jen setkala a řečený upír ji přesvědčil, že většina toho, co se stalo, se nikdy nestala. Pro Coreen Henryho verze událostí vynechala jak nižšího démona, tak pána démonů a hodila veškerou vinu na Normana Birdwella. Svým způsobem tak Norman konečně dosáhl uznání, po němž toužil.

Natáhla zdravou ruku a šťouchla ho do stehna. „Ta puberťačka, jak jsi ji nazval, mi za tu šlamastyku slušně zaplatila, takže ti budu vděčná, když o ní budeš mluvit uctivěji.“

Celluci udělal obličej. „Je to káča, Vicki. Nemám tušení, jak se mu podařilo zavřít jí pusu o… no, však víš…“ Nedokázal to vyslovit, bylo by to pak až příliš skutečné. „Při představě, jak s tím běží do novin, mi běhal mráz po zádech. Ale teď,“ vstal a zamířil ke dveřím, „už vypadnu, aby ses mohla trochu vyspat.“

Spánek musel ještě nějakou dobu počkat. Schovala prášky, které se jí snažili dát, a poslouchala, jak nemocnice pomalu utichá.

Byla už skoro jedna hodina v noci, když se dveře znovu otevřely.

„Jsi vzhůru,“ řekl tiše.

Přikývla, vědoma si toho, že on ji vidí, i když ona jeho ne.

„Čekala jsi na mě?“

Snažila se udržet lehký tón hlasu. „No, tak nějak jsem nepředpokládala, že přijdeš během návštěvních hodin.“ Cítila, jak se usadil na okraj postele.

„Nebyl jsem si jistý, jestli mě budeš chtít vidět.“

„Proč ne?“

„No, na náš společně strávený čas určitě moc příjemných vzpomínek nemáš.“

„Moc jich není, to ne.“ Některé vzpomínky byly sice velmi příjemné, ale Vicki si nebyla jistá, že by mu to měla připomínat právě teď. Se čtyřmi sty padesáti lety zkušeností má už tak dost indicií.

Henry se zamračil, bezpečně ukrytý ve tmě. Slova říkala jednu věc, ale její pach…

„Dostat se sem muselo pro tebe být obtížné.“

„V nemocnicích moc stínů není,“ připustil. „Doufal jsem, že bych se s tebou mohl sejít, až tě pustí…“

„Jasně.“ Chápe, co mu tady nabízí? A chápe to ona sama? „Mohli bychom spolu povečeřet.“

Neviděla, jak se usmívá, ale slyšela jeho smích, pak ucítila chladné sevření prstů kolem své ruky. „Věříš v osud?“ otázal se.

„Věřím v pravdu. Věřím ve spravedlnost. Věřím v přátele. Věřím sama v sebe.“ Nějakou dobu to neplatilo, ale teď už zase ano. „A věřím na upíry.“

Jeho rty se jí otřely o kůži na zápěstí, a když promluvil, z doteku jeho teplého dechu jí vstaly všechny chloupky na těle.

„To úplně stačí.“

Huffová, Tanya (Sue) (1957)

Kanadská autorka fantastiky, narodila se v Halifaxu v provincii Nové Skotsko, vyrůstala však v Kingstonu. V letech 1975 až 1979 sloužila jako kuchařka u Rezervního vojska kanadského námořnictva. V roce 1982 dokončila bakalářské studium aplikovaných umění v rozhlase a televizi, kde byl jejím spolužákem známý spisovatel Robert J. Sawyer. V letech 1984 až 1992 pracovala v torontském knihkupectví specializovaném na fantastiku. Poté se z Toronta odstěhovala na venkov, kde dodnes žije spolu s partnerkou, spisovatelkou Fionou Pattonovou a spoustou koček. Od té doby se plně věnuje spisovatelskému řemeslu. Do žánru vstoupila povídkou „What Little Girls Are Made Of“ (*Magic of Ithkar 3*, ed. Robert Adams a Andre Norton 1986). Kratší práce publikuje nejčastěji v časopise *Amazing* nebo na stránkách různých žánrových antologií.

Jejím prvním románem byl úvodní svazek dvoudílné fantasy série *Wizard Crystal*: **Child of the Grove** (1988) a **The Last Wizard** (1989), v němž Starší opouštějí zemi Ardhan a s nimi mizí i téměř veškerá magie. Zůstává jen nesmrtelný mág, jenž touží po vládě nad světem. V cestě mu však stojí dívka Crystal, která je jako poslední dar Starších předaný lidskému rodu jedinou nadějí v boji proti uchvatiteli. Společné vydání obou svazků tvoří soubor **Wizard of the Grove** (1999). Obyvatelé současného Toronta se v románu **Gate of Darkness, Circle of Light** (1989) střetnou se stoupencem temné magie, jenž pronikl do našeho světa. Také trojice hrdinů spojených osudem se má stát jedinou nadějí na záchranu království, tentokrát ve fantasy románu **The Fire’s Stone** (1990). Oba samostatné tituly později vyšly v jedné knize jako **Of Darkness, Light, and Fire** (2001).

Od nenáročné fantasy s klasickou zápletkou boje dobra a zla se následně přesunula do temných městských uliček kanadského Toronta v pentalogii *Krevní pouta*: **Blood Price** (1991, č. Cena krve/Brokilon 2009), **Blood Trail** (1992, č. Stopy krve/Brokilon

2009), **Blood Lines** (1993, č. Řádky krve/Brokilon 2009), **Blood Pact** (1993) a **Blood Debt** (1997). Soukromá vyšetřovatelka Vicki Nelsonová tu řeší za pomoci policejního kolegy a čtyři sta padesát let starého upíra Henryho Fitzroye, v současnosti autora milostných románů, řadu krvavých případů, v nichž není nouze o přítomnost nadpřirozených bytostí – vlkodlaků, duchů či tisíce let starého egyptského kněze. Kratší práce série shrnuje sbírka **Blood Bank** (2006), souhrnným vydáním je pak trojdílný soubor **The Blood Books** (2006). Cyklus získal na popularitě především v poslední době, kdy byly díky narůstajícímu zájmu o upírskou tématiku natočeny dvě řady televizního seriálu *Blood Ties* (2007-2008), na němž Huffová spolupracovala i jako scénáristka.

V románu **Sing the Four Quarters** (1994) se v příběhu královy sestry Annice, která si místo vynuceného manželství zvolí svobodu a vyhnanství, poprvé objevuje rovnostářský svět bardů, jež jsou díky svému neobyčejnému nadání schopni kouzlit za pomoci všech čtyř živlů – země, vzduchu, ohně a vody. Tetralogie pokračuje tituly **Fifth Quarter** (1995), **No Quarter** (1996) a **The Quartered Sea** (1999), ovšem Huffová se v nich už věnuje jiným hrdinům a dalším příběhům atraktivního fantasy světa, v posledním svazku pak odkrývá zcela novou zemi za mořem. Do prostředí hry na hrdiny *Ravenloft* zavítala v dark fantasy románu **Scholar of Decay** (1995), ale od té doby se věnuje už jen svým vlastním projektům. V lehce humorné fantasy trilogii **Summon the Keeper** (1998), **The Second Summoning** (2001) a **Long Hot Summoning** (2003) vytvořila sympatickou postavu strážkyně rovnováhy mezi dobrem a zlem. Claire se za pomoci svého familiára, mluvícího kocoura Austina, snaží zadržet síly zla a ochránit nic netušící obyvatele Země, přitom ale musí vést ještě stánek s občerstvením, nemluvě o trablech s láskou k obyčejnému smrtelníku.

Spisovatelskou všestrannost potvrdila militaristickou science fiction sérií *Valor*: **Valor's Choice** (2000), **The Better Part of Valor** (2002), **The Heart of Valor** (2007) a **Valor's Trial** (2008), v níž lidstvo přijalo spolu s dalšími nově objevenými rasami při vstupu do galaktického shromáždění podmínku služby ve vesmírné pořádkové armádě, která brání civilizované rasy, jež si už zcela

zvykly na život v míru. První dva svazky sdružuje kniha **A Confederation of Valor** (2006). Mezitím navázala na populární *Krevní pouta* novou sérií *Smoke and Shadows*: **Smoke and Shadows** (2004), **Smoke and Mirrors** (2005) a **Smoke and Ashes** (2006), v níž se Tony Foster, chlapec zachráněný v předchozím cyklu Fitzroyem, snaží jako asistent produkce ochránit štáb populárního televizního seriálu o upírech před rozmanitými útoky nadpřirozena. Dosud posledním románem této spisovatelky je **The Enchantment Emporium** (2009), ve kterém členka magické rodiny zdědí po babičce krámek se zbožím z druhé ruky, čímž se dostane do zběsilého víru událostí, z něhož jí následně nepomohou snad ani všeho schopní příbuzní.

Povídky shrnula do sbírek **What Ho, Magic!** (1999), **Relative Magic** (2003) a **Finding Magic** (2007), žánrově se pohybují mezi science fiction, fantasy a převyprávěním pohádkových příběhů, ovšem většinou nepostrádají autorčin typický humor.

Dobrodružství Magdaleny, nejlínější čarodějky na světě, shrnula do sbírky **Stealing Magic** (1999), kterou doplnila několika příběhy zloděje Terazina. Do série o Magdaleně spadá i její patrně nejznámější povídka „And Who Is Joah?“ (Amazing 1987), za kterou získala kanadskou cenu Aurora. U nás jsme prozatím znali pouze její povídku „Shing Li-ung“ (*Dragon Fantastic*, ed. Rosalind M. Greenberg & Martin H. Greenberg 1992, č. Šing Li-ung: Draci útočí/Perseus 1995).

Tanya Huffová patří k relativně známým kanadským autorům fantastiky, ačkoli je její tvorba žánrově proměnlivá, nejvíce proslula jako autorka fantastických příběhů ze současnosti. S oblibou své postavy zavádí na místa jí důvěrně známá, jako jsou města Toronto či Kingston, její specialitou je rovněž využívání jmen lidí ze svého okolí. Dnes je Huffová vcelku populární spisovatelkou píšící zábavnou a dobrodružnou fantastiku, v níž nechybí humor a cit pro mezilidské vztahy, což jsou vlastnosti, které jistě dokáží zaujmout i naše náročné čtenářské publikum.

Martin Šust

http://www.brokilon.cz

* Kompletní databáze knih nakladatelství Brokilon.
* Pravidelně aktualizovaná sekce „Ediční plán“.
* Ukázky z připravovaných i vydaných knih.
* Objednávky bez nutnosti registrace.
* Při objednávce z našeho webu zajímavé slevy!

Nakladatelství Brokilon vydává knihy těchto autorů: Bill Baldwin, Glen Ch. Cook, Juraj Červenák, Jack deCraft, Dušan D. Fabian, Robert A. Heinlein, Petr Heteša, Tanya Huffová, Aleksandra Januszová, Thorleif Larssen, Jaroslav A. Polák, Mike Resnick, Dan Sherman & Dan Cragg a Vladimír Šlechta. O dalších autorech se usilovně jedná…

Tanya Huffová

CENA KRVE

Z anglického originálu „Blood Price“
přeložil Pavel Musiol.
Medailon autorky Martin Šust.
Jazykový redaktor Jiří Popiolek.
Odpovědný redaktor Robert Pilch.
Obálka Lukáš Tuma.
Vydání první.
Vydalo nakladatelství Robert Pilch – BROKILON,
Nuselská 1418/51, 140 00 Praha 4
roku 2009 jako svou 29. publikaci.
http://www.brokilon.cz
brokilon@brokilon.cz
Tisk Marten, s.r.o.

Cena 238,- Kč

ISBN 978-80-86309-28-6